BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE | FİYATI: 2 TL (KDV DAHİL) | SAYI:17(112) | www.kozgazetesi.org

Bolşevik Partinin Merkez Komitesinde Bir Ajan: Malinovski

Roman Vaslavoviç Malinovski, 1912-1917 arasında ismi en çok bilinen Bolşevik militanlardan biriydi. 1917'den itibaren de dünyanın en çok bilinen ajan-provokatörleri listesinin başında yer almaktadır. Bu bakımdan, Okhrana (Rus Çarlığının Gizli Polis Teşkilatı) kütüklerinde ve/veya bolşevikler arasında "Ernest", "Terzi", "Tamirci", "Constantin" takma adlarıyla kayda geçen Malinovski bilhassa legal alanda tanındığı için daha çok kendi adıyla biliniyordu. Lakin onun gerçek hayat hikâyesi ancak 1917 Ekim devriminden sonra ele geçirilen Okhrana arşivlerine ve kendi itiraflarına bakılarak yazılabildi.

s.27-28

Yedek Lastiğinin Kuyruğunda AKP ile Mücadele Edilemez

AKP/MHP İttifakına Karşı

SOL BLOK

24 Haziran Seçimleri ve Sosyalistler

24 Haziran cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerinin sonuçları solda genel olarak bir karamsarlık atmosferi yarattı. Aslına bakılırsa ağırlıklı olarak HDP'ye ve Demirtaş'a destek vermiş olan sol güçler için ortada karamsarlık yaratacak sonuçlar yoktu. HDP, 7 Haziran seçimlerine yakın bir oranla meclise girmiş ve HDP dışındaki sol güçlerden bazı vekiller de mecliste yerlerini almıştı. Solda asıl karamsarlığı yaratan asıl sebep ise Muharrem İnce'nin ikinci turda Erdoğan'ın karşısına çıkamaması oldu.

s.26

"Seni Başkan Yaptırmayacağız" dan "Yurttaş, Arkadaş Demirtaş"a

HDP'nin 7 Haziran'daki başarısının sırrını AKP'nin karşısında muhalefet odağı olabilecek yegâne güç olarak ortaya çıkmasına değil de Demirtaş'ın seçmene şirin gözüken, saz çalıp türkü söyleyen imajında arayanlar için böyle bir seçim kampanyası örülmesinde beis yoktu. Bu da başladığı andan itibaren HDP'yi, HDP'nin seçim kampanyasını ve Demirtaş'ın cumhurbaşkanlığı adaylığını 7 Haziran'daki çıkışına kıyasla apolitik bir zemine oturttu. HDP'yi destekleyen veya destekleyebilecek kitlelere de bu şekilde apolitik bir mesaj verilmiş oldu.

s.25

KÖZ'ün Sözü

24 Haziran Dersleriyle Yerel Seçimlere Doğru Ödevler

24 Haziran seçimlerine giderken Muharrem İnce'nin miting performansından da etkilenenlerin çoğu "Tek Adam Diktatörlüğü" diye tarif ettikleri "12 Eylül Rejiminin Son Bekçisi" Erdoğan'ın nihayet seçim sandığına gömülebileceği umuduna kapılmıştı.

Bu kof umudun ardındaki şey sadece Muharrem İnce'nin coşkulu mitinglerinin yarattığı (dip dalgasına dair) hava değildi. Daha önemlisi, bir süredir faşist diktatörlük diye tarif edilen AKP-MHP koalisyonunun seçim sandıklarından çıkacak sonuçla sona erebileceği hakkındaki ham hayaldi. Oysa bu iktidarı faşist bir diktatörlük olarak tarif edenlerden birçoğu çoktan beri T.C. devletinin zaten şu ya da bu aşamadan itibaren faşist bir diktatörlük olduğunu savunmaktaydı.

s.24-25

İstanbul'da Seçim Çalışmaları s.4-5

Mahallelerde Seçim Çalışmaları s. 6-7

Yalçın Yanık Seçim Çalışmaları s. 8

1 Mayıs Alanlarında Seçimleri Gündem Ettik s. 12

Zincirin Son Halkası: İbrahim Kaypakkaya

"Biz işçi sınıfı hareketiyiz, onun öncü müfrezesiyiz. Köylü hareketi asla değil. Ülkemizin bugünkü somut şartları bize köylülükle ilgili görevler yüklüyor, ama bu geçicidir, bizi asıl görevimize yaklaştıran geçici bir adımdır. Dolayısıyla da, toplumun bütün emekçi kesimlerinin, bu düzenden acı çeken insanlığın tümünün kurtuluşunu, tarih işçi sınıfının omuzlarına yüklemiştir. İşte biz, bu sınıfın öncü müfrezesiyiz bu yüzdendir ki, partimizin önüne bir de köylü sıfatının eklenmesi, bilimsel olarak yanlış"

s.18

18 Mart ve Şovenizm

Sosyal şovenizmin teşhisi için genel olarak Kürtler, özel olarak Afrin'in işgali karşısında gösterilen tutumlara bakmak yeterli olmaz. Sosyal şovenizmin daha genel ve kapsayıcı bir tarifine ihtiyaç vardır. Aksi takdirde şu ya da bu konuda sosyal şovenizmden arınmış gibi gözükenlerin bir başka vesileyle sosyal şoven bir çizgiye oturması sürpriz olmaz. işin doğrusu sosyal şovenizmle ilintisini kesinkes ve mutlak surette koparmanın koşulu başkadır.

s. 22

Kadıköy'de Suruç Anması

Khalkedon Meydanı'nda teşhir konuşmasına eyleme göre geriye düşmemiş anlamlı bir kitle katıldı. Ek olarak "Baskılar Bizi Yıldıramaz; Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Basın açıklaması okunarak, karakola çağrı yapıldı ve Rıhtım Karakolu'na geçildi.

s. 15

"İşgalin, Katliamın Lokumu Olmaz"

Eylem öncesi konuştuğumuz kişilere, lokum masasına kimsenin uğramadığını, uğrayanların büyük çoğunluğunun da okulda azınlık olan AKP'li öğrenciler olduğunu söyleyerek bunun Afrin perasyonunun şovenizmi yükseltmediğinin bir delili olduğunu belirttik.

s. 22

Okur/Yazar Mektupları

Yoğurtçu Parkı'nda gençlik buluşması

Kocaeli Üniversitesinde okuyan bir komünistim. Okulumun tatil sürecine girmesinden dolayı İstanbul'a geldim ve yoldaşlarımın bilgilendirmesi üzerine 13 Haziran Çarsamba günü Yoğurtçu Parkı'nda HDP'nin düzenlediği gençlik buluşmasına katıldım.

Gençlik buluşmasında HDP İstanbul milletvekili adayları Sema Uçar, Musa Piroğlu, Erkan Baş, Erol Katırcıoğlu ve Mustafa Avcı katıldı. Konuşmacılar konuşmalarına başlamadan önce bir dakikalık saygı duruşuna duruldu.

Konuşmacılar yoğun olarak AKP iktidarının gençler üzerinde kurmak istediği yoğun baskıdan, ekonomik ve coğrafi koşullardan dolayı eğitimdeki eşitsizliğin arttığını belirtti.

HDP milletvekili adayı Sema Uçar da Suruç katliamında hayatını kaybeden Ece Dinç'in fotoğrafının bulunduğu tişörtle sahneye çıktı. Uçar, Ece ile olan anılarından bahsederek Ece'nin ne kadar naif , sorgulayan ve tatlı dilli bir insan olduğundan ve enerjisini gençlerin dirayetinden mücadelesinden aldığını belirtti .

Erkan Baş ise "Bizim derdimiz bütün yurttaşların eşit ve özgür yaşayacağı bir ülke kurmak ve bu yüzden hesap soracağız" dedi.

Yoldaşlarımızla biz de özel sayımızı ve Yalçın Yanık broşürleri dağıttık. Özel sayımız yeterince elimizde olmasa da Yalçın Yanık broşürlerini yaygın olarak dağıttık. Etkinliğe katılanlar, Yalçın Yanık broşürlerine çok fazla ilgi gösterdi. Yeni arkadaşlarla tanışma, gündemi ve gündeme dair sorunları tartışma fırsatı bulduk. Program en son halaylarla, horonlarla son buldu.

Kocaeli'den Bir KöZ Okuru

Bursa'da seçim çalışması

HDP'nin bulunduğumuz mahallede herhangi bir seçim çalışması veyahut toplantı vs. hiçbir etkinliği yoktu. Ahmet Şık'ın Alevi Kültür Derneğini ziyaretinden başka ki o da kimsenin haberi olmadan sessiz sedasız yapıldı.

HDP'nin bulunduğumuz alanda bir bürosu vardı ancak CHP'li belediyenin tahliye kararı ile kapatılmıştı. Buna karşı HDP tarafından herhangi bir direnç gösterilmemişti. Bu nedenle HDP'nin seçim çalışması sadece facebook üzerinden paylaşımlarla sınırlı kaldı. Bu çalışmasına rağmen 7 Haziran'da bulunduğumuz alanda HDP'nin aldığı oy 1691, 1 Kasım'da 1264 iken 24 Haziran'da 2550'ye çıkmıştır. Yani kısaca kitle hareketini kösteklediği halde seçim zaferi kazandığı apaçıktır.

Biz de seçim sürecinde çevremizdekilere özel sayılarımızı dağıttık ve seçimlere dair görüşlerimizi anlattık. Bizim Demirtaş'sız bir ikinci turda seçimleri boykot tutumu alacağımızı, HDP'nin mecliste milletvekili sayısını arttırmasının 7 Haziran sonrasından çok daha büyük bir siyasi krizin zeminini döşeyeceğini ve bunun da kitle seferberliğinin önünü açacağını anlattık.

Bursa'dan KöZ Okurları

Özgürlük Parkı'nda 15-16 Haziran etkinliği

Gezi Ayaklanması ve 15-16 Haziran başlığı altında Kaldıraç'ın düzenlemiş olduğu Özgürlük Parkı'ndaki etkinliğe katıldık. Etkinliğe Gezi Ayaklanması'nda hayatının kaybedenlerin anne ve babasının konuşmaları, HDP milletvekili adayı Velİ Saçılık'ın katılımı ile başladı. Ardından konserler ile son buldu. Biz de bu etkinliğe KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak stant açarak, özel sayılarımız ve İzmir HDP milletvekili adayımız Yalçın Yanık'ın seçim broşürleri ile gittik, etkinliğe gelenlerin bir kısmına özel sayılarımızı ulaştırdık. Aileler ve Veli Saçılık ile seçim gündemli tartışmalar yürüttük. Etkinliğin ardından orada açılmış olan stantlara özel sayılarımızı bıraktık.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

KOMÜNİST KÖZ YEREL SÜRELİ AYLIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:
ŞÜKRÜ DEMİR
YÖNETİM YERİ:
OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAK SOKAK ELİF İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5 KADIKÖY –İSTANBUL
TEL: 0216 700 19 98
E-POSTA: kozonline@gmail.com
WEB ADRESİ: www.kozgazetesi.org
BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI DAVUTPAŞA CADDESİ GÜVEN SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL
TEL: 0212 577 54 92

Yapı&Yapı'dan haklarımızı direnişle aldık

Daha önce Kayaşehir'de Kürt işçilerin Kürtçe konuşmasını yasaklamaya çalışması üzere gündeme gelen Yapı&Yapı inşaat firmasının Libadiye'de bulunan iş merkezi şantiyesinde, alt taşeron olan Yurtsever Elektrik'te çalışmış bulunan inşaat işçileriyiz. Taşeron firma Yurtsever Elektrik'in iflas etmesini öğrenmemiz üzere birlikte ne yapabileceğimizi konuştuk, bir buçuk aylık maaşlarımızı ve ihbar tazminatlarımızı nasıl alabileceğimizi konuştuk. Sonuç olarak ana firma Yapı&Yapı'yla görüşmeye karar verdik. Aramızdan üç kişi görüşmeye gittiğimizde firma yetkilisi yuvarlak cevaplar vererek bizi geçiştirmeye çalışınca, biz de net bir cevap istedik. Firma yetkilisi şantiye şefi bizi işe kendilerinin almadığını dolayısıyla bizim haklarımızdan kendilerinin sorumlu olmadığını, kendilerini ilgilendirmediğini söyledi. Bunun üzerine çıkan tartışmada sorumluluğun yüklenici firma Yapı&Yapı'da olduğunu taşeronlarını zamanında denetlemeleri gerektiğini şimdi bunun faturasını bizim ödemeyeceğimizi söyledik. Firma sorumlusunun; "sizi adam yerine koyup muhatap aldım siz beni tehdit edemezsiniz" demesiyle biz de ayağa kalkarak; "Bizi çalıştırıp istediğiniz zamanda maaşlarımızı ve haklarımızı gasp ederek işten çıkartamazsınız. Biz örgütlü işçileriz, İnşaat-İş üyesi işçileriz. Size iki saat müddet ya net bir cevap verirsiniz ya da şantiyede eyleme başlayacağımızı duyururuz." dedik. Daha sonra şantiye önünde bir video çekerek eylemimize çağrı yapmaya başlayarak sendikanın sitelerinden yayınlattık. Sendikadan yayınlanan video Yapı&Yapı patronlarını epeyce rahatsız etmiş olacak ki, bir gün sonra bizimle görüşme talep ettiler. Şantiyeye görüşmeye gittik. Firma patronu ve yetkililerin bizi oyalamaya, nabız yoklamaya çalıştıklarını anladık. Ve net bir cevap vermedikleri sürece maaş, mesai ve ihbar tazminatlarının tümünü ödemeyi kabul etmedikleri sürece eylemimizden vazgeçmeyeceğimizi belirttik. Firmanın ortağı olduğunu öğrendiğimiz kişi ayağı kalkarak "kardeşim bizde kimsenin hakkı kalmaz, bizim kaç yerde şantiyemiz var sizin alacağınız para ne ki.. Ama öyle ha deyince olmuyor taşeron batmış biz hak ediş çıkartacağız ona göre ödeme yapacağız" vb şeyler gerekçe göstererek bize kendi istedikleri zaman kendi keyiflerince ödeyeceğini söylemiş oldu. Biz de "biz maaşlı çalışan işçileriz, taşeron ortağı değiliz, bu anlattıklarınız iki firma arasında ki sorun. Biz bir buçuk aylık maaşlarımızı, mesailerimizi ve ihbar tazminatlarımızı istiyoruz!"dedik ve çıktık. Bir sonraki güne pazartesi saat 10.00'a eylem koymuştuk. Sabah şantiyeye geldiğimizde çok sayıda sivil polis, bir otobüs çevik polis şantiye önünde bekliyordu. Biz de "Tüm Haklarımızı Alana Kadar Direneceğiz/İnşaat-İş" yazan pankartımızı açarak eylemimize başladık. "İnşaat işçisi köle değildir, Zafer direnen işçilerin olacak, İşçilerin birliği sermayeyi yenecek, Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır" sloganlarını attık. Kısa süre sonra polisler gelerek eylemimize sürekli müdahalede bulunarak slogan atmayın, ses cihazı açmayın müdahale ederiz gözaltı yaparız vb. tehditlerle gözdağı vermeye çalıştılar. İlerleyen saatlerde emniyet müdürü, müdür yardımcısı da geldi ve şantiyede adeta firma ortağı gibi beklemeye başladılar. Bize "şov yapıyorsunuz böyle hak arama olmaz" sözüyle patronun isteği üzerine bize özel ilgi gösterdiği anlaşılıyordu. Yapı&Yapı inşaat firmasının sahiplerinin AKP'ye çok yakın bir aile olduğunu da öğrendik. Eylemimizin ikinci gününde şantiye önündeki eylemimizin bir kısmını Yapı&Yapı inşaat firmasının Altunizade'de bulunan merkez ofisi önünde teşhir eylemi olarak gerçekleştirme kararı aldık. Üç arkadaşımız teşhir eylemine başladıktan kısa bir süre sonra polis tarafından gözaltına alındı. Biz de yapılan bu saldırıya karşı eylemimizi buraya taşıma kararı aldık. Sekiz gün süren direnişimizde altı kez burada gözaltına alındık. Her gün iki grup olarak eylem yapıyor ve gözaltına alınıyorduk. "Yapı&Yapı'dan Haklarımızı Alacağız" ozalitini açarak slogan atıyor ajitasyon yapıyor ve tekrar tekrar gözaltına alınıyorduk. Eylemimizin sekizinci gününde daha çabuk sonuç almaya yönelik eylem gerçekleştirmemiz gerektiğini konuştuk. Biz şantiye yahut ofis işgalini önerdik. Diğer arkadaşlar Boğaziçi Köprüsü'nü trafiğe kesmeyi eğer sonuç vermez ise işgal eylemi yapalım diye önerdiler. Arkadaşlar Boğaziçi Köprüsü yönünde hemfikir oldu. Hazırlığımızı yaptık ve dört arkadaş ve bir Alınteri Gazetesi muhabiri yola çıktık. Boğaziçi Köprüsü'nde "Yapı İnşaatın Gasp Ettiği Ücretlerimizi Alana Kadar Direneceğiz!/İnşaat İşçileri Sendikası" yazan pankartımızı açarak slogan atarak beklemeye başladık. Yaklaşık üç dakika kadar süren eylemde araçlarıyla geçenler korna çalarak destekte bulundu keza İETT otobüsünden de alkışlayanlar vardı. Üç dakika sonunda yaklaşık otuz beş-kırk kişilik sivil polis bizi gözaltına alarak köprü karakoluna götürdüler. Diğer grup arkadaşlarımız ise Altunizade ofis önünde eylem yaptı ve onların da gözaltına alındığı haberini aldık. Akşam serbest bırakıldıktan sonra firma bizimle görüşmek istediğini dolaylı yoldan yani taşeron Yurtsever Elektrik üzerinden iletti. Bu kuyruğu dik tutma görüntüsü vermek içindi. Direnişimiz ve verdiğimiz irade savaşı sonuç verecekti, biliyorduk.

Haklarımızı vermeyi kabul ettiler ve ertesi gün tüm ödemeleri yaptılar.

Direnişte olduğumuz günler içerisinde, diğer direnişte olan işçileri de ziyaret ederek dayanışmada bulunduk. Tuzla Ekolojistik'te DGD-SEN'e üye oldukları için işten çıkarılan işçileri, KHK ile getirilen "güvenlik" soruşturması gerekçesiyle işten atılan Beşiktaş Belediye işçilerini ziyarette bulunduk, direnişteki işçilerle tanışıp sohbet ettik. Bu parçalı direnişlerimizde temaslarımızı arttırmak gerekliliğini vurguladık.

İnşaat İşçisi KöZ Okurları

KOMÜNİST KÖZ

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

İstanbul'da seçim değerlendirmesi söyleşisi

KöZ olarak 1 Temmuz Pazar günü İstanbul'da seçimlere dair değerlendirmemizi konu alan bir söyleşi gerçekleştirdik. Söyleşiye katılanlar oldukça ilgili bir şekilde, değerlendirmemize dair görüş ve sorularını bildirerek dâhil oldular.

Sunumu yapan yoldaş ilk turda seçimleri ve solun politik tutumunu içeren değerlendirmemizi aktardı. Yoldaş şunları belirtti:

Kendi değerlendirmemizi yapmadan önce seçim sonrası sol çevrelerde 25 Haziran günü nasıl bir ruh hali vardı, bu ruh haliyle nasıl bir değerlendirmeye vardılar ve bu değerlendirme aslında hangi politik tutumdan kaynaklandı ona bakmamız gerekli.

24 Haziran günü "Tamam artık, Erdoğan gitti bu kez." diyenler 25 Haziran sabahı büyük bir umutsuzluğa kapılmış duruma geldi. Aslında böyle değişken ruh hali solda yeni değildi. Erken seçim kararı alındığında da büyük bir umutsuzluğa kapılmıştı sol. 16 Nisan öncesi ve sonrası da böyleydi: Büyük bir çöküş, ardından umutlu bir yükseliş. Karamsarlık ve iyimserlik arka arkaya geliyor. Bizde ise durum tamamen farklı. Politik imkân ve fırsatları gören tek siyaset biziz. Ve seçim sonuçlarına göre bu imkânların değiştiğini söylemiyoruz. Sol neden farklı bizden? Çünkü sol seçimlerle rejimin değişeceğini, reformist yollarla siyasi bir krizden kurtulunabileceğini düşünüyor. "Seçimlerle faşizm gelir, seçimlerle faşizmden kurtulunur." diyor. Bizim pozisyonumuza taban tabana zıt bir yaklaşım bu. Komünist Enternasyonalin 3. Kongresi bize işçilerin ancak bir devrimle kurtulabileceğini söylüyor. Biz bu tespiti temel alıyoruz.

Bu değişken ruh halinin ve reformist tutumların bir başka nedeni de CHP'dir. Türkiye solunun temel gövdesi esas itibari ile reformisttir. Reformizmin pratikte karşılığı ise CHP kuyrukçuluğudur. CHP "gümbür gümbür" geliyorsa sol umutla bağlanıyor. CHP hiçbir şey yapmıyorsa sol "Bu seçimler bize yaramaz." deyip kendi kendisine kumda oynamayı seçiyor. CHP eğer hamle yaparsa, Meral Akşener'e barajı aştırıp, Gül gibi sağcı bir aday çıkarmayarak İnce'yi aday gösterip, sandıklara sahip çıkacağız, derse sol da canlanıp "Bu kez tamam." diyor. CHP hileli oylarının peşine düşmek yerine sonucu kabullenince de 25 Haziran'da CHP'ye yönelik sitemkâr söylemler başlıyor. Biz CHP'yi AKP gibi burjuva bir parti olarak tanımladık ve sürekli "CHP'nin kuyruğuna takılmamak gerek, CHP'den medet ummamak gerek. Türkiye'deki sorun devrim ve karşı devrim sorunudur. Restorasyon ile Erdoğan'dan kurtulmayı hedefleyenlere bağımsız, emekçi muhalefetini örmek lazım." dedik.

Komünistler olarak neden solun önünde tarihî fırsatlar var ve bu tarihî fırsatlar artmıştır dedik? Bunun iki dayanağı vardır:

Düzen cephesine baktığımızda, emekçiler cephesinden baktığımızda farklı şeyler görürüz. Biz yıllardır "Rejim krizi var." diyoruz.

Kriz kavramına da bakmak lazım. Biz ekonomik kriz değil siyasi krizden bahsediyoruz. Ekonomik krizden bahseden sol, kriz olacak ve kitleleler devletin yüzünü görecekler ve ayaklanacaklar beklentisi taşıyor. Böylelikle sol kendi üzerindeki yükü atmış oluyor. Bizim böyle ekonomik krizden kaynaklı bir ayaklanma tespitimiz olmadı. Bizim bahsettiğimiz siyasi kriz ise bunun tersi anlama gelir. Siyasi kriz devrimcilere sorumluluğunu hatırlatır. Çünkü siyasi kriz demek solun siyasi iktidarı alması demektir aslında. Siyasi kriz tespiti yapanlar "Siyasi kriz var, biz de iktidara talibiz." demelidir. Bu yüzden kimse siyasi krizden bahsetmez, kademeli bir şekilde yükselen faşizmden bahseder.

12 Eylül rejim krizini şöyle tanımlamıştık: Devletin, yani Amerika'nın yaptığı reformcu düzenlemelerle, Kürtlerin ayaklanmaları ile bu rejim zaten kaygan bir zemindeydi. 28 Şubat sürecinden sonra yapılan reformlar ve 2007'den 2010'a kadar giden süreçte yapılan reformlarla ordunun devlet yönetimindeki yerinin değiştiğini, %10 barajı işlemediği için artık 12 Eylül rejiminin işlemediğini, bir devlet aklının kalmadığını tespit ettik. Karşımıza çıkan her sorun 12 Eylül rejiminin işlemediğini gösteriyor, değişmesi gerektiğini gösteriyor ama değişemiyor. Daha somut olarak kendini Tayyip Erdoğan'ın siyasi istikbalinde düğümlemiştir 12 Eylül rejim krizi. Gittikçe zayıflayan, güç kaybeden ama rejimi kuranlar tarafından da bir türlü gönderilemeyen Erdoğan var.

Bu rejimin krizi derinleşti mi diye baktığımızda söyleyebiliriz ki, evet, derinleşti.

Tayyip Erdoğan MHP'nin siyasi ihtiraslarına teslim olmuş durumdadır. 16 Nisan'da ülke koalisyonlarla yönetilen bir duruma geldi. Eskiden hükümetler koalisyonla kurulurdu, artık tüm devlet bürokrasisi bir koalisyon ile yönetiliyor. Valiler atanıyor, valiler kolaylıkla görevden alınıyor. Eskiden böyle durumlar gerçekleşir miydi? Bürokrasiye kolay kolay dokunulmazdı.

Ayrıca herkes "Erdoğan pis işlerini Bahçeli'ye yaptırıyor." derken biz "Cumhur ittifakı çatladı." dedik. Erken seçim kararı da Bahçeli'nin Erdoğan'a attığı kazıktır, dedik. Bahçeli'nin ittifak umrunda değil, Erdoğan ittifaka mahkûm dedik. Bedelli askerlik, af tartışmaları da bunu gösterdi. Seçim akşamı da ortak bir açıklama yapmadılar. Erdoğan, Bahçeli'nin açıklama yapmasını bekledi. Ve Bahçeli "Biz denetleyici gücüz."dedi. Bunlar bize Erdoğan'ın eskiye göre daha zor bir süreçte olduğunu gösteriyor.

Biz, seçimler oy değildir. Asıl mesele meclisteki sandalye sayısıdır, demiştik. Şimdi de aynı açıdan bakmak lazım. Erdoğan parlamentonun kontrolünü kaybetmiştir. Vekil transfer etmeyle çözülecek bir durum değildir bu. Daha önce Bahçeli'nin desteğine ihtiyacı varken şimdi Bahçeli'nin onayına ihtiyacı olacaktır.

Bir yandan da "AKP zayıfladı, Erdoğan çok kelle alacak." denmektedir. Aslında tam tersi olacak. Erdoğan'ın partili cumhurbaşkanlığı işine yaramayan bir şey olacak, Erdoğan her şeyden sorumlu olacak ve partisi içindeki denetimi azalacak, demiştik. Öyle de olacak.

Rejimin krizinin birinci ayağı Erdoğan'ın zayıflaması idi. Ve bu durum artık aşikârdır. İkinci ayağı da Erdoğan'ın gönderilmiyor olmasıdır. Amerikancı muhalefetin bunu yapamadığını görmüş olduk. Operasyonel araçlar gitti: Hürriyet gazetesi, CNN ellerinden gitti. Habertürk de kapatılacak. Bir diğer yandan da herkesi kesen ortak bir aday çıkarılamadı. Erdoğan'a karşı en ufak muhalefet imkânını değerlendiremeyen Amerikancı muhalefet var. Sonuçlar ve seçim süreci hileli seçim oldu diyenleri daha fazla körüklemesi gerekirken Amerikancı muhalefet bunu hiçbir şekilde yapmadı. 16 Nisan'ın bile gerisine düştü. Erdoğan karşıtlığı da gittikçe muğlâklaşıyor. "Beni al, onu alma." diyen bir İyi Parti var ortada.

Birinci ayakla tek başına kriz olmaz. Bu krizi devrimci yolda ilerletebilecek bir halk dinamiğinin olması gerekiyor. Herkes MHP, AKP'ye 1 Kasım'da verdiği oyları geri aldı, kazandı diyor ama bu seçimlerde HDP'nin 7 Haziran başarısına yaklaşan bir sonucu vardır. HDP'nin seçimden 4. ve 5. çıkan partilere kıyasla çok fazla vekili var. Kürt partisi diye nitelendiriliyordu ama parlamentoya ondan fazla Kürt ulusal hareketinden sayılmayacak vekil girdi. HDP'ye çok bağlı olmayan kesimler girdi meclise. Bunlar bağımsız sol bir muhalefete olan ihtiyacı gösteriyor. Buradaki en büyük yanlış şu olacak: HDP'nin seçim başarısı HDP'nin değil CHP'den aldığınız emanet oylarla geçti, aman CHP'yi ürkütmeyelim, diyecek bir tarzda konuşacaklar. Bizim bunun tersini söylememiz lazım. Bu %12, 7 Haziran'daki HDP oylarıdır. CHP'ye kaptırdığı oyların bir kısmını geri almış, cumhurbaşkanlığı seçimlerinde HDP, CHP'yi desteklemiş ve İnce'ye oy vermiştir.

HDP bilinçli olarak CHP ve Erdoğan'a vuran bir seçim çalışması yürütmedi. Ketıl muhabbeti vs. gibi apolitik söylemlerle seçim çalışması yürütüldü. Akşener ise daha muhalif bir hat örerek CHP'den oy aldı. CHP'de değil de sosyalist bir partinin kitlesi olması gereken kesimler HDP'ye oy vermedi. Sebebi HDP'nin yanlış pratiğidir. Tüm bu apolitik seçim çalışmasına rağmen emekçiler HDP'ye oy verdi. Bu, Erdoğan'ı geriletmeye duyulan ve emekçilerin ana muhalefet gereksiniminden kaynaklı bir ihtiyacın sonucudur. Bu dinamiğin bir diğer göstergesi de seçimlere rekor düzeyde katılım oranıdır. Geçersiz oyların sayısı onca karmaşıklığa rağmen çok az, bilinçli bir kitle var. Oyunun boşa gitmemesi için oy kullanmış kitle, tepki oyu yok hiç; AKP'ye kızıp Saadet Partisine oy vermemiş insanlar. Bir diğer gösterge de kazara ortaya çıkmış İnce'ye gösterilen itibardır; mitingler çok kalabalık ve coşkulu geçmiştir. Aynı şekilde HDP'nin barajı aşması da HDP'nin kendi dişiyle tırnağıyla kazandığı bir başarı değil. Bu muhalefete ihtiyacı olduğu için kitlelerin iteklemesi ile HDP meclise girdi.

Bütün bunlar fırsatları gösteriyor. Kitleler daha ne yapsın, biz komünistler ne yapmalıdır, demek lazım.

Seçim sürecinin başlamasıyla KöZ olarak nasıl hareket ettik diye bakacak olursak, şunları söyleyebiliriz:

Ocak ayında Haziran ve çevresinin yaptığı çağrı vardı ve biz bu çağrıyla ilintili toplantılara dahil olduk. Bu toplantılarda Demirtaş'ın aday olmasını önerdik. Kabul edilmedi kesinlikle. CHP ile HDP anlaşacak, sağcı bir aday belirleyecekler, biz de buradan dökülenleri toplarız, diye baktılar. HDP dâhil kimse neden Demirtaş'ı ilk andan itibaren aday göstermedi? Çünkü o durumda CHP, Demirtaş ile yarışacak sol bir aday gösteremez ve CHP'deki sol kanat da HDP'ye gelirdi. CHP parçalanmış olurdu. HDP'nin asla istemediği şey ise CHP'nin parçalanmasıdır.

Demirtaş aday oldu, solcular da HDP listesinden meclise girdi diye bizim sol blok önerimiz, Demirtaş önerimiz gerçekleşti demek çok yanlış olur. Tam tersine hiçbir şekilde olmadı. Solu da CHP'nin kuyruğuna takan bir çalışma yapıldı. Sol ortak bir deklarasyon yayınlamadı. Demirtaş değil İnce çalışması yapıldı resmen. Bağımsız muhalefet hattı örülmedi. İkinci tur olmadı, sol da İnce'yi desteklemekten kurtuldu mu diyeceğiz? Hayır. 2. tur 9 ay sonrasına ertelendi. Yerel seçimlerde İstanbul'u Erdoğan'ın elinden alalım diyerek CHP adayını destekleyecek sol. Bu yüzden de onlara göre HDP, CHP'yi mecliste zora sokacak hiçbir adım atmamalı. Süleyman Soylu açıklamalarından da anlaşılacağı gibi AKP, HDP'ye vurarak CHP'yi HDP üzerinden açmaya çalışacak. Daha sert bir Erdoğan olacak karşımızda, birilerinin dediği gibi çözüm süreci yeniden başlayacak ümitleri saçmalıktır.

Biz seçimlere HDP kazansın diye katılmadık, Türkiye'ye devrim gerekiyor, diye katıldık. Reformist çözümler tükendi, HDP bunları yapamaz, HDP reformcu bir partidir, demek için katıldık. Türkiye solundaki hiçbir odak bu fırsatları kullanamaz. CHP'ye karşı tutum alamayan, sokağı hareketlendirmekten kaçınan bir HDP ile karşı karşıyayız. Dolayısı ile devrimci iddaları olan herkesin HDP'den ve onun çevresindeki reformist odaklardan kopması gereklidir, demek için katıldık.

1.tur konuşmanın ardından 2. turda soru ve görüşler bildirildi.

- Bir tarafta Avrupa Birliği, bir tarafta Şanghay beşlisi var. AKP bunlardan hangisini tercih edecek?

- Ayrıca AKP'nin arkasında hangi sermaye grubu var?

- Seçimlerde hile yapılmış mıdır? MHP'nin oyları arttı sonuçta.

- Tayyip Erdoğan seçimle gider mi?

- AKP'nin arkasındaki güçler kimlerdir, bunlara karşı nasıl mücadele edeceğiz?

- Aday belirleme yöntemi hakkında ne düşünüyorsunuz? Komünistlerin başka partilerden aday göstermesi doğru mu?

- Komünistlerin bu süreçte görevi nedir?

- Sistem AKP'ye rol verdi. Başkanlık sistemi geldi, rejim değişikliği gerçekleşmiş midir?

Soruların ardından cevaplara geçildi.

"Ne yapmalı" kitabında Lenin ekonomizm diye bir eğilim tarif ediyor. Ekonomizm ekonomi ile ilgilenmek değildir. İşçiler sosyalizm mücadelesi verir. Sistemin çarlık rejiminden burjuva demokrasisine dönmesi bizi ilgilendirmez. Otokrasinin siyasi gerilimleri bizi ilgilendirmez. Hepsi halka düşmandır. Emekçiler "Onlar kendi aralarında kavgalarını versinler, biz sınıf mücadelemizi veriyoruz." der. Bu tespitlere baktığımızda KöZ de Türkiye solunun hepsine ekonomistsiniz, diyor.

Türkiye solunun kafası çok karışık. Genel ezber: Amerika var, uzantısı ordu var, sermaye var, Amerika'nın partileri var. Bu partiler kendi aralarında kavga eder. Amerika bu partilerden birini kullanır, sıkıştı mı değiştirir. Ve burada Amerika'ya karşı kimse bir şey yapamaz. Aynı genelgeçer görüşe göre Türkiye de aynı zamanda Amerika'nın koçbaşıdır, piyonudur, bizi egemenler arasındaki bu kavga ilgilendirmez, derler.

Aslına bakılırsa bu tespitlerin hiçbirisi Türkiye'de olmuyor. Amerika, Türkiye'de 17-25 Aralık operasyonu yapıyor, operasyondan sonuç çıkmıyor; Rıza Sarraf yargılanıyor bir şey çıkmıyor, Kılıçdaroğlu'nu CHP'nin başkanı yapıyor işe yaramıyor, Abdullah Gül'ü cumhurbaşkanı adayı yapmak istiyor, yapamıyor.

Türkiye solunun kafası çok karışık. 15 Temmuz oluyor Fetullah Gülen Amerikancı, ordu Amerikancı, Erdoğan Amerikancı. Amerikancıların, Amerikancıları alt etmeye çalıştığı bir şey çıkıyor ortaya. Kafalar çok karışık. 17-25 Aralık'tan önce solculara sorsaydık Erdoğan'ın ipini çektiler, derdi klasik bir solcu. Bu görüşler statik dünya görüşüne dayanıyor. Emperyalizm diye bir olgu var. Bu sistem dünyayı yönetiyor. Böyle statik bir durum yok. Dünyada birbiri ile rekabet içinde olan farklı sermaye grupları var. Ülkelerin kendi içinde birbiri ile rekabet eden sermaye grupları var. Bu sermaye grupları savaş çıkarır. Şu anki durumda ise Amerika iktisaden ve siyasi olarak zayıflıyor. Bu yüzden de Türkiye'de Venezüela'da ABD'ye kafa tutan kesimler çıkıyor. Türkiye'nin Suriye politikası ile Amerika'nın Suriye politikası birbirine taban tabana zıt. Baktığınız zaman en büyük anti Amerikancı Tayyip Erdoğan. Bütün bunların söylediği şey şu: Sermaye eşitsiz bir şekilde büyüyor ve emperyalistler arasındaki rekabet kızışıyor. Bütün bunların sonucunda savaş çıkacak. Bu savaşlar çıktığında biz devrimciler ne yapacağız? En sarsıcı savaş da Türkiye'de olacak. Devrimci dinamiğin en yüksek olduğu yer. Kürdistan sorunu var, Orta Doğu'nun göbeğinde ve de devrimci dinamiği, devrimci kadro sayısı en çok Türkiye'de. Biz devrimciler bu savaş çıktığında ne yapacağız?

Türkiye'de Amerika ne derse olmuyor. Erdoğan'ı indiremiyor. Devrimsiz biz çözüm istiyor Amerika. AKP parçalansın. CHP ile koalisyon yapsın HDP de onları arkadan ittirsin. Bu olmayacak bir şey. Amerika 2009'da Erdoğan'dan vazgeçti. Gandi Kemal de bunun adıdır. Neden vazgeçti çünkü Kürt sorununu ABD'nin istediği şekilde tasfiye edemedi Erdoğan. Amerika onun Kürdistan sorununu, Kürt sorununa bağlayıp, PKK'yi tasfiye etmesini istiyordu. Ama Erdoğan'ın yaptığı her reform hareketi Erdoğan'ı zayıflattı. Başarılı olamadı. Erdoğan kendini korumak istediği için gittikçe işin içinden çıkılamaz hale geldi. Amerika Erdoğan'dan vazgeçince Erdoğan Putinci olmadı. Erdoğan ruhen Amerikancı birisi. Aktif unsur burada Amerika'dır.

Erdoğan'ın dramı reformizmin dramıdır. Yüzde elli almışsınız ama rejim değiştiremiyor, %10'luk partinin peşinden koşuyorsunuz. MHP'nin onayına ihtiyaç duyuyorsunuz. Solda aynı şekilde reformist yollarla devrim yapamayacaktır.

Rejim değişti mi sorusuna bakacak olursak: 12 Eylül rejiminin temel dayanakları değişmedi ama rejim çok büyük krizler içerisinde. Reformlar yapılıyor sürekli. Enternasyonal'in 3. Kongresi ne diyor? Reformlar asla emekçilerin faydasına olmayacaktır. Bir sürü reform oldu sonuç ne? Baskı arttı, katliamlar arttı. 12 Eylül merkeziyetçiliği arttı, Anayasa Mahkemesi gibi temel dayanakları yerinde. Başkanlığın gelmesiyle bu değişmiyor. Anayasa ihtiyacı devam ediyor.

Meclis önemsiz diyenler bunu HDP'yi desteklememek için diyorlar. CHP'yi desteklemek için diyorlar. Meclis önemsiz olur mu? Önümüzdeki dönemde hiç olmadığı kadar meclis önem kazanacak. HDP devrimci parti olsaydı önünde çok fazla imkân çıkacaktı.

Erdoğan, Meral Akşener ile anlaşır mı? Meral Akşener, Amerikancı muhalefete ait. Daha yumuşak bir siyaset izlemek ister haliyle. Böyle bir ortaklık Erdoğan yumuşayacak anlamına gelir. Erdoğan'ın çözüm sürecinde yaptığı her türlü yumuşama Erdoğan'ın zararına oldu. İyi Parti ile anlaşıp yumuşama hareketi yapması kendisine zarardır. Erdoğan MHP siyasi çizgisine mecburdur. Türkiye'de herhangi bir yumuşama olamaz.

Seçimler ve hile meselesine gelirsek. Hile yapılmadı demeyeceğiz ama hile konusunu öne çıkaranların hangi politik ihtiyaçla bunu söylediklerine bakmak lazım. Özellikle Birgün gazetesi çevresi bunu vurgulamaktalar.

Referandumla kıyasladığımız zaman Erdoğan'ın oyu düşmüş. Doğu illerinde düşmüş, İzmir, Ankara İstanbul'da Erdoğan'ın oyları artmış. MHP'nin oyları artmış ama çok az bir miktarda artmış durumdadır. MHP'nin eski oyları İyi Partiye gitmiş ama 1 Kasım'da MHP yerine AKP'ye oy verenler bu seçimde oylarını tekrar MHP'ye vermiş.

Erdoğan seçimle gitmez derken Erdoğan'ın egemenliğinde faşist bir iktidar var bu yüzden de gitmez demek için söylemiyoruz. Bunu seçim sonuçlarında bir şey değişmez demek için de söylemiyoruz. Amerika Türkiye'de reform yaparak krizi aşamaz, Erdoğan'ı gönderemez demek istiyoruz. Reformist proje iflasa uğramıştır, başarılı olamayacaktır. 12 Eylül rejimi seçimle değişmez, diyoruz. Bu krizden ancak devrimle kurtuluruz, diyoruz. Kurucu meclisi kurarak yeni bir rejim kurmalıyız, diyoruz.

KöZ'ün seçim çalışmasının farkı nedir? Seçimler araç mı amaç mıdır?

Komintern reformist partiler ile burjuva partiler arasında ayrım koyuyor. KöZ seçimlerde HDP ile işbirliği yapmadı. HDP reformist bir partidir buna rağmen meclise girmelidir, diyoruz. HDP halkı yanlış yöne götürüyor diyoruz. Biz bunları söylüyoruz lakin halk ve sosyalistler HDP'ye inanıyor. HDP'nin vaatlerini ciddiye alan kesimler var. Yeni anayasaya ihtiyaç var diyorlar ama nasıl yapılacağı konusu muğlâk. Seçimle mi yapacağız, mecliste mi yapacağız sorusunun cevabı yok. Oysa yeni anayasa ancak var olan anayasayı ilga ederek olur. Erdoğan'a karşı mücadele edeceğiz, diyorlar. İnce'ye oy isteyerek Erdoğan'a karşı mücadele edemezsiniz. Güçlü değiliz, Erdoğan'a karşı mücadele edemiyoruz, diyorlar. Güçlendiniz yapmanız gerekeni yapın diyeceğiz. Meclisi AKP'ye dar etme fırsatınız var yapın. Yapmayacaklarını biliyoruz. Reformist partilerin içyüzünü göstermek sadece yazı ile olmayacaktır. Kitleler sözlere bakmaz, pratiğe bakar bir şeyi öğrenmek için. Solcular da öyle aslında. Yanlış olanı pratikte göstermeniz gerekir.

Bizim bir yoldaşımız HDP listesinden aday oldu. Nasıl aday olduğuna bakmak lazım. Yoldaşımız bulunduğu bölgede sevilen ve saygı gören birisi. Kim aday olsun diye halk toplantısı yapılsa Yalçın Yanık, derler. Tam da bizim tarif ettiğimiz bir aday aslında. Biz bu adayın seçim çalışmasını yönlendirdik. "Ben bir komünistim." diye söze başladı, "Ben meclisi kilitlemek üzere gireceğim." dedi. "Bu meclis bir anayasa yapamaz kurucu bir anayasa lazım." dedi. Bunları kabul edecek kim olursa olsun o kişinin seçim çalışmasını yönlendirirdik. HDP'nin seçim çalışmasında neyi öne çıkardığımıza bakalım. HDP'den çok HDP'lilik yaptık. Tek sol seçenek HDP, dedik. İnce'ye oy yok bütün oylar Demirtaş'a, dedik. HDP meclise daha güçlü girmeli, dedik. Seni başkan yaptırmayacağız, dedik. Bütün bunların sonucunda HDP, "Çok sert değil mi yoldaşlar." diyerek bizi kibarca uyardı. CHP çalışması yaptılar resmen.

Bizim ayırt edici noktamız, güncel siyasete dair her söylediğimiz şeyin doğru çıkması değildir. Tabii ki doğru çıkmasının sebebi referanslarımızdır, lakin tespitlerimiz yanlış da çıkabilirdi. Bizim ayırt edici noktamız, kurmak istediğimiz parti ve bu partinin referanslarıdır. Biz bunu bu zamana kadar yeterli şekilde anlatmadık. Komünistler olarak 20 yıldır parti mücadelesi yürüten bir platformun partiyi hala kuramamış olmasını neye bağlayacağız? Başarısız mıyız? Öncelikle devrimci bir çıkış henüz mevcut değil. Bulundukları örgütlenmelerden ayrılanlar daha devrimci bir örgüt yaratmak için ayrılmıyorlar. Bir şey yapmamak için ayrılıyorlar. HDP'nin içinde Denizler gibi, İbolar gibi birileri çıkıp bize hiç uğramasalar, biz bu kesimlere ulaşamamış olursak o zaman başarısız olduk, demeliyiz. Fakat bunun arkasına sığınarak da kendi hatalarımızı görmezlikten gelmemeliyiz. Biz kapsamlı bir muhasebe verdik. Kendimizi yeterince anlatmıyor, propaganda etmiyoruz, dedik. Yayınlarımızı kullanmıyoruz, dedik. Yayın demek yaygın dağıtım demek ama biz çok kısıtlı bir biçimde yayın dağıttık bu zamana kadar. İlk defa bu seçimlerde kendi propagandamızı daha görünür bir şekilde, yayınlarımızı kullanarak yaptık.

Soruların yanıtlanmasının ardından söyleşimizi sonlandırdık.

İstanbul'dan Komünistler

İstanbul'da seçim çalışmaları

HDP İstanbul aday tanıtımı

HDP 24 Haziran'da yapılacak cumhurbaşkanlığı ve meclis seçimleri için İstanbul milletvekili adaylarını tanıtım etkinliği düzenledi. 25 Mayıs'ta Kadıköy İskele Meydanı'nda "1 Oy Demirtaş'a, 1 Oy HDP'ye" şiarıyla bir seçim etkinliği gerçekleştirildi.

Etkinlikte önce HDP İl Eş Başkanı Esengül Demir kısa bir konuşma yaptı. Esengül Demir'in ardından önce 3. bölge milletvekili adayları seçim otobüsü üzerine çıktılar. 3. bölge 2. Sıra milletvekili adayı Dilşat Canbaz Kaya, 3. sıra adayı Saruhan Oluç ve 4. sıra adayı Ali Kenanoğlu birer konuşma yaptılar. Adaylar konuşmalarında AKP iktidarı dönemindeki, gözaltı, baskı ve tutuklamalara, halkların örgütlü mücadelesine ve cumhur ittifakını iktidardan indirmek gerektiğine değindi. Ardından 2. bölge adayları seçim otobüsüne çıktılar. İkinci bölge adaylarından Ahmet Şık, Oya Ersoy ve Mustafa Avcı söz aldı. Ahmet Şık; Demirtaş ve HDP'nin "Seni Başkan Yaptırmayacağız" sözü verdiğini ve bu sözü tuttuğunu kendilerinin de HDP ile mafya iktidarına son verme sözü verdiğini belirtti. Ardından söz olan Oya Ersoy; Demirtaş'ın "Seni Başkan Yaptırmayacağız" dediği için cezaevinde olduğunu, baskın seçimlerle iktidarın sürdürülmek istendiğini, tüm demokrasi güçleriyle birlikte bu planı tersine çevireceklerini söyledi. Mustafa Avcı ise konuşmasını Kürtçe olarak yaptı ve "Yaşamak direnmektir, bugüne kadar başımızı eğmedik eğmeyeceğiz" dedi. Son olarak 1. Bölge adayları kürsüye çıktı. 1. bölge 2. sıra adayı Musa Piroğlu "Zindanlar yıkılmak, saltanatlar devrilmek için var. Zindanları yıkmaya, saltanatı devirmeye geliyoruz. Sadece Saray'ı yıkmaya değil umudun, barışın, özgürlüğün ülkesini inşa etmeye geliyoruz." vurgulu bir konuşma yaptı. 3. sıra adayı Erkan Baş; Gezi, 7 Haziran ve 16 Haziran'a vurgu yaparak, bu sefer bu iktidarı yıkacaklarını söyledi. Etkinlikte son konuşmayı HDP Eş Genel Başkanı ve 1. bölge 1. sıra adayı Pervin Buldan yaptı. Pervin Buldan; AKP hükümetine en güzel yanıtın 24 Haziran'da verileceğini, seçimlerde AKP hükümetine "tamam" diyeceklerini söyledi. Seçimlerin sandıkta kazanılacağını ya da sandıkta kaybedileceğini, bu nedenle sandıklara sahip çıkacaklarını söyledi.

KöZ olarak pankart ve dövizlerimizle katıldık. 1 Mayıs'ta da taşıdığımız; "Ana Muhalefet Rolünü Üstlenmek İçin HDP ile Sınırlı Olmayan Sol Blok, Cumhurbaşkanı Adayı Demirtaş" pankartımızı etkinlik alanına taşıdık. Flamalarımız ve meclis seçimlerini öne çıkaran dövizlerimizi de yine alana götürdük. Aynı manşetle çıkan seçim gündemli özel sayımızı da etkinlik alanına gelen kitleye dağıttık.

Aday tanıtım buluşması HDP tarafından bir gün öncesinden duyurulduğu ve hafta içi bir günde ve iş saatinde yapıldığı için katılımın İstanbul'da beklenenden zayıf olduğu söylenebilir. Alanda KöZ dışında herhangi bir siyasetin pankart ya da flamasıyla karşılaşmadık. Biz de KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak son dakika haberdar olduğumuz aday tanıtım etkinliğine iyi bir hazırlık yapamamış olsak da pankart, döviz ve özel sayımızla HDP'nin meclise sadece barajı aşmak değil daha güçlü ve daha fazla milletvekili ile girmesi ve mecliste ana muhalefet rolünü üstlenmesi gerektiğini öne çıkararak katıldık.

İstanbul'dan Komünistler

HDP'yi meclise daha güçlü taşıyalım, meclisi Erdoğan'ın elinden alalım"

Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda Bir Adım Daha İnisiyatifi "Oylar HDP'ye Oylar Demirtaş'a" başlıklı bir forum gerçekleştirdi. 120 kişinin katıldığı foruma biz de pankartımızla, özel sayımızla ve dövizlerimizle katıldık. Pankartımızda "24 Haziran'da Oylar HDP'ye" başlığı altında "Meclisi Elinden Alacağız Seni Yine Başkan Yaptırmayacağız, Tüm Siyasi Tutsaklara Özgürlük, Tek Sol Seçenek HDP, HDP'yi Meclise Daha Güçlü Taşıyalım, Meclisi Erdoğan'ın Elinden Alalım" şiarlarını içeren yazılar yer aldı. Aynı zamanda bu şiarları içeren dövizlerimizi de parkta muhtelif yerlere astık. Standımızı açtık, özel sayılarımızı dağıttık.

Forum seçimlere dair görüş ve önerilerin alınması ve bu önerilerin sonrasında uygulanabilmesini sağlamak üzere gerçekleşti. Foruma İstanbul 1. Bölge Milletvekili Adayı Musa Piroğlu da katıldı.

Musa Piroğlu faşizm koşullarında yaşadığımızı, Erdoğan'a oy vermenin bu koşulları devam ettirmek anlamına geldiğini söyledi. Biz meclise geldiğimizde Erdoğan'la mücadele edeceğiz, meclisi emekçilerin lehine çalıştıracağız, dedi.

Diğer söz alanlar bu sürecin önemli olduğunu HDP'nin ve Demirtaş'ın bizden yana tek aday olduğunu, elimizi taşın altına koymak gerektiğini belirten konuşmalar yaptılar. Flormar işçileri ile dayanışma çağrısı yapıldı.

Forum sırasında yoldaşlarımız söz aldı. Konuşmalarımızda şunları ifade ettik: "Bu seçimlerde tek sol seçeneğin HDP olduğunu görerek ve rejim krizini derinleştirmek için HDP'nin barajı aşması gerektiğinin bilincinde olarak hareket etmek gerekiyor. Bizler biliyoruz ki Erdoğan seçimle gitmeyecek ve bizim 24 Haziran sonrasına hazırlanmamız gerekiyor. Bu yüzden HDP'ye oy verenler zaten oy veriyor biz asıl diğer kesimlerle buluşalım demek yanlış olur. Aksine HDP'ye oy verenlerin bir araya gelmesini sağlamalı, enerjilerinin büyümesi sağlanmalıdır. Bu sebeple daha fazla forum düzenlemeli, mitingler örgütlemeliyiz. Meclisi çalıştırmak, emekçiler adına yasal düzenlemeler yapmak için değil meclisi kilitlemek için meclise gitmeliyiz. Zira bu meclisten emekçiler adına en ufak bir iyileşme çıkmayacaktır. Aksine meclis kilitlenirse ezilenlerin mücadelesi yükselecektir. Gezi bize ezilenlerin mücadelesinin nasıl olması gerektiğini gösterdi. Kriz derinleşirse emekçilerin mücadelesi yükselecektir. 7 Haziran'da ve 1 Kasım'da düşülen hataya düşülmemelidir. Seçimleri tanımıyorum diyen Erdoğan'a hodri meydan haydi tekrarlayalım değil, biz seni tanımıyoruz deyip sokaktaki mücadeleyi yükseltmeliyiz."

Bir konuşmacı ise HDP'nin kadın sorununda geri durduğunu, aşiretler ile arasına mesafe koymadığını söyleyip Kürdistan'da yaşadığı veya duyduğu kimi kişisel anılarını anlatarak HDP'ye oy istememek gerektiğini söyledi. Yaptığı konuşmanın tepki çekmesinin ardından çok sayıda kişi söz almaya devam etti. Söz alanlardan biri HDP'nin kadın sorununa eğildiğini belirterek eş başkanlık sistemi var bizde, söz verirken öncelik kadınlarındır diyerek HDP'yi savundu.

Söz alarak bir yoldaş eleştiri yapan arkadaşın şovenist görüşlerini gizlemek için bu tip eleştirilerde bulunduğunu söyledi. Forum boyunca HDP'yi eleştirenlerin olduğunu fakat bunların politik eleştiriler olduğunu vurguladı. Yoldaş bir HDP'li değil bir komünist olarak, devrimci partiyi yaratmanın çağrısını yapan bir siyasete mensup olduğunu belirtti ve konuşmasına şöyle devam etti: "Kürdistan'da kadınların mücadelede olmaması diye bir şey yok. Yıllardır alanlarda, Sur'da, Cizre'de sokakta olan kadınlardır. Bu kadınların mücadelesidir. HDP'yi eleştirmek ise siyasi olmalıdır. 7 Haziran'dan sonra meclisi kilitlemediği için eleştirmeliyiz HDP'yi. Bu dönemde en geniş sol birlikteliğini yani sol ile ittifak yollarını aramadığı için eleştirmeliyiz. Adayları kapalı kapılar ardında belirlediği için eleştirmeliyiz. Şu anda tek sol seçenek HDP'dir. Eğer HDP'yi desteklemiyorsan Erdoğan'ın yanındasın demektir."

Sonrasında da forum sonlandırıldı. Seçimler vesilesiyle yapılan bu tür buluşmalar, forumlar ezilenlerden yana siyaset yapma iddiasında olanların bir araya gelmesi, birlikte çalışma yürütmesi yürütülen çalışmaları güçlendirmesi bakımından fırsattır. KöZ'ün arkasında duran komünistler açısından da seçimle gitmeyecek olan Erdoğan'ın geriletilmesinin koşulu olan sokaktaki mücadelenin büyütülmesi bakımından önem taşımaktadır.

İstanbul'dan Komünistler

1. Bölge aday tanıtım mitingine katıldık

1. Bölge aday tanıtım mitinginin yer ve zamanı kesinleştikten sonra hem çevremizde hem de içinde seçim çalışması yürüttüğümüz HDP seçim bürosunda mitinge hazırlık çalışmalarına başladık. 7 Haziran seçimlerinde yapmış olduğumuz gibi içinde çalıştığımız mahalle seçim bürosu önünden mitinge yürüyerek gitme önerisinde bulunduk ve bu önerimiz kabul gördü. Etrafımızdakileri de mitinge davet ederken buluşma yeri olarak seçim bürosunun önünü gösterdik. Miting günü de planladığımız saatte büronun önünde buluştuk. Yaklaşık 25 kişi KöZ ve HDP bayrak ve flamalarıyla Rahmanlar'dan minibüs yolu boyunca yürüyerek Kartal Meydan'a geldik. Toprak yoldan itibaren de "Ezilenler Vuracak O Baraj Yıkılacak; AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak; Oylar HDP'ye, HDP Meclise; Seni Başkan Yaptırmayacağız; Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganları atılarak alana girildi.

HDP dışındaki seçimlerde HDP'yi destekleyen, oy çağrısında bulunan hatta kürsüde vekil adayları olan siyasetlerin mitinge katılımı oldukça cılız veya yoktu. Halkevleri, Bir Adım Daha İnisiyatifi ve SYKP gibi alanda flamalarıyla olanların katılımının da ancak sembolik olduğu söylenebilir. Biz KöZ olarak "AKP'nin elinden meclisi almak için oylar HDP'ye ve Demirtaş'a" pankartımız ve bayraklarımızla yaklaşık yirmi kişi mitinge katıldık. Özel sayı ve aday tanıtım broşürümüzü alanda yaygın olarak dağıttık. Mitinge katılım açısından hem öncesindeki yürüyüşle hem alandaki pankartımız ve özel sayılarımızla mitinge en hazırlıklı katılanın KöZ olduğunu, alanda bize gösterilen ilgiyle de bunun karşılık bulduğunu söyleyebiliriz.

İki bini aşkın bir kitlenin katıldığı mitingdeki katılım HDP'nin 7 Haziran seçimi öncesi Demirtaş'ın katılımıyla gerçekleşen mitinge kıyaslandığında daha az olsa da canlılık ve atmosfer olarak onu aratmayacak nitelikteydi. Kitle kendiliğinden AKP ve Erdoğan karşıtı sloganları miting boyunca attı. Ayrıca Mart- Mayıs sürecindeki miting ve eylemlerde özel sayı ve bildiri almaktan çekinen kitlenin aksine oldukça ilgili, bunları almakta tereddüt etmeyen bir kitle alandaydı. Miting aday konuşmalarının ardından müzik dinletisiyle sona erdi.

SENİ BAŞKAN YAPTIRMAYACAĞIZ!
MECLİSİ AKP'DEN ALACAĞIZ!

İstanbul'dan Komünistler

"Senle değişir" değil devrimle değişir

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak 3 aydır dışımızdaki sol siyasetlerle sürdürdüğümüz temaslarda Selahattin Demirtaş'ın adaylığı etrafında sol bir blok oluşturmaya çalıştık. 1 Mayıs'ta ve Newroz'da bu görüşlerimizin propagandasını yaptık. Ancak Sol'un genel tutumu; ya HDP'yi solun bir parçası görmeyen bir yaklaşımın yansıması olarak farklı aday arayışları ya da seçimleri konuşmak için erken olduğu şeklindeydi.

Sonuç itibariyle kurulan ittifakların dışında kalan HDP, tabandan gelen basıncın da etkisiyle Abbasağa Parkı'nda ve Amed'de eş zamanlı düzenlediği etkinliklerle Demirtaş'ın adaylığını resmen ilan etti.

Etkinliğe HDP milletvekillerinin yanı sıra EMEP, HDK, HDP, EHP, KöZ vb. çok sayıda siyaset ve derneğin yanı sıra Barış Anneleri, atanamayan öğretmenler, KHK mağdurları da katıldı. 'Seni Başkan Yaptırmayacağız' şiarından oldukça uzak "Yurttaş, yoldaş, arkadaş Demirtaş" yazılı pankartın asıldığı parkta ilk olarak konuşan HDP Milletvekili Dilan Dirayet Taşdemir, 54 kadın örgütünün KHK ile kapatıldığını 24 Haziran'da bunu durduracaklarını ifade etti. Daha sonra HDP Eş Genel Başkanı Sezai Temelli ise kısaca; "24 Haziran'da bu gidişatı durduracağız, faşizme karşı gücümüzü göstereceğiz." dedi. Kürtçe ve Türkçe yapılan konuşmalarda HDP Roboski'de ve Suruç'ta ölenler anıldı. Seçim sloganı "Senle değişir" hazırlanan videoyla kitleye tanıtıldı. Demirtaş'ın cezaevinden gönderdiği alkış ve zılgıtlar eşliğinde okunan mesajında; iki kirli ittifak kurulduğunu, 2. turda ne yapacaksınız diye soranlara 1. turda ne yaptıysak onu yapacağız Demirtaş'a oy vereceğiz demelerini istedi ve 24 Haziran'da herkesi canla başla çalışmaya davet etti.

Biz de on beş kişi katıldığımız bu etkinlikte yüz civarında özel sayımızı dağıtarak sınırlı da olsa görüşlerimizi alana taşımış olduk.

SENİ BAŞKAN YAPTIRMAYACAĞIZ!
SEÇİMLERİ TEKRARLATMAYACAĞIZ!

İstanbul'dan Komünistler

"Oylar HDP'ye" yürüyüşü

HDP Kadıköy'de seçimler için Süreyya Operası önünden Yoğurtçu Parkı'na yürüyüş çağrısı yaptı. Herkesin kendi rengi ve bildirisi ile katılabildiği bu yürüyüşe katılmak üzere biz de Süreyya Operası önünde bayraklarımızla yerimizi aldık. Bizim dışımızda TİP, SYKP ve HDP ise önlükleri ile katıldılar. 1. bölge vekil adayı Erkan Baş da yürüyüşe katıldı. Polisin yürüyüşe izin vermeyeceğini söylemesi ile ara sokaklara dağılıp bildirilerimizi dağıtmaya başladık. Komünistler olarak dağıtım sırasında "Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok, Seni Başkan Yaptırmayacağız" sloganlarını attık.

Bildiri dağıtımının ardından hep birlikte rıhtımdaki HDP standına yürüdük. Oradaki seçim çalışmasına destek verdik.

İstanbul'dan Komünistler

Meclisi ezilenlerin kürsüsü yapmak için sokağa eyleme

28 Mayıs Pazar günü Kadıköy Bahariye Caddesi'nde "Adalet, Eşitlik ve Özgürlük için Bir Oy HDP'ye Bir Oy Demirtaş'a" diyerek bir araya gelen HDP, Bir Adım Daha İnisiyatifi, Halkevleri, KöZ, gibi siyasetler bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. Polisin yürüyüşe izin vermemesi üzerine dağılarak sloganlarla bildiri dağıtımı yapıldı. "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz; HDP Umuttur Umut Dimdik Ayakta; Seni Başkan Yaptırmayacağız; Ezilenler Vuracak, O Saray Yıkılacak" gibi sloganlar atıldı. Daha sonra dağınık bir şekilde iskeledeki HDP standına doğru yürüyüşe geçildi. İstanbul vekil adayı Erkan Baş, sesi kısıldığı için konuşmasını yapamadığı etkinlik halaylar ve sloganlarla coşkulu bir şekilde devam etti.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak bildiri dağıtımına bayraklarımız, dövizlerimiz ve özel sayımızla katılarak destek verdik.

Seni Başkan Yaptırmayacağız!

İstanbul'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

İstanbul'da seçim çalışmaları

Kokuşmuş düzen ittifaklarına tek bir oy yok

24 Haziran seçimlerine bir hafta kala HDP 17 Haziran tarihinde Bakırköy salı pazarında on binlerce kitlenin katıldığı coşkulu ve kitlesel bir miting gerçekleştirdi.

Kitle saat 17.00'de başlayacak miting alanına iki ayrı yerden giriş yaptı, biz de saat 16.30'da İncirli metrobüs durağı çıkışında buluşarak "Kokuşmuş Düzen İttifaklarına Tek Bir Oy Yok, Mecliste Sahici Ana Muhalefet için Oylar HDP'ye, Demirtaş'a" pankartının arkasında toplandık. Burada kimi yoldaşlarımız seçimlere dair çıkardığımız KöZ özel sayısı ile birlikte HDP İzmir 1. bölge adayı Yalçın Yanık yoldaşımızın hazırlamış olduğu seçim materyalini dağıtırken, bir yoldaşımız ajitasyon konuşması yaptı.

Miting boyunca şu sloganları attık: "Ezilenler Vuracak, O Saray Yıkılacak; Seni Başkan Yaptırmayacağız; Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok; Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede; Demirtaş'a Özgürlük, Azadiya Demirtaş; Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep beraber Ya Hiç Birimiz"

"Senle Değişir" şiarıyla yapılan mitinge katılanlar ise genellikle "HDP Halktır Halk Burada; Hak, Hukuk, Adalet HDP'yle Gelecek; Umut Dimdik Ayakta; Direne Direne Kazanacağız; Faşizme Karşı Omuz Omuza; Zindanlar Yıkılsın Selocan Dışarı" sloganlarını attı.

Mitinge HDP'nin yanı sıra şu kurumlar katılım gösterdi: HDK, DBP, ESP, EMEP, EHP, Halkevleri, Kaldıraç, İşçi Gazetesi, SMF, SODAP, SYKP, SGDF, TÖP, TİP, TJA, Diren Üniversite ve Bir Adım Daha. Mitingde HDP İstanbul milletvekili adaylarından Saruhan Oluç, Oya Ersoy, Erkan Baş, Dilşad Canbaz, Musa Piroğlu, Hüda Kaya ve Ahmet Şık konuşma yaptılar. Ahmet Türk ve Pervin Buldan da birer konuşma yaptılar.

Miting alanına yürüyüş yaparak girdik. Pankartımız, özel sayımız ve attığımız sloganlar mitinge katılanlar tarafından yoğun ilgi gördü ve kimi pankartı tuttu kimi korteje dâhil oldu. Alana girdiğimiz sırada ise alkışlarla karşılandık. Miting boyunca pankartımızı okuyanlar yahut sloganlarımızı duyanlar görüşlerimizi tartışmak üzere yanımıza geldi. Bu tartışmalar sayesinde görüşlerimizi daha açık bir şekilde anlatma fırsatı bulduk.

Bizim dışımızda mitinge pankartla katılan iki yapı vardı. Biri Kaldıraç diğeri ise Bir Adım Daha insiyatifi idi. Miting 17.00'de başladı, lakin insanlar 21.00'e kadar Selahattin Demirtaş'ın konuşmasını bekledi ve ancak bu konuşmadan sonra dağıldılar. Katılan kitle oldukça politik ve dinamikti. Bunun yanı sıra kürsüden konuşmalar da bir o kadar apolitikti. Erdoğan'ı 24 Haziran'da sandık yoluyla devireceklerini söyleyen, kitle mücadelesine dem vurmayan, gerici bir diğer ittifak olan millet ittifakına ise tek bir söz söylemeyen konuşmalar yapıldı.

Mitingin açılış konuşmasını HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Esengül Demir yaptı. Halkı selamlayan Demir, mitingi bugün yapmalarının nedenini 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi gününe denk gelmesi olarak açıkladı. Türkiye'nin tüm farklılıklarının ve ezilenlerin Bakırköy'de yer aldığını kaydeden Demir, "Bu kararlı gün onları sandığa gömecektir." diye konuştu.

Demir'in konuşmasının ardından HDP'nin milletvekilli adayları halkı selamladı. Ardından söz alan HDP İstanbul Milletvekili Adayı Zeynel Özen; HDP'nin barajı geçememesinin sadece HDP'nin sorunu olmadığını, tüm kesimlerin sorunu olduğunu söyledi. Özen'in ardından HDP İstanbul Milletvekili Adayı Dilşad Canbaz konuştu. Canbaz; 16 yıllık kan ve işkence siyasetinin sonuna yaklaştık. 24 Haziran'da Cizre olarak, Sur olarak, Nusaybin olarak, Kürdistan olarak cevap olacağız. Mutlaka kazanacağız ve halklar kazanacak, diye konuştu.

Saruhan Oluç: Erdoğan'ın bir toplantıda yaptığı konuşmada HDP'nin tasviye edilmesi talimatı vermesini hatırlatarak "24 Haziran'da bunun hesabını soracağız." dedi.

Oluç, "Arkadaşlarımızı tutukladılar, boyun eğeceğimizi sandılar. Bu meydan boyun eğmeyenlerin bayramıdır. Tayyip Erdoğan'ı indirdiğimiz gün esas bayramımız olacaktır. 24 Haziran sadece bir seçim değildir. Üç yıldır bize, devrimcilere saldıran AKP-MHP faşist koalisyonundan hesap sorma günüdür. Bitmedi, Sur'un, Cizre'nin, Kerkük, Kobani'nin hesabını sorma vaktidir. Erdoğan bizi baraj altında bırakacakmış. Bunun cevabını 24 Haziran'da vereceğiz. Bir oyumuz Demirtaş'a, bir oyumuz HDP'ye. Erdoğan'ı Saray'dan indirdiğimiz gün bayram günüdür." dedi.

Ahmet Şık: İstanbul 2. bölge 1.sıra milletvekili adayı Ahmet Şık, Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ şahsında tutsak siyasileri, tutsak öğrencileri selamlayarak konuşmasına başladı.

7 Haziran'dan sonra gerçekleştirilen Suruç katliamı ile son Suruç olayının neye hizmet ettiğini bildiklerini ifade eden Şık, "Yalanları dikiş tutmuyor. Yalanları aydınlık kazanacak." dedi. Yargılandığı davanın faşizme karşı bir buluşma alanı olduğunu vurgulayan Şık; 24 Haziran'da barış, adalet özgürlüğün oylanacağının altını çizdi.

Şık; "Karşımızda bir çete var. Demirtaş'ı hapsetmekle yakınlaşan, idam isteyen, grevi yasaklamakla övünen, Cemevine cümbüş evi diyerek alay eden, Berkin'in annesini miting meydanlarında yuhalatan bu mafya iktidarının sonu geldi. Vakit tamam" diye belirtti.

Oya Ersoy: İstanbul 2. bölge 2. sıra milletvekili adayı Oya Ersoy, "Her türlü baskıya karşı barış, eşitlik, özgürlük için faşizme karşı omuz omuza mücadele edenler hoş geldiniz. Erdoğan, hiçbir şekilde çöküşünü engelleyemeyecek. O koltuğunu kaybettiğinde Türkiye halkları rahat bir nefes alacak. Siz onun kim olduğunu biliyorsunuz. O, yoksulluğumuzun sebebi, zulmün temelidir. Recep Tayyip Erdoğan'dan bahsediyorum. Kardeşçe, eşit ve özgür bir şekilde yaşayacağımız laik ve demokratik bir ülke, sömürünün olmadığı, yağma ve talanın olmadığı, kadınların eşit ve özgür yaşadığı, gençlerin gelecek kaygısı olmadığı bir ülke istiyoruz. Biz bu ülkeyi kendi ellerimizle hep birlikte kuracağız. Nasıl hayır dediysek birlikte, sıkıldık artık dediysek, şimdi de artık yeter, tamam diyoruz. Ya barbarlık ya sosyalizm"diye konuştu.

Musa Piroğlu: HDP bu ülkenin kaderidir 1. bölge 2. sıra milletvekili adayı Musa Piroğlu, "Saray emir vermiş demiş ki bu halkı sandığa gömün. 24 Haziran'da sandığa kimin gömüleceğini gösterecek miyiz? Sarayı sandığa gömecek miyiz?" diye sordu.

Piroğlu, "HDP umuttur diyorduk, bir adım ötesine geçtik, HDP bu ülkenin kaderidir. HDP kazanırsa bu ülke kazanacaktır. HDP Ermeni'dir, Ezidi'dir, kadındır, Kürt'tür, HDP Türk'tür, Sünnidir, Alevidir, HDP işçidir. Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm" diye konuşmasını tamamladı.

Erkan Baş: "Barış, kardeşlik, eşitlik, özgürlük için buradayız. Gerektiğinde can verdik, boyun eğmedik, baş eğmedik, teslim olmadık. Biz hep beraber tamam dedik. Türkiye'de milyonlar bu iktidardan kurtulmak istiyor. Bu seçim hepimiz için, bu ülkenin tüm insanları için bir kurtuluş yolu gösteriyor." dedi.

Yoksullara, emekçilere, gençlere herkese çağrı yaparak, "Oylar HDP'ye" diyen Baş; Cumhurbaşkanı Erdoğan'a, "Biz o oyları sana çaldırmayacağız. Hesap vereceksiniz." diye seslendi. Baş, "O sarayı başına yıkacağız. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği. Biz kazanacağız " diyerek konuşmasını tamamladı.

Ahmet Türk: Mardin Büyükşehir Belediye Eş Başkanı Ahmet Türk, halkı Kürtçe selamladıktan sonra Türkçe devam etti.

Türk, "Bugün değişimin ve dönüşümün gerçekleşeceği görüntüyü o kutlu mücadelemizin yarattığı heyecanı bütün Türkiye halkı görüyor. Tarihi bir fırsatın ortaya çıktığı bir süreci yaşıyoruz. 24 Haziran seçimleri tarihi fırsatın gerçekleşeceği bir seçim olacaktır. Buna yürekten inanıyorum. Zulüm politikaları bir gün sona erecek diyorduk, o gün bugündür. Yıllarca ırkçı,milliyetçi anlayışlarla halklarımızı karşı karşıya getirmek için çaba gösterdiler, Türk'ü Kürt'e düşman etmeye çalıştılar. Ama bugün Türk halkı, kardeşleşmenin demokrasi için, özgürlük için ne kadar değerli olduğunu görmeye başladı." dedi.

Suruç olayına değinen Türk; Erdoğan ve AKP'lilerin açıklamalarını "iftira kampanyası" olarak değerlendirdi.

Hakan Öztürk: Bir Adım Daha İnisiyatifi'nden Hakan Öztürk, "Mademki egemenlik kayıtsız, şartsız milletindir; HDP'nin eş genel başkanları, yöneticileri nasıl tutuklanıyor? Kayıtsızlık, şartsızlık böyle mi oluyor?" diye sordu.

Kaldıraç: Hakan Dilmeç yaptığı konuşmada Suruç olayına dikkat çekerek, bu olayda HDP'lilerin de yaşamını yitirdiğini ve asıl saldırıya HDP'lilerin uğradığını söyledi. "Millet İttifakı'ndaki partiler dile getirmiyor ama bu iki ittifakında birbirinden farkı yoktur, bu yüzden ortak mücadele ile kazanacağız, biz kazanacağız." dedi.

Toplumsal Özgürlük Partisi: "HDP'den korkuyorlar, Demirtaş'tan, sosyalistlerden, halktan, gençlerden, kadınlardan korkuyorlar. Çünkü artık yönetemiyorlar. Nasıl Kobane özgürleşirken, 7 Haziran'da, 16 Nisan'da yendiysek 24 Haziran'da da yeneceğiz." diye konuştu.

Partizan'dan Metin Özken; Suruç'taki katliamda yaşamını yitirenlerin ailelerine ve Suruç halkına başsağlığı diledi. "24 Haziran'da 7 Haziran'dan daha iyi bir sonuçla karşılarına çıkacağız." dedi.

EMEP Genel Başkanı Selma Gürkan konuşmasında baskıya, şiddete, provokasyonlara, yasaklara ve demokrasi mücadelesine değindi. 24 Haziran'da tek adam hesabının bozulacağını, halkın gücü ve mücadele kararlılığı ile sarayın iktidarının yıkılacağını vurguladı.

Miting alanında Demirtaş'ın TRT'de yaptığı ve alanda kitlenin dinlediği konuşmayı saymazsak Pervin Buldan oldukça uzun bir konuşma yaptı.

Pervin Buldan: "Tüm Türkiye kararını vermiş. Bu bir tarihi fırsattır, bu bir kader seçimidir. 24 Haziran'da hepimiz geleceğimizi oylayacağız. 24 Haziran'da bu ülkeye demokrasiyi ve barışı getireceğimiz şimdiden belli oluyor. 24 Haziran, 16 yıl boyunca yaşanan zulümlerin, zorlukların, inkârların, asimilasyonların tarihe gömüleceği gün olacak. Onların saltanatını yıkmak için İstanbul halkı kararını vermiş biliyoruz.

Buradan söz veriyoruz, önümüze konulacak olan ilk sandıkta başta kayyımlar olmak üzere AKP'yi de, Erdoğan'ı da sandığa gömeceğiz." dedi.

Mitingde KöZ adına konuşmayı da yoldaşımız Metn Sezgin yaptı.

Demirtaş'ın TRT'de yaptığı seçim konuşmasını kitlenin dinlemesinin ardından miting sona erdi.

EZİLENLER VURACAK O SARAY YIKILACAK!

NE AKP NE CHP KURTULUŞ

BİRLEŞİK MÜCADELEDE!

İstanbul'dan Komünistler

Söğütlüçeşme'de "Oylar HDP'ye" bildiri dağıtımı

İstanbul 1. Bölge Seçim Koordinasyonu'nun seçim çalışmaları kapsamında planladığı Söğütlüçeşme'deki bildiri dağıtımına katıldık. Geçtiğimiz hafta başlayan ve herkesin kendi rengi ve kendi sözüyle katılabildiği dağıtıma biz de "Ana Muhalefet Rolünü Üstlenmek için Sol Blok Cumhurbaşkanı Adayı Demirtaş" başlıklı özel sayımızla katıldık.

Yaklaşık bir buçuk saat süren dağıtımda metrobüs güzergahında sabah işe gidenlerle buluştuk. Dağıtım boyunca seçimlere dair görüşlerimizi özetleyen ajitasyon konuşmaları gerçekleştirdik. Bu konuşmalarda, Erdoğan'ın elinden meclisi alacağımızı, Erdoğan gitmeden en küçük demokratik haklarımızı dahi alamayacağımızı, seçimlerde tek sol seçeneğin HDP olduğunu, sağcı iki ittifaka da oy verilmemesi gerektiğini vurguladık. Hayır'ı 24 Haziran'da büyütelim, Gezi Ayaklanması'nın gücünü 24 Haziran'da meclise taşıyalım, AKP'den kurtulmak için HDP'yi daha güçlü meclise taşıyalım, AKP'nin krizini derinleştirmek için HDP'yi daha güçlü meclise sokalım, diyerek konuşmalarımızı sürdürdük. Yaptığımız ajitasyon ilgi gördü ve özel sayımızı daha fazla insana ulaştırmamızı kolaylaştırdı.

Bizim dışımızda Halkevleri, HDP, Bir Adım Daha İnsiyatifi dağıtıma kendi önlükleri ile katıldılar. Bundan sonraki dağıtımlara katılmaya devam edeceğiz.

İstanbul'dan Komünistler

Seçim mitinginde KöZ adına yapılan konuşma

Devrim için devrimci parti, parti için komünistlerin birliği diyenler olarak hepinizi selamlıyoruz. Birlikte örgütlediğimiz mitinge hoş geldiniz!

Sevgili Arkadaşlar,

24 Haziran seçimlerinde iki taraf var: Bir tarafta iki sağcı ittifak, diğer tarafta tek sol seçenek olarak HDP duruyor. Bildiğiniz üzere KöZ Şubat ayından beri Demirtaş'ın Cumhurbaşkanlığı adaylığı çerçevesinde HDP'nin merkezinde olduğu bir sol blok önerisinde bulundu.

Bu öneri kabul görmedi. Seçimlerde sol, programı ve mücadele hattı tüm bileşenleri tarafından hazırlanmış ortak bir blok olarak emekçilerin karşısına çıkamadı. Bu adımı atamadık arkadaşlar. Bu hedef karşımızda tamamlanmamış bir görev olarak duruyor. Ama bir sol blok kuramamış olsak da HDP en azından şöyle bir adım attı, bunun hakkını da teslim etmemiz gerekiyor: Seçimlerde Türkiye solunun belli başlı akımlarından HDP'li olmayan adayları kendi listesinde aday olarak gösterdi: Erkan Baş, Oya Ersoy, Ahmet Şık, Veli Saçılık gibi.

11 kurum imzalı destek deklarasyonu da başka bir örnek. Böylelikle solun geniş kesimlerinin 'ayrı dur birlikte vur' şiarıyla hareket etmesinin yolu döşendi.

24 Haziran'dan sonra bu ilk adımı daha da ileri götürmemiz gerekiyor. Arkadaşlar, artık herkes HDP'nin güçlü bir şekilde meclise girmesinin, meclisi sarayın elinden kurtaracağını görüyor. Aritmetik hesap açık. Ancak HDP sadece aritmetik bir hesap değil arkadaşlar. "Ben sahici bir muhalefet yapacağım." Diğer kokuşmuş düzen ittifaklarından farklı olarak HDP'nin iddiası bu. 7 Haziran'dan bugüne yaşananlar bu iddianın yarattığı korkudan kaynaklanmıyor mu?

İki yıldır OHAL niye var? Ülke niye KHK'larla yönetiliyor? Dokunulmazlıkları tüm düzen partilerinin genel başkanları oy birliği ile niye kaldırdı? HDP temsil ettiği muhalefet iddiası yüzünden. Düzen ittifakları HDP'nin bağımsız muhalefet iddiasından korkuyor arkadaşlar. Korktukları için hükümet muhalefet olanı tutukluyor 'sesini kes, beni destekle, peşime takıl' diyor.

İşte arkadaşlar, bizim görevimiz onların korktuklarını başlarına getirmek. Bir ayağı meclisin içinde bir ayağı sokakta olan meclis kürsüsünü emekçileri seferber etmek için kullanmak. Bunun için de 25 Haziran günü seçim öncesinde yapamadığımızı yapmalı, kendi grupçu hesaplarımızı bir yana bırakmalıyız. Ayrı dursak da birlikte vurmalıyız. Mecliste ve sokaktaki tüm güçlerin bir eylem birliği olan sol bloğu kurmalıyız.

Düzen güçleri HDP'nin muhalefet iddiasından korkuyor arkadaşlar. Biz hem onların korkusunu hem de HDP'nin iddiasını ciddiye alıyoruz. Siz de alın arkadaşlar. Kendine solcuyum diyen herkesi de bu iddiayı ciddiye almaya çağırıyoruz. Bağımsızlık iddiasını yerine getiremeyenleri, düzen partilerinden herhangi birine destek sunanları da muhakkak eleştirin. Biz de öyle yapacağız.

Seçimlerde HDP'yi destekleyerek bir sol bloğun oluşmasının ilk adımını atıyoruz. 8 Temmuz'daki seçimlere ilişkin Demirtaş'ın dışındaki tüm adayları karşımıza alacağımızı, hiçbirine tek bir oy vermeyeceğimizi peşinen ilan ederek attığımız adımın gerisini getirelim. CHP'ye yedeklenmeyen sahici bir muhalefet hareketini örelim.

Yolumuz açık olsun arkadaşlar.

Düzen Partilerine Tek Bir Oy Bile Yok!

Bir Oy HDP'ye Bir Oy Demirtaş'a!

Mahallelerde seçim çalışmaları

1 Mayıs Mahallesi'nde seçim çalışmaları

Seçim tarihi netleştikten sonra, HDP ve onu destekleyen sol hareketle birlikte KöZ'ün arkasında duranlar olarak seçim çalışmalarına aktif bir şekilde katıldık ve bu çalışmaları sürdürmeye devam ediyoruz.

Seçim çalışmalarının startı verilmeden önce seçimler ve 1 Mayıs'a ilişkin çıkarmış olduğumuz özel sayılarımızın bulunduğumuz alanda yoğun bir dağıtımını gerçekleştirmiş, seçimlere dair görüşlerimizin propagandasını mahallemizdeki emekçilere ve sol hareketin militanlarına yapmaya çalışmıştık. 1 Mayıs Mahallesi'nin farklı bölümlerinde HDP'nin seçim bürolarının açılmasıyla birlikte seçim çalışmaları da bu yerelde başlamış oldu. Seçimlere ilişkin çıkarmış olduğumuz planlamalar doğrultusunda bu seçim büroları ve ortak yapılacak olan seçim çalışmaları üzerinden faaliyetlerimizi olabildiğince güçlü yapmaya çalıştık. Bu çalışmalara dahil olurken kendi materyallerimizi ve yayınlarımızı yoğun bir şekilde kullandık.

İlk olarak bulunduğumuz alandaki her iki seçim bürosunun açılışlarına katılarak seçimlere dair çıkardığımız özel sayılarımızın ve İzmir'de HDP'den aday olan yoldaşımızın adına çıkan bildiriyi çoğaltarak dağıtımlarını gerçekleştirdik.

Ataşehir genelinde HDP adına açılan ortak stant çalışmalarına katıldık. Bulunduğumuz yerel civarında kurulan pazarlarda HDP'lilerle birlikte hem HDP'nin seçim materyallerinin hem de kendi özel sayılarımızın dağıtımlarını gerçekleştirdik. Planlanan dernek ziyaretlerine vekil adaylarıyla birlikte katılarak buralarda yapılan konuşmalara eşlik ettik ve HDP'nin parlamentoya güçlü bir şekilde girmesinin neden gerektiğinin altını çizerek herkesi HDP'ye oy vermeye çağırdık. Mahallemizdeki esnaf ziyaretlerine ve araçla yapılan sesli duyurulara da katılarak bu çalışmalara da dahil olduk. HDP'lilerle birlikte ortak yapılan bu çalışmaların dışında KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak mahalle emekçilerine yönelik ayrı bir ajitasyon çalışması da yürüttük. Seçimlere ilişkin çıkarmış olduğumuz özel sayıların ve İzmir'den aday olan yoldaşımızın bildirilerinin, birkaç sefer oldukça yoğun bir şekilde dağıtımlarını gerçekleştirerek kahvelerde, esnaflarda ve sokaklarda "HDP'ye oy verin, meclisi AKP'den alalım" çağrılarını yükselttik. Özel sayılarımızın dağıtımını hem 1 Mayıs Mahallesi'nin tamamında, hem de Yenisahra, Barbaros ve Örnek Mahalleleri'nde gerçekleştirdik.

Demirtaş afişleriyle birlikte KöZ imzalı olan ve "Seni Başkan Yaptırmayacağız Meclisi AKP'den Alacağız" ve "Barajları Yıkalım Meydanları Dolduralım, Oylar HDP'ye" şiarlarını içeren ozalitlerimizi yoğun bir şekilde astık.

Seçim gününe dair olarak da geçtiğimiz seçimlerde olduğu gibi bu seçimlerde de sandık görevlisi olarak sorumluluk aldık. Hem tüm yoldaşlarımızı hem de çevremizde duranları bu işe dâhil ettik.

Seçimlere kadar gerçekleşecek olan tüm ortak çalışmalarda azami düzeyde sorumluluk almaya ve kendi siyasi çizgimizi bu çalışmalara taşımaya gayret edeceğiz.

SENİ BAŞKAN YAPTIRMAYACAĞIZ, MECLİSİ AKP'DEN ALACAĞIZ!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Gazete ve özel sayı dağıtımı

Mahallemizde gazetemizin yeni sayısının çıkmasıyla birlikte yaygın dağıtımını sağlamak için çalıştık.

Mahalle esnafı ve sakinlerine, kurumlara gazetemizi ulaştırıp sohbet etme imkânı bulduk.

Özel sayımız için de ayrıca mahallemizde yaygın bir dağıtım yaptık. Kendimizi, fikirlerimizi ve güncel siyasete bakış açılarımızı iletişim kurduğumuz insanlara aktarma olanağı sağlama konusunda iyi bir araç olarak gördüğümüz gazetemiz ulaştırdığımız kişilerden ilgi gördü.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Yenibosna'da seçim gündemli ozalit çalışması

Yenibosna Zafer Mahallesi'nde bazı noktalara seçimlerdeki tutumumuzu anlatan ozalitler yaptık. Ozalitlermizi yaptıktan sonra HDP'nin afiş yapmasına da yardım ettik.

Ozalitlerimizde şunlar yazıyordu.

"Orta Doğu'ya Barış Devrimle Gelecek; HDP'yi Meclise Daha Güçlü Taşıyalım; Meclisi Erdoğan'ın Elinden Alalım; Bu Sefer Meclisi de Elinden Alacağız, Seni Yine Elinden Alacağız; Demirtaş'a özgürlük, Azadiya Demirtaş; İki Sağ İttifak Karşısında Tek Sol Seçenek HDP, Oylar HDP'ye".

Ozalit çalışmamızla seçim süreci boyunca siyasetlere anlattığımız görüşlerimizi ozalitlerimizle bir kez daha ifade ettik.

Yenibosna'dan Komünistler

Yenibosna'da seçim bürosu açılışına katıldık

27 Mayıs'ta Zafer Mahallesi seçim bürosunun açılışı yapıldı. Açılışa coşku bir kitle ve siyasi yapılardan birçok kişi katıldı. Büyük bir seçim otobüsüyle birlikte gelenler arasında HDP Adana Milletvekili Meral Danış Bektaş ve Ferhat Tunç da vardı. Biz Meral Danış Bektaş'a gazetemizin seçimle ilgisi özel sayısını ilettik. Açılışa katılan kitleye "Seni Başkan Yaptırmayacağız" sloganını attırdık. Geniş bir kitle ve büyük bir coşku ile sloganımız karşılık buldu. Ancak otobüs üzerinde anons yapılarak hassas bir süreçten geçerken arılan sloganlara dikkat edilmesi gerektiği uyarısı yapıldı. Böylece HDP'nin nasıl bir politik hat izlediğine bir kez daha şahit olduk. 24 Haziran seçimlerinde bizim her alanda HDP'ye ve sola önerimiz Erdoğan'ı hedef alan, mecliste ana muhalafet rolünü üstlenmeye aday bir çizgide seçim çalışması yürütülmesi oldu. Bu çizgide ısrarcı olmaya devam edeceğiz.

Yenibosna'dan Komünistler

Kartal'da seçimler gündemli söyleşi

Kartal'da seçimlere iki hafta kala "Seçimlere Giderken Solun Önündeki Tarihsel Fırsatlar" başlıklı bir söyleşi gerçekleştirdik. İç mekân afişlemeleri ve davetiyelerle seçim çalışmaları sırasında tartışma imkânı bulduklarımızı da buraya davet etmiş olduk. Yaklaşık yirmi kişinin katıldığı söyleşide sunum yapan yoldaş öncelikle şunlara değindi:

"Herkes erken seçime, AKP'nin Bahçeli'ye söyleterek gündeme getirdiği Erdoğan'ın gizli projesi olarak baktı. Ancak ortada planlı olarak muhalefete kurulan bir tuzaktan ziyade çatırdayan bir cumhur ittifakı var. Tıpkı 16 Nisan referandumunda olduğu gibi erken seçimi de ilk Bahçeli zikretti. Uzun zamandır MHP'nin politik çizgisine teslim olan Erdoğan, bir yandan ittifakın çatırdamamasını istediği gibi bir yandan da parlamentoda MHP'nin desteğine mecbur kaldı. Dolayısıyla MHP'nin seçim gündemini ortaya atmasıyla Erdoğan da kendisine en uygun olan en erken tarihi seçmiş oldu. MHP de yerel seçimlerde muhtemel oy düşüşünü beklemeden genel seçimlere girerek hem meclisteki varlığını korumak için daha avantajlı hem de ittifak içinde eli daha güçlü hale geldi. Bu ittifakta Erdoğan'ı zayıflatmaktan, ittifakı çatırdatmaktan korkan bir MHP yok aksine Erdoğan, bu ittifaka mecbur biçimde hareket ediyor. Bunu 16 Nisan'da da söylemiştik. Orada da gündeme gelen anayasa paketi Erdoğan'ın tam olarak istediği paket değildi ki sonuçları bugün daha net. Erdoğan bir şekilde %40 alarak ülkeyi yönetebilirken bugün %51 almak zorunda. Yani Erdoğan için dikensiz gül bahçesi olmadı yeni anayasa ve seçimler sistemi. Bunun altında şu analizimiz yatıyor. 2013'ten beri Türkiye'deki süreçte Erdoğan aktif bir özne değil. Süreci yöneten, kendi programına göre hareket eden ve faşizmini kurumsallaştıran bir lider değil tersine nesnel sürecin arkasında sürüklenen MHP'ye sığınan bir figür aslında. Aynı zamanda kurduğu iddia edilen faşist diktatörlük gibi bir rejimin AKP gibi bir partiyle de inşa edilemeyeceğini söylüyoruz. Tıpkı Hitler'in partisi ve S.A.'ları Mussolini'nin kara gömleklileri gibi sıkı bir örgütlenmeye ihtiyacı varken Erdoğan kariyerinin başından beri reformist bir hatta ilerliyor. Yaptığı her hamleyi bir şekilde meclis kurallarına, varolan yasaya uydurarak ilerleyen reformist bir lider dolayısıyla bunu yapacak kapasiteden yoksun.

HDP'nin güçlü şekilde mecliste olup AKP'nin çoğunluğu kaybetmesiyle ortaya çıkacak bu kriz durumu en çok solun önünü açar. Maduro örneğinde halk hareketi Amerikancı olsa da Türkiye'de Amerikancı muhalefet çizgisi kitlelerin sokaklara çıkmasını desteklemiyor ancak öyle bir kriz durumunda AKP'ye karşı bir kitle seferberliğinin başlamasının imkanı artar. HDP meclise güçlü girdiğinde ana muhalefet rolünü alabilmesinin imkanı var. Mesela seçime CHP hazırlıksızdı, cumhurbaşkanı adayı belirli değildi vs. Oysa HDP ve solun önünde çok büyük fırsatlar vardı. Solun önünde de bir cumhurbaşkanı adayı sorunu duruyordu ama bize göre bu çok net bir meseleydi. Türkiye'de 7 Haziran'daki başarısıyla "Seni başkan yaptırmayacağız" diyerek meclisi bir anlamıyla kitleyen, AKP'nin önüne taş koyan bir lider vardı. Ki Demirtaş'ın hem CHP bıkkınlarından hem de AKP'ye oy vermekten vazgeçen muhafazakar Kürtlerden oy alma potansiyeli yüksekti. HDP'nin elinde daha 17 Nisan günü bizim de cumhurbaşkanı adayımız budur diyerek bir kampanya örme imkanı vardı. En azından Şubat ayında erken seçimler solun gündemine girmişti ancak Demirtaş açıklanmayarak süreç sürüncemede bırakıldı. Hatta 1 Mayıs'ta seçim tarihi belliyken bile bir buçuk ay sonra seçim var gibi bir atmosfer yoktu alanlarda. Köz dışında kimse özellikle de HDP seçimleri gündem etmemişti 1 Mayıs gibi bir günde. Hatta HDP son yılların en zayıf kortejiyle katılmıştı ki bu da baştan seçim çalışmasını bugünden başlatarak seçimlere güçlü hazırlanacağız iddiasından yoksun olduğunu gösteriyordu. Bu şaşırtıcı olmadı çünkü 16 Nisan referandumu süreci de benzerdi. HDP, iddialı bir şekilde Erdoğan'a karşı mücadele yürütebilecek tek odak benim mesajını verdiği anda CHP'yi parçalayabileceğini biliyor. Çünkü CHP içindeki merkezkaç eğilimler gittikçe büyüyor ve listelere bakıldığında solcuların da tasfiye edildiği görülüyor. Odağında HDP'nin bulunduğu bir sol blok inşa edilerek seçimlere girilebilseydi CHP'den büyük kopuşlara sebep olabilirdi HDP ve ana muhalefet rolünü oynamasının önü açılırdı. Ama HDP'nin stratejisi bu değil. HDP iddialı bir politik söylem ortaya koyarak bir muhalefet örmekten kaçınıyor. Demirtaş'ın adaylığını çok daha önceden açıklamaktan imtina etmesi şöyle bir bakış açısından kaynaklanıyor. Bugün Erdoğan'da kitlenen bir rejim problemi var ve Türkiye'deki muhalefetin Erdoğan'dan nasıl kurtulacağız sorusuna verdikleri cevap HDP'nin de CHP'nin de aynı: parlamenter yöntemlerle, meclis çoğunluğunu sağlayarak, onu sarayda yalnızlaştırarak adım adım onu yerinden edeceğiz ve yeniden bir restorasyon dönemine girilecek. Parlamentoda Kürtlerin demokratik hakları için bir takım kazanımlar elde edilecek vs. diye bakılıyor. Şunu da görmeliyiz Erdoğan aslında emperyalistlerle uzun zamandır bozuşan bir güç. Emperyalistler de Erdoğan'dan kurtulma reçetesini bu yolla koyuyorlar Türkiye'deki muhalefetin önüne. Yani bir şekilde bir araya gelin, seçimlerde açık veya kapalı ittifaklar yapın ve aşama aşama Erdoğan'ı götürün. Bunun için en uygun aday da Gül'dü ki HDP de bu adaya açıktı. Demirtaş'ın adaylığı da bu nedenle bekletildi. Meral Akşener, Gül'ün adaylığının önünü kesmemiş olsaydı büyük ihtimalle örtük veya açık şekilde Gül'e destek verilecek ve Erdoğan'dan yumuşak bir kurtuluş süreci tasarlanacaktı. Biz öncelikle Türkiye'de Erdoğan'dan herhangi bir düzen içi yolla kurtulamayacağımızı söylüyoruz. Bugün Türkiye gitgide devrim ve karşıdevrim ikilemine sıkışıyor ancak bunları gerçekleştirecek özneler aktif hareket edemiyor. Erdoğan kendi rejimini oturtamıyor ama aynı şekilde Erdoğan karşıtları da kitlesel bir seferberliğin önünü açarak Erdoğan'dan kurtulma hamlelerini yapmıyorlar. Muhalefet de Erdoğan'ı kitle seferberliğiyle devirelim çizgisiyle hareket etmiyor."

Kartal'dan Komünistler

Bursa'da seçimler gündemli panel düzenledik

Bursa ' da seçime 4 gün kala "Seçimlere Giderken Solun Önündeki Tarihsel Fırsatlar" başlıklı bir panel gerçekleştirdik. Panelin konuşmacıları Köz ve Teori ve Politika Dergisi idi.

Panele katılım 11-12 kişi ile sınırlı kaldıysa da katılanlar açısından verimli geçti.

Köz adına konuşmaya başlayan yoldaş; "Erken seçim kararı bir danışıklı dövüş değil Bahçeli'nin Erdoğan'a karşı bir erken seçim hamlesidir ve Erdoğan'ın yanıtı ise bu seçimi daha da erkene alarak muhalefeti sıkıştırma amaçlı baskın seçime dönüştürmesidir. Yani insiyatif aslında Bahçeli'deydi. Aynı zamanda Cumhur İttifakı'nın çatırdadığının da bir göstergesiydi" dedi.

Yoldaş; başkanlık sisteminin geldiğine inananların ve parlamentarist gözbağlarına sahip olanların solun karşısında duran imkanları göremeyeceklerini, Erdoğan'ın seçimle devrilebileceğini düşünerek Erdoğan'ın karşısına %50+1 oyu alabilecek bir adayın çıkarılmasını savunduklarını söyledi. Bu nedenle önümüzde duran seçimlerde bir ikinci tur, yani Cumhurbaşkanlığı seçimleri olasılığı vardır. Köz'ün bu durumda tutumu açık ve nettir . İkinci turda Demirtaş'sız bir seçimde tutumumuz kesinlikle boykottur, dedi.

Bizim HDP'yi desteklemekteki ve seçim çalışması yürütmemizdeki amacımızın halihazırda olan rejim krizini daha da derinleştirecek ve kitle seferberliğinin önünü açabilecek olması olduğunu öne çıkardı.

Bursa'dan KöZ Okurları

Mahallelerde seçim çalışmaları

Tuzla'da seçim çalışmaları

Platformumuz 2019 yılında gerçekleşeceği düşünülen seçimlere şubat ayından bir hazırlık yaparak siyasetlerin gündemine, solun ortak adayı kim olmalı ve parlamentarizme düşmeden ve bir burjuva kliğini desteklemeden nasıl bir çalışma yürütmek gerekir konusunu sokmuştur. Ancak sol bunun erken olduğunu söyleyerek başka seçenekleri değerlendirmeyi bekledi. MHP'nin de hamlesiyle erken seçim kararı çıktığında tüm sol buna hazırlıksız yakalansa da platformumuz bu seçimlerin kaybedeni AKP ve CHP'dir, kazananı HDP'dir diyerek yola çıkmıştır. Şimdi önü açık olan HDP'nin 2011 EDÖB'ü de aşan bir sol blok kurmasının önü artık daha da açılmıştır, dedik. Ancak sol umudunu kendine değil bir burjuva partisine bel bağladığı için CHP ile kâh açıktan kâh gizliden yol yürümeye çalıştı. Erken seçim kararı ile CHP'nin Abdullah Gül planlarının tutmaması, yerine belirlenen aday meselesi, bu tartışmalarda sol nefesini tutarak seyretti.

Bir de CHP'den gelecek emanet oy kavramı ve CHP'ye yedeklenme durumu HDP'nin hiçbir yerde siyaset yapmamasına sebep oldu ve öyle de devam ediyor. Diğer durumda ise siyaset yapılmadan şu kadar öğretmen alacağız, şu kadar zam vereceğiz gibi burjuvazinin vaatleriyle hareket ediyor. Bunun alanlara yansıması da kimseyi rahatsız etmeyen her tarafa göz kırpan, hiçbir konuda ortak bir tutum alınmadan her görüşü sahiplenen bir duruma yol açıldı ve açılmaya devam ediliyor.

HDP seçim startını neredeyse her yerde aynı şekilde verdi. Herhangi bir çalışma planı yoktu veya soldan geçmişte seçimlerde ortak çalışma yürüttüğü kişileri çağırıp toplantı yapmak yerine, seçimlerde müşahit olanları arayıp yeniden müşahit olmasını istedi. Bunu da kendi içinde belirlediği okul sorumluları aracılığıyla yaptı. Sola yapılan çağrı ise sadece merkezlerde destekleme çağrısı olarak gerçekleştirildi.

Seçim tarihi belirlendikten sonra, seçimlere dair bütün siyasetlerin buluşacağı bir toplantı olacak diye beklerken, bize de aranarak seçimlerde müşahit olacak mısınız sorusu soruldu. Biz seçim çalışması nasıl olacak, diğer siyasetleri çağıracak mısınız, dediğimizde herkesi çağırdıklarını belirttiler. Biz de böyle bir çağrıyı almadığımızı belirttik. Bu çağrının merkezi olarak siyasetlere de yapılmadığını yapılan destek açıklamalarından anladık. Tuzla gibi alanlara yansımasa da bir blok kurulduğunu öğrendik.

Belli bölgelerde seçim büroları açıldı. Aydınlı Mahallesi'nde seçim bürosu tutuldu. Biz ilk olarak seçim bürosu tutulduğu sırada seçim çalışmaları nasıl başlarsa öyle gider refleksi ile özel sayılarımızı seçim çalışması yapacak olan kişilere verdik. Aynı gün seçimlere dair gündemlerimizin de olduğu ozalitleri yaptık. Yaptığımız ozalitleri ve HDP'nin seçim afişlerini yapmaya başladık. HDP'li gençler de gelip afişleri birlikte yapalım, dedi. Bu şekilde uzun zamandır ilk defa ortak bir şekilde ajitasyon serbestliği ile bir çalışma yapmış olduk.

Seçim çalışması başlangıcından sonuna kadar "Seni Başkan Yaptırmayacağız; İki Sağ İttifak Karşısında Tek Sol Seçenek HDP; Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede; HDP Sol Blokla Meclise; Ortadoğu'ya Barış Devrimle Gelecek; Demirtaş'a Özgürlük, Azadiya Demirtaş; Devrim için Devrimci Parti için Komünistlerin Birliği" ozalitlerini yaptık.

Seçim çalışması için bir toplantı belirleme çağrısı yaptık. Bu çağrı ile denk şekilde yine müşahit çalışması yapılacağı söylendi. Biz müşahit çalışmasının da önemli olduğunu ancak bir seçim çalışması toplantısının acil olduğunu yine gündem ederek iki toplantının da yapılmasını sağlamış olduk.

2015 Haziran seçimleri ile kıyaslanamayacak şekilde bir seçim çalışması yürütüldü. Tabiri caizse İnce mi, HDP mi ekseninde yürüyen seçim çalışması yapıldı. Bu konuda net olarak biz iki turda da CHP'ye oy yok dedik. Bizim dışımızda kimse bu konuda net tutum almadı. Hatta CHP'ye oy yok demenin seçim çalışmasına vereceği zararlar anlatıldı. Üstü kapalı yöntemlerle HDP ve ESP'nin ikinci turda İnce veya Akşener'i destekleyeceklerini açıklayan yazılarla konuşmalar yapıldı. Sürekli olarak CHP ile görüşmeler yaptıklarını seçim komisyonu içinden HDP'den sürekli duyarak seçime doğru gittik.

Yapılan seçim görüşmelerinde ise Demirtaş'ın özgürlüğü ve tek adam rejimine karşı CHP ve İnce'nin destekleneceğini belirttiler. Biz de seçim çalışması kendi dışımızda kimseye bel bağlamadan yapılırsa Demirtaş'ın özgürlüğü pazarlık konusu olmadan daha rahat seçim çalışması yaparız, dedik.

Devrimci imkân ve olanakların arttığı dönemlerden geçerken İnce'ye oy vererek nasıl bir devrim planlıyoruz diye tartışmalar sürdürdük. Bu tartışmalarda bizim süreci anlamadığımız konusunda "sol" hemfikir oldu.

HDP gençliği ile yaptığımız sohbetlerde ise müzakere masasında bile Öcalan'ın özgürlüğü hakkında konuşuluyordu. Demirtaş zaten özgür kalacak. CHP ile yapılan pazarlığın Öcalan'ın özgürlüğünü mü kapsadığını sorduk. Bu görüşmelerin ise AKP karşıtlığı kisvesinde yapılsa da CHP'nin AKP'den zerre farkı olmadığını bunu 90 yıllık pratiği de gösteriyor, dedik. Çünkü CHP, AKP'ye karşı bir şey yapamaz kendisi de onun gibi bir parti, dedik. İki kliğin de birbirinden farkı yoktur, diyerek tartışmalar yürüttük.

24 Haziran seçimlerinde platformumuz açısından bir belirsizlik yoktu ve bizim açımızdan seçim çalışması mart-mayıs sürecinden önce başladığı için değerlendirmelerimizi de çalışmalarımızı da ona göre başlattık.

Seçim çalışması boyunca Tuzla'da HDP ile KÖZ çalışma yürüttü. 2011 seçimlerinde mahallede olan bir sürü hareket birlikte seçim çalışması yürütürken bu seçimlerde herkes kendi seçim çalışmasını yürüttüğünü belirtti. Bizim dışımızda hiçbir siyaset HDP ile ortak seçim çalışması yürütmemiş oldu. Anladığımız kadarıyla HDP'nin de böyle bir çağrısı olmadı.

Tuzla'dan Komünistler

Kartal'da seçim çalışmaları

24 Haziran seçimlerine giderken Köz, seçimleri solun önüne çıkardığı tarihsel fırsat ve imkânlardan doğru ele aldı. Biz de bu fırsatlardan azami biçimde faydalanmak adına bulunduğumuz yerelde seçim çalışmalarına güçlü biçimde katılma kararı aldık. HDP; Kartal'ın Atalar, Esentepe, Kurfalı, Uğur Mumcu, Soğanlı, Topselvi mahallelerinde seçim büroları ve merkezdede seçim standı açtı. Buradan bakıldığında 7 Haziran'da faaliyet gösterdiği mahallelerde bu seçimde de süreklilik sağlamış oldu. Kitlenin ve partililerin siyasete ilgilerinin 7 Haziran'daki kadar olmasa da faaliyetlere genel bir ilgi olduğunu söyleyebiliriz. Biz de kendi gücümüz oranında bu seçim bürolarının birinde görev ve sorumluluk alacağımızı kararlaştırdık. Bu doğrultuda düzenli olarak hemen hemen her gün seçtiğimiz seçim bürosuna gidildi. Büronun bayraklarının 3-4 kez kesilmesi ve yumurtalı saldırı yapılmasına karşılık biz de her seferinde beraber parti bayraklarını yeniden astık. 1 Haziran Cuma günü en son kopartılan bayrakların yeniden kitlesel olarak asılmasından sonra bir daha saldırı yaşanmadı. İki defa Çarşamba pazarında büro üzerinden bildiriye çıkıldı. İlk bildiri dağıtımına vekil adaylarıyla birlikte kalabalık bir ekip olarak çıktık. HDP'nin ortak seçim broşürleri, bildirileri, Demirtaş kartpostalları dağıtıldı. Bir yandan bildiri dağıtırken bir yandan da bir yoldaşımız sesli ajitasyon yaptı. İkinci bildiri dağıtımına bir önceki dağıtıma nazaran daha az kişiyle çıkılırken sesli ajitasyonumuz eşliğinde kendi özel sayımızı ve aday broşürümüzü dağıttık.

Bu süre zarfında özel sayılarımız ve aday broşürlerimiz büroya götürüldü ve büroda olduğumuz her zaman buradakilerle Köz'ün seçimlere yönelik görüş ve tespitlerini aktaracağımız tartışmalar gerçekleştirdik. Erken seçimlerin gündeme gelmesinin aslında Erdoğan'ın taktiğinden ziyade gittikçe MHP'nin çizgisine teslim olduğunu gösterdiğini, baskın seçimin sola sunduğu fırsatları, HDP'nin iki sağ ittifak arasındaki tek sahici sol seçenek olduğunu ayrıca HDP'nin parlamentodaki varlığının rejim krizini derinleştireceğini bunlardan ötürü en güçlü şekilde meclise girmesinin gerekliliğini anlattık.

3 Haziran Pazar günü de büronun resmi açılışı yapıldı. Yüzü aşkın bir katılımla beraber 3 vekil adayı katılım gösterdi. Biz de 10-12 kişi olarak geldik. Açılışın içeriği vekil adaylarının konuşmaları dâhil pek dolu geçmedi. Biz de bayraklarımız yanımızda olmasına rağmen açmadık ancak aday broşürümüzü ve bir hafta sonra yapacağımız seçim gündemli KöZ söyleşisinin davetiyelerini dağıttık.

Bulunduğumuz yerelde 1 Mayıs öncesi kurulan ve başarılı bir 1 Mayıs çalışması yürüten Emek ve Demokrasi Güçleri platformunun içerisinde bizim de bulunduğumuz bazı bileşenleri, platformun seçim sürecinde de devam etmesi gerektiği fikrini savundular. Böyle bir karar ortaya çıkmasına rağmen son ana kadar bu platform ortak bir çalışma gerçekleştirmedi. Biz de bunu gözeterek seçimlere giderken ortak bir etkinlik için sendikaya söyleşi ve panel olarak iki öneri götürdük. Sendika yürütmesi bunu gündeme alıp kabul etti ve platform bileşenlerine toplantı çağrısında bulundu. Toplantıya HDP, ESP, SMF, HTKP, Eğitim-sen, PSAKD, EMEP ve KÖZ katıldı. Panel önerisi oy birliği ile kabul edildi. Söyleşi önerisinin destek görmemesi üzerine ortaklaşılamaması durumunda kendimizin bu söyleşiyi gerçekleştireceğimizi söyledik ve bunu KöZ olarak organize ettik. Kartal yerelinde HDP ve CHP'li adayların katılımıyla gerçekleştirilecek panel için karar alınmış olsa da panelistlerin ayarlanamayarak seçimlere çok kısa bir süre kalıncaya kadar organize edilememiş olması sebebiyle fiilen iptal edilmiş oldu ve gerçekleştirilemedi.

Kartal'dan Komünistler

KöZ özel sayımızı dağıttık seçimlerdeki tutumumuzu sola anlattık

"Ana Muhalefet Rolünü Üstlenmek için HDP'yle Sınırlı Olmayan Sol Blok" başlığıyla yayınlanan gazetemizin özel sayısını dağıttık. Bahçelievler kapsamında özel sayımızın HDP, EMEP, SYKP, Sev-Der AKEL, Hacı Bektaş Veli Derneği ve CHP'ye yaygın bir şekilde dağıtımını yaptık. HDP'nin seçim bürolarına bol miktarda özel sayımızı bıraktık. Çevremizdeki arkadaşlarımıza da vermeyi ihmal etmedik. Dağıtımlarımızın süresince çalışmamızı destekleyerek bağış verenler de oldu. Zafer Mahallesi seçim bürosu açılışına katılan HDP Milletvekili Meral Danış Bektaş'a da özel sayımızı ilettik.

Özel sayımızı verdiğimiz siyasetlerdeki arkadaşlar en çok özel sayımızdaki "Yaklaşan Seçimler ve Boykot" başlıklı yazıyı bizimle tartışma ihtiyacı duydular.

İşin doğrusu bu yazı sol ile bizim aramızdaki turnusol kâğıdı işlevini görüyor. Parlamentarist bakış ile malul olan solun devrimci krizden yararlanmak ve devrimi örgütlemek gibi bir işlevinin olmadığını görüyoruz. Bir kısmının da kafa karışıklığı olduğuna tanık oluyoruz.

Bir arkadaş Erdoğan gitsin de isterse Meral Akşener gelsin, diye konuşuyor. Bir başkası partisinin ikinci turda tutumunun ne olacağını bilmemekle birlikte boykot durumunda bunu savunmakta zorluk çekeceğini söyledi. Erdoğan'ın gelmesindense Muharrem İnce'nin gelmesini tercih edenler oldukça fazla sol içerisinde de. Bir diğer siyasetten başka bir arkadaş ise ikinci turda kitlelerini serbest bırakacaklarını ve daha demokratik nitelikli bir adaya oy verilebileceğini söyledi. Biz ise bu tartışmalarda genel hatlarıyla bir devrimci durumun mevcut olduğunu, devrimci krizi büyütmek ile parlamentarizm arasında bir tercih durumuyla karşı karşıya olduğumuzu ama tercihimizin devrimci krizi büyütmek temelinde olması gerektiğini, parlamentonun Erdoğan'ın arzu ettiği bir aritmetikle şekillenmeyeceğini, bu durumun meclisle Erdoğan arasında kriz yaratacağını ve asıl olarak bu krizi derinleştirmek gerektiğini söyledik.

İki sağ blok karşısında aslında tek sol seçenek olarak HDP'nin var olduğunu hatırlattık. Erdoğan'ın siyaseten diktatörlüğünden çok, zayıflayan ve gerileyen bir pozisyonu olduğunu, sanıldığının aksine MHP'nin ve Bahçeli'nin onu avucunun içine aldığını, geri dönülmez biçimde Bahçeli ve Ergenekon artıklarına muhtaç ve bu siyasi çizgiye mahkum olduğunu belirttik. Buna rağmen iktidarı yıkılmıyorsa, bunun nedenini solun siyasi basireti ve yeteneğinde aramak gerektiğini dile getirdik.

Yenibosna'dan Komünistler

Yalçın Yanık seçim çalışmaları

Komünist Enternasyonalin ilk dört kongresini referans edinmiş bir parti mücadelesinin parçası olduğunu her fırsatta dile getiren Yalçın Yanık'ın yürüttüğü seçim çalışması, elbette KöZ'ün arkasında duran komünistler açısından ayrı bir önem taşıyordu. İzmir'de yürütülen seçim çalışmasından, çalışmanın geneline dair çıkarımlar yapılabilecek bir bölümü sunuyoruz:

30 MAYIS

Yoldaşımız seçim çalışmasındaki ilk demecini BBC Türkçe'ye verdi. Röportajı yapan muhabir için ilk defa Afrika kökenli bir adayın olması demokrasi açısından önem taşıyordu. Bu HDP'nin "tüm renklerin" partisi olmasını pekiştiren bir durumdu. Röportajda, "Ayrımcılığa uğradığınız örnekler var mı?" sorusu öne çıkarıldı. Yoldaşımız ayrımcılığa uğradığına ilişkin örnekler verdi fakat bunun yanında meclisi ayrımcılığa uğrayan herkesin kürsüsü haline getireceğini belirtti. Afro-Türklerin içinde de egemen ideolojiye saplanan renktaşlarım var, biz bunları da değiştirmeye çalışacağız, diye konuştu. "Tüm ezilmişlikleri ortadan kaldırmak için öncelikle komünist parti lazım, fakat şu anki seçimlerin komünizm mücadelesiyle ilgisi yok. Önceliğimiz parlamentoyu ezilenlerin kürsüsü yapmaktır." dedi.

Bu röportajdan sonra Bayındır ilçesine geldik. Burada Kürt seçmenin yoğun olduğu Çırpı Mahallesi'nde bir halk toplantısı gerçekleşti. Bu toplantıda HDP ilçe yöneticisi yereldeki sorunlardan, tek başına çalıştığından, seçmeni aktif çalışmaya dahil edemediklerinden, bir süre önce yaptıkları kongrede merkezden bir milletvekili istediklerinden fakat merkezin göndermediğinden vb. yerel sorunlardan bahsetti. Diğer bir yönetici HDP kurulduktan sonra seçimlerin başladığını ve hep böyle devam ettiğini söyledi. HDP kendi içinde konuşmadı, birçok şey oturmadı, dedi. Yoldaşımız ise seçim süreçlerinde insanlar politikleşmişken üretimin her alanında olan insanların siyasete dahil edilmesi gerektiğini söyledi. Bu toplantıdan sonra kendi aramızda kitleler politikleşmişken esas konuşulması gerekenin yerel sorunlardan çok Türkiye'de değişen bu hava olması gerektiğini konuştuk.

31 MAYIS

Konak-Hatay Mahallesi'nde bildiri dağıtımına katıldık. Burada başka bir partinin kanalize edemeyeceği kadar fazla sayıda gönüllü ile -birkaçı oruçlu olmasına rağmen- yaklaşık 6 saatlik bir çalışma gerçekleştirildi. Fakat bu çalışma tarzı, yani esnafa, pazarcıya, yoldan geçenlere yaklaşık 10 saniye konuşma şeklindeki tarzda yalnızca Erdoğan karşıtı, bir oy ver kurtul yaklaşımı ön plana çıktı. CHP'lilerle karşılaşıldığında "barajı aşın iyi çalışın" sözlerine "barajı aşmamız için oy verin" cevabıyla karşılık verildi. Millet İttifakı'nı da karşısına almayan bir çalışma yürütüldü.

Akşam ise Antikapitalistler'in düzenlediği panele katıldık. Panelde DSİP'ten Ozan Tekin, kadın ve ekoloji hareketi içinden bağımsız araştırmacı Zeynep Tozduman ve adayımız konuşmacıydı. Bu konuşma fikirlerimizi ifade etmek açısından diğer çalışmalardan daha verimli oldu.

Aday yoldaşımız kısaca şunları söyledi: "Ben daha farklı bir konuşma yapacağım. Seçim dönemleri insanların politikleştiği ortamdır. Bana hep Afrikalı işçi vs. buradan yaklaştılar. Tabii ki devrimciliğimin gereği olarak kitle örgütlerinde vs. çalışıyorum ama her şeyden önce ben bir komünistim.

Parlamentonun nesi önemli? Parlamentonun kilitlenmesi önemli çünkü bu ezilenlerin lehine olacak. Bunun için de HDP'nin barajı geçmesi lazım. Bugün bir kaos yaşıyoruz, işten atılmalar vs. bu kaosun göstergesidir. Bu kaosu bizim parlamentoda yaratmamız gerekiyor asıl. İşçilerin, ezilenlerin lehine dönüştürmenin yolu buradan geçiyor.

10 senedir AKP geriliyor, çoğunluğa sahip olmasına rağmen Türkiye'yi yönetemiyor. Şu an 12 Eylül'den daha fazla baskı var ama muhalefeti bir türlü bastıramıyor. Bizim de yönetemeyenleri indirmemiz gerekiyor. Yeni bir kurucu anayasa kurmamız gerekiyor. Halk sefeberliğiyle bu olur. Sokağı nasıl kullanabiliriz bunu düşünmemiz gerekiyor."

2 HAZİRAN

Buca Kent Konseyinin düzenlediği ve CHP, İYİ Parti, Saadet Partisi, HDP'nin katıldığı "Buca Halkı Milletvekili Adaylarıyla Buluşuyor" etkinliğinde yoldaşımız Yalçın Yanık, Serpil Kemalbay ile birlikteHDP'yi temsil etti. Söyleyişi 500 kişi izledi. HDP'nin yoğun alkış aldığı etkinlikte yoldaşımız şu sözleri söyledi:

"Biz halkla birlikte aktif politikaları yürütmek istiyoruz. Türkiye'de yıllardır devam eden bir anayasa sorunu var. Ezilenlerin ve emekçilerin lehine olan yeni bir anayasa da bir halk seferberliği olmadan, kurucu meclis olmadan yazılamaz. HDP de her kesimden insanı bu sürece katarak halk seferberliğini sağlayabilecek, İzmir gibi yerellerde bunu örgütleyebilecek tek partidir. Yıllardır bu baskıcı 12 Eylül Anayasası'na yama yapmaya çalışıyorlar, ama tutmuyor. Bugün 12 Eylül döneminden çok daha baskıcı bir rejimle karşı karşıyayız. Tutuklu sayısı, bir o kadar da dışarıda denetime tabi tutulanlar o dönemi fersah fersah aşıyor bugün. Bu nedenle yeni bir anayasa için emekçilerin, ezilenlerin lehine bağımsız bir şekilde çalışacak tek parti HDP'dir. Ben de seçilirsem burada bir irtibat bürosunu açık tutacağım. Aktif bir politika izleyemezsek, bizi seçenlerin taleplerini yerine getiremezsek istifa etmemiz lazım. Bizi seçenlerin, seçimleri beklemeksiniz bizi geri çağırma hakkı olmalı. Bu nedenle bir ayağım hep İzmir'de olacak."

9 HAZİRAN

Yoldaşımızın da aralarında bulunduğu HDP milletvekilleri, İHD İzmir'in tek tip kıyafet kanunu ve gözaltında kaybedilenler için yaptığı 5 dakikalık oturma eylemine katıldı. Sonrasında yaklaşık 30 kişilik bir kafile ile yoldaşımızın yıllardır çalıştığı yer olan Basmane'ye geçildi. Burada bildiri dağıtımı, ajitasyon ve esnaf ziyaretleri gerçekleştirildi. Biz de kafilenin önünden giderek, yoldaşımızın broşürünün dağıtımını yoğun olarak yapabildik. Adayımızın Basmane halkı tarafından iyi tanınması, broşürlere ve kafileye olan ilgiyi de artırdı. Ayrıca bir gün önce Hazirancıların düzenlediği "Seçim Güvenliği ve 24 Haziran Sonrası" konulu forumda tanıştığımız TÖP'lü arkadaşlar çalışmaya katıldılar.

Mahalle çalışmasından sonra; yoldaşımızın çalışma yürüttüğü Deri-Tekstil-Kundura İşçileri Derneğinde bir söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşi öncesi, derneğe gelen işçilerle ve HDP çalışmasını yürütenlerle konuşma imkanı bulduk. HDP'nin bir muhalefet partisi olduğunu, Türkiye'deki sorunların ise devrim, dolayısıyla bir iktidar sorunu olduğunu belirttik. Genel olarak söylediklerimiz şu yöndeydi:

"12 Eylül öncesinde Demirel ile Ecevit kavga ediyordu fakat devlet olduğu yerde duruyordu. Kenan Evren bir emirle tankları yürütebiliyordu. Fakat şu an durum öyle değil, devlet paramparça, hiç olmadığı kadar dağınık. Öte yandan sol güçlü, gücünü hem Gezi ve Kobane eylemlerinde; hem de HDP'nin aldığı oylarda görebiliriz. Fakat bu gücü devrime doğru götürecek bir organizasyon değil HDP, bir kitle partisi. 7 Haziran'dan sonra daha farklı hareket edebilirdi fakat HDP, kitleleri tabandan örgütleyerek iktidara baskı yapmak ve birtakım reformlar kopartmak üzere hareket eden bir parti olduğu için bu fırsatları kaçırdı. Her türlü eylem, kutlamalar iptal edildi. Örneğin 7 Haziran'dan sonra, şöyle denilebilirdi: MHP cumhurbaşkanlığı sarayını Çankaya'ya tekrar taşıyacağını söylüyordu. Biz de bu konuda yasa teklifi veriyoruz, öncelikli olarak bunu yapalım hep beraber. Bunu söyleyerek meclisi kilitleyebilirdi HDP fakat 7 Haziran'a damgasını vuran Bahçeli'nin hükümet kurdurtmam çıkışı oldu. 15 Temmuz'da da farklı bir tutum alınabilirdi eğer böyle olaylara hazırlıklı bir parti olsaydı HDP."

HDP'liler söz alarak: "Eleştiri olarak geçmişe bakıp şöyle yapsaydı, böyle yapsaydı diye konuşmak kolay. HDP'nin içinde yer alarak, parçası olarak bu eleştirileri yapabilirsiniz. HDP tüm sol gruplara açık bir parti. Bizim dışımızda kalan gruplara dahi gidiyoruz, onları dinliyoruz, nasıl hareket etmek gerektiği hakkında fikirlerini alıyoruz."

Bir yoldaşımız cevaben:"Biz HDP'nin içinde yer alsak bu eleştirileri yapamayız. HDP ne derse onu her yerde savunmamız gerekir, bizim partiye bakış açımız bu. Biz bu çalışmaya bütün gücümüzle katılıyoruz, HDP'nin neden 24 Haziran seçimlerinde desteklenmesi gerektiğine yönelik tespitlerimizi herkesle paylaşıyoruz. Ama bizim kurmak istediğimiz parti, farklı bir parti. Bu tartışmayı bir kenara bırakırsak, geleceğe bakalım deniyor. 24 Haziran seçimlerinden sonra HDP'nin bağımsız çizgisini korumasının çok önemli olduğunu düşünüyoruz. Örneğin Muharrem İnce'ye daha şimdiden oy istemek, HDP'nin ve seleflerinin yıllardır sürdürdüğü bağımsız çizgiye zarar verir."

İzmir'den KöZ Okurları

Yalçın Yanık Zeytinburnu deri işçileriyle buluştu

HDP İzmir 1. bölge milletvekili adayı Yalçın Yanık HDP'li deri işçilerinin daveti üzerine, 20 Haziran günü İstanbul'un Zeytinburnu ilçesine gelerek burada esnaf ziyareti ve deri işçileriyle bir toplantı gerçekleştirdi. Yalçın Yanık yoldaşımız seçimlere çok kısa bir zaman kalmasına rağmen kendi seçim bölgesinde yapacağı faaliyete bir günlük ara vererek başka bir şehirde işçi ve emekçilerle buluştu.

20 Haziran sabahında İstanbul'a gelen Yalçın yoldaşla birlikte KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak öğle saatinde Zeytinburnu HDP ilçe binasında olduk. HDP'deki arkadaşlarla tanışma ve sohbetten sonra bölgede yoğun olarak bulunan deri ve tekstil işçilerinin öğle yemeği paydosunda oturdukları kahveleri gezerek, seçim çalışması yapmak için ilçedeki HDP'li arkadaşların da katılımıyla 15 kişilik bir grupla kahveleri dolaşmaya başladık. Bir taraftan Yalçın Yanık kahvelerdeki işçilere kendisini tanıtıp sohbet ederken, bir taraftan da Yalçın Yanık'ın kendi adına çıkarttığı seçim beyannamesi ile HDP broşürü ve Demirtaş'ın mektubu işçilere dağıtıldı. Öğle paydosu boyunca gezdiğimiz yerlerde yoldaşımız neden HDP'den aday olduğunu, seçilmesi durumunda mecliste neler yapmayı ve yapılması gerektiğini anlattı. Bu ziyaretler sırasında herhangi bir olumsuz tepkiyle karşılaşılmadı. Kahve ziyaretinin ardından bulunduğumuz bölgedeki esnaflar, özellikle deri-tekstil atölyeleri ve satış mağazaları ziyaret edildi. Yoldaş buradaki esnafla uzun uzun sohbet etti. Bu arada bu çalışma esnasında bize eşlik eden seçim arabasından Yalçın Yanık anons edilerek tanıtılırken akşamüzeri bir kahvede deri işçileriyle yapılacak toplantının da duyurusu yapıldı.

Kahve Toplantısı

Saat 19.30'da yoğun olarak deri işçilerin katıldığı bir kahve toplantısı gerçekleşti. Toplantıyı yöneten HDP'li arkadaş Yalçın Yanık yoldaşı tanıttıktan sonra içinden geçtiğimiz siyasal sürece dair kısa bir konuşma yaparak sözü yoldaşa bıraktı.

Yoldaş konuşmasında; kendisinin İzmir'de kırk yıldır deri-kundura ve tekstil sektöründe çalıştığını, bu alanda çeşitli dernek ve sendikal faaliyette bulunduğunu, halen Deri ve Tekstil İşçileri Derneğinin başkanlığını yaptığını, Suriye'de iç savaş başladıktan sonra mülteci olarak Türkiye'ye gelen Suriyeliler ile ilgili dernek kurma çalışmasında yer aldığını, altı yıldır da HDK Emek Komisyonunda bulunduğunu ifade ederek sözlerine başladı. Adaylık sürecinde teninin renginden dolayı Afrika kökenli oluşunun öne çıkarıldığını, oysa kendisi için asıl önemli olan tüm emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarını savunmak olduğunu, bu yüzden kısmi çıkarlar yerine bütünün çıkarlarının öne çıkarılması gerektiğini söyledi. Hem HDP'nin meclise girip AKP'yi geriletmesi hem de HDP'nin meclisteki varlığıyla rejim krizini daha da derinleştiren bir rol oynaması gerektiğini belirtti. HDP meclise girse bile bu meclisten demokratik bir anayasanın çıkamayacağını; asıl meselenin çürümüş 12 Eylül Anayasası'nın yerine demokratik bir anayasanın yapılması gerektiğini, böyle bir anayasanın ise ancak bütün emekçilerin, ezilenlerin Kürtlerin, Alevilerin kitle ve meslek örgütlerinin arkasında duracağı yasaksız, barajsız, demokratik seçimlerle böyle bir anayasanın yapılacağını ifade etti.

Yoldaşın konuşmasının ardından, 65 gündür direnişte olan Zeytinburnu Belediye işçisi Kenan Güngördü söz aldı. Kenan Göngördü 65 gündür onurlu bir direniş sürdürdüğünü, talebi yerine gelinceye kadar da bu direnişi sürdüreceğini HDP'nin mutlaka barajı aşacağını ve aşması gerektiğini ifade etti. Daha önce Dersim Dernekler Federasyonu başkanlığını yapmış bir şahıs konuşma yaptı konuşmasında Erdoğan ve AKP'nin HDP'ye ve sosyalistlere yönelik baskısının bir sonuç vermeyeceğini bir çok sosyalistin HDP çatısı altında seçime girmesinin önemli olduğunu HDP'nin mutlaka barajı aşması gerektiği ifade etti.

Toplantıya katılan bir işçinin kendisinin hiçbir zaman AKP'ye oy vermediğini, eşinin AKP'ye oy verdiğini fakat bu seçimlerde eşinin de artık AKP'den vazgeçtiğini ve çok tepkili olduğunu, HDP'nin barajı aşmasının önemli olduğunu ifade etti. Toplantıda söz alan kimi konuşmacılar CHP'lilerin HDP'nin barajı aşması için HDP'ye oy vereceklerini, cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ise Erdoğan karşısında İnce'yi desteklemek gerektiğini ifade etti.

Bir yoldaş söz alarak ikinci tura kalındığında solun genelinde var olan Muharrem İnce'yi destekleme tutumunun, dinamiği CHP'nin burjuva muhalefetine yedeklemek olacağını, Erdoğan gitsin de nasıl giderse gitsin demenin doğru olmadığını söyledi. HDP ve onunla birlikte hareket eden güçlerin ciddi bir çekim merkezi olmaları durumunda, CHP'nin ve AKP'nin tabanında rahatsız olan kitle için bir alternatif olunabileceğini söyledikten sonra Yalçın Yanık'a şöyle bir soru sordu: "HDP mecliste ne yapabilir, ne yapamaz?"

Yalçın Yanık kendisine gelen soruları yanıtlarken şunları söyledi: Biz şimdi ilk turla ilgili yoğunlaşmış durumdayız, ikinci turla ilgili zamanı gelince ne yapılacağını konuşuruz. HDP meclisteki emekçilerin, ezilenlerin sorunlarını dile getirir, bunların mücadelesini verir fakat bu sorunların çözülmesi sokakla meclisin sıkı bir bağ kurmasından geçer, ama esas olarak HDP mecliste meclisi kilitleme ve rejim krizini derinleştirmek için mücadele etmelidir.

Bu toplantının ardından mahalledeki seçim bürosu ziyaret edildi. Burada özellikle gençler yoldaşa oldukça ilgi gösterdiler. Seçim bürosunun önünde çekilen halayların ardından yoldaşı İzmir'e uğurladık.

İstanbul'dan Komünistler

“24 Haziran’da devrimcilerin taktik ve stratejik adımları ne olmalıdır?” söyleşisine katıldık

Seçimlere giderken Türkiye solunun farklı kesimleri seçimlere ilişkin tutumlarını tartıştıkları söyleşiler düzenlemekteler. Devrimci Hareket’in “Devrimcilerin Seçimlerdeki Taktik ve Stratejik Adımları Ne Olmalıdır?” başlıklı söyleşisine KöZ’ün arkasında duran komünistler olarak katıldık.

Söyleşide yapılan sunumda özetle şunlar dile getirildi:

“Seçimler halkı 5 yılda bir kimin ezeceğine karar vermek anlamına geliyor. Bu seçimlerin tamamen önemsiz olduğu anlamına gelmez. Marksistler seçimlere taktiksel olarak başvurulabileceğini düşünür, bu düzenin seçimle değişeceğini iddia etmezler.

Diyalektik yaklaşmak gereklidir; parlamentonun burjuvazinin ahırı olduğu söylenmiştir ama bu gerçeğin bir yanıdır. Gerçekten de parlamento halkın değil sermayenin egemenliğini temsil eder.

Dünyada bir yandan burjuva demokrasileri değişiyor, emperyalizm bir değişim geçiriyor. 2. Dünya Savaşı’ndan sonra dünyada burjuva demokrasileri yaşama fırsatı buldu. Bugün bu sona eriyor, burjuva siyasetinin bir dönemi bitiyor. İnsan hakları söylemleri, parlamentoculuk, cumhuriyet bunlar bitiyor.

Bugün daha çok 1. Dünya Savaşı öncesi gibi bir durum var. Burjuvazinin hızlı bir devlet işleyişine ihtiyacı var. İşleyişinin önüne set çeken kurumları ortadan kaldırıp devleti merkezileştiriyor.

Şimdi tekrar klasik sömürgeciliğe geçiliyor. Petrol alanlarının tutulduğu klasik dönem gibi. AKP de Ortadoğu’da ABD’nin verdiği görevlere hazırım diyor. Günlük basındaki haberlere bakarsak aldanırız. Aslında AKP verdiğiniz görevlere hazırız demektedir.

Süreç böyleyken bu duruma devrimciler ilgisiz kalabilir mi? Gizli faşizmden açık faşizme geçiş oluyor. Devrimcilere bunu durdurma görevi düşer.

16 Nisan’daki hayır çalışması bu anlamda başarılıydı. MHP ve SP tabanı dahi hayır cenahında yer aldılar. Tabanda böyle buluşmalara objektif olarak –sol diyemesek bile- demokratiktir diyebiliriz. Hayır çalışmasında olduğu gibi kol kola girmeden ama birbirinin ayağına basmadan yan yana durarak doğrusu yapılıyor. Demokratik devrimin de özelliği budur. Tekellerin bir kısmı bile bir devrime katıldığı olmuştur.

Solun öncelikli görevi bu açık faşizmi durdurmak olmalıdır. Bu noktada boykot anı kaçırmaya sebep olur, aynı şekilde kuyrukçuluk da başka bir hataya düşmek olur. Seçimlere oy toplama mantığıyla yaklaşmak yanlış olur. Bu atmosferden yararlanmak gerekir. Bizim

stratejik hedefimiz emeğin sermayeyi yenmesidir. 25 Haziran’da Erdoğan’ın seçilemediği durumda durduğumuz yer değişecek başka koşullar oluşacak. Daha önce yan yana durduğumuz kesimlerle yan yana duramayacağız, karşı karşıya geleceğiz. Meseleye böyle yaklaşınca oylar filancaya demek yetmez halkın kendi gücünü ortaya koyacağı örgütlenmeleri yaratmak gereklidir.”

Yapılan sunumdan sonra söz aldığımız etkinlikte şunları dile getirdik:

“Öncelikle böyle bir söyleşinin ‘devrimcilerin taktik ve stratejik hedefleri ne olmalıdır’ başlığıyla gerçekleştirilmesini önemli buluyoruz. Devrimcilerin öncelikle devlete nasıl yaklaştığını hatırlamak gerekli; devrimciler bu kurumları yıkmayı hedeflerler. Bu hedefe bağlı olarak onları işlemez kılacak, sabote edecek tutumlarla bu kurumlarda bulunurlar. Burjuva devlet aygıtlarında halkın devlet ile temas ettiği iki kurum olan ordu ve parlamentoya devrimcilerin yaklaşımı böyledir. Nitekim o veya bu devrimci akımın mirasını sahiplendiği Bolşevikler meseleye böyle yaklaşmışlardır. TBMM’den çok daha geri bir parlamentoya, Duma’da yer almışlardır ve seçimlere başka sol akımlarla bloklar oluşturarak katılmışlardır. Seçim sürecinde ortaya çıkan politik atmosferden faydalanmışlardır.

Bu dersleri akılda tutarak bugünkü tabloya bakarsak seçimlere iki sağ ittifakın ve sol bir güç olarak HDP’nin girdiğinin altını çizmemiz gerekir öncelikle. HDP sol fakat reformist bir odak; rejimi, rejimin kendi kurumlarına dayanarak demokratikleşebileceğini savunuyor ve reformist hayaller yayıyor. Bir yanıyla da demokratikleşme beklentisini arttırarak politizasyonu yükseltiyor. Açık ki HDP’nin parlamentoya girmesi AKP’nin çoğunluğu kaybetmesine yol açabilir. HDP kendi niyetinden bağımsız olarak parlamentodaki varlığıyla krizi derinleştirir, kilitlenmiş bir parlamentoya yol açabilir. Bu durum solun, devrimcilerin önüne büyük bir fırsat sunar. HDP’nin meclisteki güçlü varlığı her dönemeçte AKP’ye karşı kitleleri seferber etmekten kaçınacağını ortaya koyan CHP’yi zayıflatmak imkânı sunar. Erdoğan’a karşı büyüyen ve farklı zamanlarda sokağa taşan öfkenin önüne CHP’nin set çekmesini engeller. Dolayısıyla bugün devrimcilerin üzerine düşen görev HDP’yi güçlü bir şekilde meclise sokmaktır.

Bu bağlamda 16 Nisan’daki kimsenin birbirinin ayağına basmadığı referandum çalışmasını da doğru görmemek gerekir. Yaşadığımız topraklarda farklı dönemeçlerde saraya karşı güçlü bir halk hareketliliği olduğunu gördük. Biz devrimcilere düşen kitle seferberliğinin önünü açmak olmalıdır, bunun için de Erdoğan’a karşı seferber olmaya hazır kesimleri buluşturmak ve birleştirmek olmalıdır. “Sağ seçmeni ürkütmemek” adına halk seferberliğinin önünü tıkayan, parlamenterist bir bakış açısıyla yaklaşmamamız gerek. Ve ne yazık ki 16 Nisan dönemecinde sol meseleye bu şekilde yaklaşmıştır.

Tüm bunların dışında devrimcilerin kitlelere önderlik edecek bir partisinin olmadığı da aşikâr. 24 Haziran sonrası olası başka senaryoları tartışılıyorsa, iç savaş tartışmaları gündeme geliyorsa, devrimcilerin devrimci bir partinin rehberliğinden mahrum hareket etme durumlarını yani kendi krizlerini de öncelikli olarak görmeleri ve ele almaları gerekir. Biz KöZ’ün arkasında duran komünistler olarak da bulduğumuz her imkânda bunun altını çiziyor ve diğer devrimcilerle bu meseleyi tartışmak istiyoruz.”

Söyleşinin ikinci bölümünde söz alan konuşmacı HDP ile ilgili bir sorunlarının olmadığını oy da verebileceklerini ama HDP’ye oy isteyemeyeceklerini; kefil olamayacaklarını çünkü iktidara karşı daha önce olduğu gibi farklı manevralar yapabileceğini belirtti. Örneğin İngiltere’de Mehdi Eker’in katıldığı görüşmelerin bunun bir emaresi olabileceği dile getirildi. İttifakların programlı olması gerektiğini, örneğin bugün Oya Ersoy’un, Ahmet Şık’ın HDP ile programatik bir yakınlıklarının olmamasının yanlış olduğunu dile getirdi.

Söyleşi sonrasında katılımcılarla sohbet ettik seçimlere ilişkin özel sayımızı ulaştırdık.

İstanbul’dan KöZ Okurları

Seçimler, Türkiye solu ve komünistlerin tutumu

24 Haziran seçimleri yaklaşınca, Türkiye solunun ana gündemi de seçimler oldu. Bu seçimlerde takınılacak tutumlara ve sebeplerine yönelik bir dizi farklılıklarda kendisini göstermeye başladı. Cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerine dair burjuva partilerin ittifakları bir yandan gündemi meşgul ederken, Türkiye solu ise HDP’yi desteklemek ya da seçimleri boykot etmek üzerinden kimi tartışmalar yürütmektedir. Bundan önceki seçimlere nazaran boykot edecek olan siyasetlerin hem sayısı oldukça az, hem de görünür bir boykot çalışması yürütülmemekte. Solun geçmişe nazaran daha geniş kesimleri HDP’yi destekleyen bir tutum almış olsalar da, seçimlerin 1. turunda cumhurbaşkanı seçilemediği taktirde, 2. tura kalma ihtimali yüksek olan CHP adayını destekleme konularına dair büyük bir belirsizlikte kendisini göstermekte. Bu belirsizliğin yönüde ağırlıklı olarak CHP adayını desteklemeye doğru kaymakta.

Böyle bir siyasi atmosferin altında KöZ’ün arkasında duran komünistlerin bu seçimlere dair tutumları ve yönelimi ise çok daha öncesinde net bir şekilde ortaya konmuş ve bu tutumlar ve görüşler 1 Mayıs hazırlıklarına ve 1 Mayıs mitingine de taşınmıştır. “Ana muhalefet rolü için HDP ile sınırlı olmayan sol blok, Cumhurbaşkanı adayı Demirtaş” şiarı 1 Mayıs’a pankartlaştırılarak taşınmıştır.

KöZ’ün arkasında duran komünistler olarak seçimlerde HDP’yi desteklemekteki gerekçelerimizle, solun geri kalanlarının destekleme gerekçeleri arasında da oldukça ciddi farklılıklar vardır. Seçimlerin olası bir ikinci turuna dair ise solun hiçbir görüş bildirmemiş olmasına rağmen, KöZ’ün en başından beri bastıra bastıra vurguladığı; “Demirtaş’ın ikinci tura kalamadığı koşullarda, aktif boykot etmek gerekir” çağrısı vardır.

Böylesi bir siyasi atmosferde KöZ’ün arkasında duran komünistler olarak seçimlere ilişkin solun tutumları ve komünistlerin tutumları gündemli bir söyleşi organize ettik. Seçim süreci boyunca KöZ’ün arkasında duranların hangi siyasi çizginin propagandasını yürüteceğini tartıştık. Yaptığımız söyleşide bir yoldaşımız sunum gerçekleştirdi. Bu sunumunda yoldaş şu konulara değindi:

“HDP’nin barajı geçip geçmemesinin neden elzem olduğunu açalım; Erdoğan erken seçimlerden korkmakta haksız değildir, HDP’nin milletvekili sayısını arttırması, İP-Saadet ittifakının barajı aşması Erdoğan’ın parlamentodaki denetimini yitirme ihtimalini arttırıyor. Meclisteki muhalefete dayanamadığı için OHAL’le ülkeyi yöneten Erdoğan’ın, kendisine OHAL yetkisi vermeyen, bütçesini onaylamayan, kararnamelerini iptal eden bir meclis ile karşılaşması, 7 Haziran sonrasından çok daha büyük bir siyasi krizin zemininin döşenmesine yol açacaktır. Zaten hali hazırda uzun zamandır devam eden rejim krizi içerisinde cebelleşen Erdoğan ve AKP iktidarının bu seçimlerde parlamentodaki çoğunluğu yitirmesi, kilitlenen bir parlamentoyu ortaya çıkaracak, rejimini krizini daha da derinleştirecek, bu kriz içerisinde Erdoğan ve AKP’nin dahada zayıflamasına yol açacaktır. Böylesi bir atmosferde Erdoğan’a karşı sokak hareketlerinin içerisinde olan kitlenin motivasyonu ve Erdoğan’ı sokakta devirmesinin yolu da açılmış olacaktır. İşte Devrimcilerin görevi de bu krizi büyütmek ve bu krizden devrim için faydalanmak olmalıdır. KöZ’ün arkasında duran komünistlerin HDP’yi desteklemesinin özünde de bu tespit ve siyasi yönelim yatmaktadır. Bunun aksi zaten parlamenter yollarla krizleri çözmeyi beklemek, ezilenlerin lehine parlamentodan bir takım uygulamaların çıkacağını ummak anlamına gelir ki, bu düpedüz parlamentarizmin kendisidir ve böyle görenler, düzen içi tasfiyeci projelere hapsolanlardır.

İkinci tura Demirtaş’ın kalmaması durumunda ise alınacak devrimci tutum boykot tutumu olacaktır. Türkiye solunda bu tutumun dışında alınacak olan ve ihtimalide yüksek olan tutum ise CHP’nin adayını destekleme tutumudur ki, bu tutum parlamentarizmin ve düzen içi siyasetin ta kendisidir. Devrimci tutumla da uzaktan yakından alakası yoktur. Erdoğan’dan kurtulmak için gerekirse CHP’nin adayını destekleme tutumu sokaktaki muhalefet hareketini CHP’ye yedeklemek ve düzen içine çekmek anlamına gelir. Erdoğan’dan parlamenter yollarla kurtulma hayallerine kapılmak ve Amerikancı muhalefetin dümen suyuna katılmaktan öteye geçemez. Buda olsa olsa olsa oportünizmin net dışa vurumudur.

KöZ’ün arkasında duran komünistler tüm bu seçim sürecinde de devrimci görevleri öne çıkararak, siyasi faaliyetlerini sürdürmektedir. Var olan rejim krizini emekçilerin ezilenlerin lehine bir fırsata dönüştürüp, proleter bir devrimin yolunu döşeyecek olan devrimci partiyi kurma mücadelesini yükseltmektedir. Bu seçim sürecinden de bu partinin kurulması için faydalanmaya çalışmaktadır. Asıl olan bu görevin bilinci ve kararlığıyla bu mücadele yürütülecek ve devrimci parti kurulacaktır.”

Sunumun ardından söyleşiye katılanların görüşleri ve sorularıyla ortak bir tartışma yürüttük.

1 Mayıs Mahallesi’nden Komünistler

SODAP’la parlamentarizm ve devrimci parti tartışması

Faaliyet yürüttüğümüz alanda diğer siyasetlerin militanlarıyla görüşüp siyasal konulara dair kimi tartışmalar gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Geçmişe nazaran günümüzde oldukça düşük seviyelerde gerçekleşen bu tip sohbetleri artırmaya çalışıyoruz. Var olan siyasal sürece dair ve bu sürece dair nasıl bir politik hat izlenmesi gerektiği yönünde tartışmalar yürütmeye çalışıyoruz. Bu tür tartışma ortamlarının kendiliğinden gelişmesinden ziyade daha planlı bir şekilde yapma gayreti içerisindeyiz.

Yapmış olduğumuz plan çerçevesinde, mahallemizdeki HDP, SODAP ve ESP’lilerle kimi tartışmalar yürüttük.

Sodap’lı arkadaşlarla son siyasal süreç, OHAL, KHK’lar ve bu süreç içerisinde emekçilerin, ezilenlerin mücadelesi ve HDP’nin pozisyonu üzerinden tartışmalar yürüttük. Yürüttüğümüz bu tartışmaların merkezinde ise; emekçilerin mücadelesinin geriye gitmesinin HDP başta olmak üzere Türkiye’deki oportünist ve parlamentarist akımların tutumları olduğu kısmıydı. Sodap’lı arkadaşlar bunun sebebinin var olan OHAL rejimi ve baskılardan kaynaklı olduğunu HDP’nin ise bunu aşmak üzere hareket ettiğini, HDP’nin emekçilerin mücadelesini örmeyi hedeflediğini savundu. Biz ise; 7 Haziran seçimleri öncesinden başlayan pasifist tutumların bugün doruk noktasına geldiğini, ezilenlerin eylemli birleşik mücadelesini örmek bir tarafa, onları pasifleştiren, sokak hareketlerinin önünü kesen bir parti olduğunu, bunun da parlamentarist bir parti olmasından kaynaklı olduğunu vurguladık. Zaten HDP’nin devrimi hedefleyerek iktidarı amaçlayan bir parti olmadığını, böyle olmadığı için de legal bir muhalefet partisi olmak zorunda kaldığını, bunun da ötesine gidemeyeceğini savunduk. Aynı şekilde sadece HDP’nin değil bu topraklardaki hiçbir akımın ezilenlerin mücadelesini proleter bir devrimle taçlandırmak üzere hareket edemediğini, çünkü Bolşevizm’in çizgisini kendisine referans alan böylesi bir partinin olmadığının altını çizdik. Bunlardan ötürü bugünün en acil görevinin de böylesi bir partinin mücadelesini vermek olduğunu, KöZ’ün arkasında duran komünistlerin de platform olarak ortaya koydukları partileşme stratejisiyle bu mücadeleyi yürüttüklerini ve bu parti kurulana dek mücadeleden vazgeçmeyeceklerini vurguladık. Zaten platformumuzun çağrısının da böyle bir partiye ihtiyaç duyanlara yönelik olduğunu, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bu çağrıya cevap verecek bir dizi komünistin ortaya çıkacağını ifade ettik. Sodap’lı arkadaşlar ise, bu topraklarda devrimci komünist partilerin olduğunu bunların yok sayılamayacağını ifade ettiler. Tartışma bu sefer de aynı coğrafyada aynı amaç ve ilkelere sahip farklı komünist partilerin olup olamayacağına döndü. Marksizm ve Leninizm ile bunun bağdaşmadığını söyleyerek yaptığımız itirazımıza ise; Marksizm’de dahi bunlara yer vardır, siz Marksizm’i, Leninizm’i yanlış yorumluyorsunuz, yanıtıyla karşılık verdiler. Biz de bunların yoruma açık bir şey olmaktan ziyade Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresinde oldukça net bir şekilde ifade edildiğini, bu referanslara bakarak hareket ettiğimizi ifade ederek tartışmamızı sonlandırdık.

PARLAMENTARİZM YENİLECEK, BOLŞEVİZM KAZANACAK!

1 Mayıs Mahallesi’nden Komünistler

HDP’li adaylar Ayvalıtaş anmasına katıldı

Gezi ayaklanması sırasında 1 Mayıs Mahallesi’nde yitirmiş olduğumuz Mehmet Ayvalıtaş’ın SODAP’ın çağrısı ile yapılan anmasına katıldık. Cem evinde verilen yemeğin ardından düzenlenen yürüyüşte Gezi’de düşene, dövüşene bin selam; Katil devlet hesap verecek; Faşizme karşı omuz omuza” sloganları atıldı ve ayaklanmada yitirilenlerin isimleri anıldı. HDP’li vekiller ve mahallemizdeki sol hareketin militanları da yürüyüşe katıldı.

Yürüyüşün bitiş noktasında, HDP vekil adayları Erkan Baş ve Musa Piroğlu konuşma yaptılar. Erkan Baş konuşmasında; sarayın yıkılması gerektiğini ve sarayı yıkacak olanların barışı isteyenler olacağını söyledi. Yapılan saygı duruşu ve konuşmaların ardından eylem bitirildi.

GEZİ’DE DÜŞENLER KAVGAMIZDA YAŞIYOR!

1 Mayıs Mahallesi’nden Komünistler

KöZ'ün arkasında duran komünistlerin seçimlerdeki ayırt edici tutumları üzerine yürütülen tartışmalar:

Parlamentarizmin dayanılmaz hafifliği ve seçimlerde devrimci tutumun netliği

24 Haziran seçimleri gündeme gelip, bu seçimlere yönelik burjuva partileri ve Türkiye solunun tutumları netleştiğinden bu yana bir dizi konuya dair tartışmalarda kendisini her alanda var etmeye başladı. İki sağ ittifak olarak ortaya çıkan Cumhur ittifakı ve Millet İttifakının karşısında, HDP'nin merkezinde olduğu ve KöZ'le birlikte bir dizi sol sosyalist akımın destek verdiği bileşim ortaya çıktı. Sol bulunduğu bu kesimin ortak noktası ise 12 Eylül barajını aşarak HDP'yi parlamentoya sokmak ve AKP'nin parlamentodaki milletvekili çoğunluğunu elinden almaktı. İki sağ ittifaka karşı tek sol ittifak diye kendisini tanımlayan bu ittifakın içerisinde ise Komünistlerin seçimlere ilişkin tutumu bambaşka bir anlam taşıyor.

KöZ'ün 1 Mayıs öncesinden beri çıkarmış olduğu seçimlere ilişkin özel sayısında, döne döne vurgulanan çizgi; parlamentarizme düşmeden devrimci bir seçim çalışmasının nasıl yürütüleceğini ve yürütülmesi gerektiğini ortaya koyuyordu. Önermiş olduğu Demirtaş'ın adaylığı ve sol blok çağrısı; parlamentoya HDP'nin çok güçlü bir şekilde girmesine, AKP'nin parlamentoyu kaybetmesine, parlamentodaki krizin büyümesine, dolayısıyla da var olan rejim krizinin derinleşmesine sebep olacaktı. Böylesi bir kriz atmosferi, düzenin sahiplerinin ve düzen güçlerinin değil, bu topraklarda var olan burjuva aygıtını ve düzenini yerle bir edip, yerine ezilenlerin dolaysız iktidarı olan, Sovyet iktidarını kurmak isteyen devrimcilerin işine yarayacaktı. Her ne kadar seçimin erkene alınmasından kaynaklı Demirtaş dışında bir aday gösterilememesinden ötürü Demirtaş'ın adaylığı netleşmiş olsa da, sözünü ettiğimiz sol blok kurulamamış ve bu yönde KöZ hariç hiçbir siyasi akımın çabası olmamış oldu. Kimi milletvekili adaylıklarıyla HDP çevresinde buluşularak sol hareketin geniş bir kesiminin dahil olduğu bir seçim birliği sağlanmış oldu. Bu birliktelik üzerinden seçim çalışmalarının startları verilerek, tüm alanlarda faaliyete geçildi. Her ne kadar bu faaliyetler ortak bir şekilde planlanıp yürütülemese de 7 Haziran seçim çalışmalarının çok daha gerisinde bir seçim çalışması kerhen de olsa yürütülmeye çalışılmaktadır. Bulunduğumuz yerelde de KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu çalışmalarda azami düzeyde sorumluluk almaya çalışıyoruz.

Seçimlere dair bu çalışmalar bir yandan yürürken, bir dizi tartışmalar ise sol hareketin militanları içerisinde kendisini göstermeye başlamıştı. KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak böylesi bir tartışma ortamlarının oluşacağını öngörüyorduk. Bu ortamlarda seçimlere ilişkin tutumlarımızın ayırt edici yönlerini ortaya koymak ve bu çizgimizin asıl hedefinin devrimci bir partiyi yaratmaya nasıl hizmet ettiğini göstermek amaçlı belirli bir plan çerçevesinde hareket ettik.

Gerçekleşen tartışmalar daha çok HDP'liler ve HDP içerisindeki bileşenlerin ve TİP'in (HTKP) militanlarıyla birlikte yürütüldü. Seçim bürolarında ve farklı mekânlarda, farklı katılımlarla gerçekleşen bir dizi tartışmalar yapıldı. Bu tartışmalar zaman zaman 3-5 kişiyle zaman zaman ise 20 kişiyle yapıldı. Bu tartışmaların merkezinde ise HDP'nin parlamentoya girmesinin taşıdığı anlam, rejim krizi, devrimci durum, devrimci parti eksikliği ve ikinci tura dair tutumlar yer aldı.

KöZ'ün arkasında duranlar olarak HDP'yi neden desteklediğimize dair görüşlerimizi aktarıp bunun parlamentoda ciddi bir krizi beraberinde getireceğini, meclis elinden alınmış olan bir cumhurbaşkanı Erdoğan'ın, bir dizi yasayı onaylatamayacağını, zaten zayıflayan Erdoğan ve AKP'nin kendi tabanındaki prestijinin de ortadan kalkacağını, 12 Eylül barajını tekrar aşan ezilenlerin politik motivasyonunun daha da artacağını savunduk. Bunun da 7 Haziran seçimlerinden beri artan saldırılar ve HDP başta olmak üzere Türkiye solunun tutumlarından kaynaklı pasifize olmuş, meydanlardaki tok sesi zayıflamış olan kitleleri tekrar sokağa alanlara çıkmaya iteceğini öne çıkardık. Zaten ortada var olan rejim krizine, parlamentodaki bu krizin eklenmesi ve sokakları ve meydanları ezilenlerin kuşatması da eklenince bu topraklardaki devrimci durumun daha da güncelleşeceğini ve böylesi bir devrimci dalganın kabaracağının altını çizdik. Bizim bu argümanlarımızın karşısında ise tüm tartışmalarda ortak olan çok net bir görüş kendisini gösterdi. Bu görüşün sahipleri, bizim ortaya koyduğumuz görüşlerin tutarlı olduğunu lakin çıkacak olan böylesi bir hareketliliğin bu koşullar altında daha fazla saldırıyı da beraberinde getireceğini ve bu krizi devrimci bir duruma dönüştürebilecek olan bir hareketin var olmadığını ifade ettiler. Tam da bu noktada, platformumuzun ortaya çıkış sebebi olan devrimci parti eksikliği ve bunu yaratma çizgisi tartışmaların merkezine oturdu. Zaten bu topraklar sürekli olarak böylesi krizlere gebeyken, bir dizi ayaklanmaları bağrında barındırırken, ezilenlerin emekçilerin bu öfkesini bir devrime taşıyacak olan devrimci komünist bir partinin yaratılması aciliyetinin altını çizdik. Bugünün en acil ve devrimci görevinin de böyle bir partiyi yaratmak olduğunu, KöZ'ün arkasında duran komünistlerin de asıl mücadelesinin tam olarak böylesi bir partiyi kurma mücadelesi olduğunu vurgulayarak platformumuzun partileşme stratejisini anlattık. Bu çizgimizin karşısında ise bunun yaratılamayacağı, koşulların artık değiştiği, başka bir zeminde mücadele yürütmek gerektiği görüşleri yer yer savunuldu.

Yürütmüş olduğumuz bu tartışmaların bir diğer ana konusu da seçimlerin ikinci turuna dair tutumlar üzerine oldu. Çıkarmış olduğumuz özel sayımızdaki vurgulanan çizgiye göre; HDP ve Demirtaş'ın olmadığı bir ikinci turda her iki sağ ittifaka da oy yok, aktif boykot tutumu oldukça net bir şekilde ifade edilmişti. Yürütülen bu tartışmalarda biz de bu tutumun neye denk düştüğünü, neden devrimci bir tutum olduğunu izah etmeye çalıştık. Karışımızdaki HDP ve bileşenlerinin militanları ise, ikinci turda Demirtaş kalmayıp Millet ittifakındaki CHP'nin adayı olan Muharrem İnce'nin kalması durumunda İnce'yi destekleyeceklerini, Erdoğan'dan kurtulmak için bu fırsatı değerlendirmek gerektiğini savundular. Erdoğan'ın kaybettiği bir durumun ardından OHAL'in kaldırılacağını, devrimcilerin ve solcuların biraz olsun nefes alabileceklerini savundular. Bugünden daha demokratik bir ortamın oluşacağından kaynaklı örgütlenme eylem yapma alanlarının artacağını öne çıkardılar. Bu yüzden de taktik olarak böylesi bir tutumun izlenebileceğini, bugünün koşullarının bunu dayattığını öne çıkardılar. Savunulan bu tutum istisnasız tüm solun militanları tarafından savunulan bir tutum olarak karşımıza çıktı. Biz ise farklı farklı tartışma ortamlarında farklı kesimler tarafından önümüze koyulan bu tutuma karşı neden İnce'yi ya da bir başka adayı desteklemeyeceğimizin altını çizmeye çalıştık. Hâlihazırda karşımıza çıkan bu tutumun özü itibariyle su katılmamış bir parlamentarizm olduğunu vurguladık. Erdoğan'dan ve AKP'den parlamenter yollarla kurtulmaya çalışmak bırakalım düzen partilerinin ve Amerikancı muhalefetin işi olsun, devrimcilerin bu taraflarda asla ve asla bezi olamaz dedik. Bir diğer yandan Erdoğan'dan kurtulmak için bir diğer düzen partisine yedeklenmek, ezilenlerin eylemli mücadelesini büyütmez, aksine dibe vurmasına yol açar dedik. Birinci turda güçlü bir şekilde parlamentoya girildiği zaman ortaya çıkan motivasyonun, ikinci turda bir burjuva partisine angaje edilmesi, devrimcilerin kendi mücadelesini yok etmeye yönelik bir tutum olacaktır. Bunun tersi ve devrimci bir tutum olan; düzen partilerine yedeklenmeyip, 1. turda ortaya çıkan enerjiyi var olan krizi derinleştirmek için sokak hareketine dönüştürmek, bu düzeni alaşağı edecek olan devrimci dalganın kabarmasına yol açacaktır. Hedefine, bu topraklarda bir devrim yapmayı koyanların bundan başka bir tutumu olamaz, varsa da bu hedeflerinden vazgeçecekleri anlamını ortaya çıkaracaktır. Komünistlerin ise asla böyle bir çizgisi olmayacaktır. İnce'nin mitinglerinde ortaya koyduğu demokrasi konularındaki vaatlerinin ise birer senet olduğu yönündeki görüşlerin ise hiçbir geçerliliğini olmadığını, Kandil ve Afrin operasyonlarına evet diyen, Kürtlerin inkârı üzerine kurulmuş olan bu cumhuriyetin özünü her daim bağrında taşıyan bir partinin adayının hangi sözüne itibar edilebileceğini sorduk. Zaten bu bakış açılarının ise Kautsky ve 2. Enternasyonal çizgisinden devralınan bir çizgi olduğunu ifade ettik. Bu tutumların özünde devrimci tutumla, parlamentarist tutumların karşıtlığının en net görüldüğü tutumlar olduğunu vurguladık.

Farklı farklı bir dizi argümanların sıralandığı bu tartışmalar oldukça canlı ve karşılıklı geçen tartışmalar oldu. Görünen odur ki bu tartışmaların çok daha derinleri ortaya çıkacaktır. Köz'ün arkasında duran komünistler olarak izlenmesi gereken devrimci çizginin savunusundan ve propagandasından en ufak bir taviz vermeden politik alanda mücadelemize devam edeceğiz.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

HDP ve devrimci parti konusunda tartışmalar

Mahallemizin Ümraniye kısmında kalan alanda faaliyet yürüten HDP'lilerle gerçekleştirdiğimiz görüşmede; HDP'nin son kongresine, bu topraklardaki rejim krizine ve devrimci parti ihtiyacı konularına dair tartışmalar yürüttük. Önceden belirlediğimiz buluşmaya bizle birlikte 20'ye yakın kişi katıldı.

HDP'li arkadaşlar genel olarak baskı rejiminin artmasından ve bundan kaynaklı örgütlenme adımlarının da zorlaşmasından ve kitlelerinden, siyasetten ve mücadeleden geri durmalarından bahsettiler. Erdoğan rejiminin OHAL ve KHK'larla baskı ve diktatörlüğünü artırdığını tek adam rejimini iyiden iyiye yerleştirmeye başladığını ifade ettiler. Biz de bu konuşmaların ardından aslında tam tersi tespitlerimizin olduğundan bahsettik. Erdoğan'ın baskı rejimini artırması, güçlenmesinden kaynaklı değil tam da zayıflamasından ötürü olduğunu, kitleleri kontrol altında tutamayacağını bildiğinden artırdığını ifade ettik. Tek adam diktatörlüğünü bırakalım kurmayı, devletin tüm mekanizmalarını işlemez hale getirerek rejim krizini daha da artırdığını, tek vücut bir devlet yapılanmasının daha da zayıfladığını, zayıf devlet kurumları üzerinden güçlü bir başkanın olamayacağını söyledik. Ayrıca diktatörlük ve faşizm gibi bir rejimin de ancak bir darbe yoluyla inşa edilebileceğini, Erdoğan'ın da böyle bir darbe yapmaya mecalinin olmadığını vurguladık. Zaten böylesi bir sıkışmışlığın neticesinde Efrin'e saldırdığını, buradaki çıkmazlarından kurtulabilmek için böyle bir müdahaleye giriştiğini ifade ettik. Kitlelerin geri çekildiği, korktuğu, sokaklara, etkinliklere gelmediklerine dair tespitlerin ise kısa zaman önce gerçekleşen HDP kongresiyle yerle bir edildiğini söyledik. Her türlü engellemelere ve tehditlere rağmen on binlerce insanın kongreye katılması, sol içerisindeki genel tespit olan kitlelerin yılgınlığı tespitini yerle bir ettiğini, asıl yılgınlığın solda olduğunu gösterdiğini vurguladık. Türkiye solunun ise bizim bu tespitimizin tersine tespitlerde bulunmasının asıl sebebinin de parlamentarizmle alakalı olduğunu belirtik. İster parlamenter yöntemleri kullanarak, ister soldan bir kitle hareketi yaratıp, muhalefet hareketi örerek hareket edilsin her ikisi de parlamentarizme denk düşer, dedik. Hedefine ezilenlerin, emekçilerin dolaysız bir şekilde iktidarı aldıkları Sovyet iktidarını koymayanlar proleter bir devrimi gerçekleştiremezler, böylesi bir devrimi hedeflemeyenler de doğası gereği parlamentarizm girdabına sürüklenirler, dedik. Bugün de hedefinde böylesi bir devrim olan komünist bir parti olmadığını, bu eksiklikten kaynaklı var olan rejim krizini devrimci bir duruma dönüştürecek bir hamlenin gerçekleşemediğini ifade ettik. KöZ'ün böyle bir partinin kuruluş çağrısını yaptığını, arkasında duran militanların da bunun mücadelesini yürüttüklerini, söyledik. Elbette bir dizi sol akımdan olduğu gibi HDP'nin içerisinden de böyle bir partiye ihtiyaç duyanların çıkacağını ve buralardan ayrışıp bu platforma dâhil olacaklarını vurguladık.

Sohbet bitince bu tarz buluşmaları ilerleyen zamanlarda tekrar yapmak üzere oradan ayrıldık.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Ataşehir'de HDP'nin seçim değerlendirmesinden notlar

HDP Ataşehir ilçe örgütünde seçim sonrası değerlendirme toplantısı yapıldı. Yönetimin değerlendirme ve yönlendirme yapmak istemediğini örgütten yorum gelmesini talep ettiklerini söylediler.

Genel yorumlar, mahalledeki gençlik meclislerinin eskisi gibi faal olmaması, daha önceki gibi ev gezmelerinin yapılmaması, milletvekili adaylarının belirlenmesinin ve sıralamasının halkımızdan kopuk, yanlış yöntemlerle yapıldığı, parti ve Selahattin Demirtaş'ın yeterince propagandasının yapılmaması üzerinde oldu.

Bir oy HDP'ye bir oy Demirtaş'a algısını tam yaratamadıklarını, 2. tur için Erdoğan'ın karşısındaki adayı destekleyeceğiz gibi açıklamaların kafa karışıklığına yol açtığını, halka inemedikleri için başarısız addedilebileceklerini söylediler. Söz alan bir başka HDP'li tarafından seçim öncesi çalışmalarda diğer sol siyasetlerin de kendilerini desteklediklerini söylemelerine rağmen Köz dışında örgütlü bir çalışma yürüten olmadı, dendi.

KöZ adına söz alan yoldaş değerlendirmede şunları vurguladı: "KöZ olarak HDP'nin ya da HDK'nin bileşeni değiliz. Bu topraklarda komünist bir partinin olmadığını savunuyoruz, asıl amacımız da böylesi bir partinin yaratılmasıdır. Bu yüzden de HDP'nin bir bileşeni olmadık. Lakin eylem birliktelikleri ve seçim süreçlerinde HDP ile birlikte çalışmakta bir beis görmedik ve bunun doğru olduğunu, tüm sol hareketin de böylesi eylem birlikteliklerinde bulunması gerektiğini savunuyoruz. Seçimlere ilişkin ise; HDP'nin potansiyelinin % 12 olup olmadığını sordu. Kasım seçimleri mi yoksa bu hazirandaki seçimler mi daha fazla baskı altında yapıldı? Çok açıktır ki her ne kadar baskı olsa da kasım seçimlerindeki baskı kadar olmamıştır, bu nedenle de ortadaki oy kaybının baskıyla izah edilmesi doğru olmayacaktır. Demirtaş % 7'de kalıyorsa bunun sebebi kitleler değildir. Diyarbakır'da İnce'ye oy verilmesi moral bozukluğudur. Hesap soracak olan kitle, yenildik diyerek durdurulmuş oldu. Suç kitlenin değil, HDP'nindir. 2. turda İnce'yse İnce, Akşener'se Akşener desteklenmeli denilmemeliydi. Hem millet ittifakına yanaşmaya çalışmak hem de söz konusu bir ikinci tur durumunda İnce'ye destek çağrıları yapmak ezilenlerin mücadelesini yükseltmez, aksine bugün olduğu gibi düzenin ve düzenin diğer tamircilerinin işlerine yarar. Kurulduğu günden beri başta Kürtler olmak üzere tüm ezilenlerin düşmanı olan, Afrin ve Kandil operasyonlarına onay veren bir CHP'ye ya da, faili meçhullerin mimarı olan İyi Partinin Akşener'ine destek açıklamaları yapmak, Erdoğan ve AKP'den hesap soracak kitleyi düzen içi sınırlara çekip pasif hale getirmek ve bugüne kadar verilen mücadelelere ihanet etmek anlamından öteye geçmeyecektir. Ve maalesef Türkiye solu, HDP başta olmak üzere böylesi bir tutumu savunmuştur. Bugünkü yenilgi psikolojisinin asıl sebebi de budur. Biz bu seçimlerde HDP'yi baraj altında bırakmak için ne gerekiyorsa yapmak gerekir, diyenlere karşı bir zafer kazandık. Erdoğan ve AKP'nin parlamentodaki çoğunluğu kaybetmesi var olan rejim krizini daha da derinleştirmektedir. Parlamentoya giren HDP'li vekillerin kürsüyü, bu krizi derinleştirmekten yana kullanmaları, sokaktaki kitle mücadelelerini yükseltmeleri yönünde tutumlar almaları gerekir. Bu çizginin gereklerini yerine getirerek yerel seçimlere gitmek gerekir, bunu da tüm sol hareketlerle birlikte yapmazsak başaramayız. Kurulması gereken bir sol blokla bu sürecin işletilmesi, seçilen vekillerle geniş halk toplantıları yapılarak yerel seçimlerdeki adaylıkların halkla birlikte belirlenmesinin adımları atılmalıdır."

Yoldaşın konuşmasının ardından diğer katılımcılar da söz almaya devam ettiler.

Bütün bu konuşmaların ardından KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak seçim sürecinden önce ve sonrasında bulunduğumuz söylemlerin ne kadar gerçeği yansıttığını bir kez daha görme ve diğerlerine gösterme fırsatımız oldu. HDP'nin, CHP-İyi Parti-Saadet Partisi ittifakına sırtını yasladığını, İnce'nin başkan olamayışından kaynaklı kaybettik duygusuyla halkı evlerine tıkmasını, gereksiz bir hüzünle sessizleştiklerini gördük. 7 Haziran'da barajı geçtiği için zafer kutlayan HDP bu seçimde yine barajı geçmesine ve bir başarı yakalamasına rağmen CHP'nin en başından belli olan yenilgisini kendi yenilgisi gibi kabul ederek geri çekilmesi, HDP'nin kendi kitlesine ve onu destekleyen diğer kesimlere karşı sorumsuz bir davranış olarak görebiliriz. Kazanan halktır. Kaybedenler halkın önünü kesmemeli, gücünü sokaklara dökmesine önayak olmalıdır.

DEVRİM İÇİN PARTİ, PARTİ İÇİN KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Seçimlerde neden HDP'yi destekliyoruz?

Bir arkadaşımızla seçimlerde Demirtaş ve HDP'yi desteklemek hakkında bir sohbet gerçekletirdik. Seçimlerde neden Demirtaş'ı desteklediğimizi öğrenmek istediğini ve neden farklı bir adayla devam etmediğimizi sordu. Demirtaş'ı sol blok olarak desteklemek gerektiğini, meclise girecek HDP'li milletvekili sayısının neden önemli olduğunu ve bizim beklentimizin HDP'nin mecliste iş yapması değil iş yaptıramaması, parlamentoyu tıkaması olduğundan bahsettik. HDP'nin baraj altı kalması veya Demirtaş'ın başarısız olması durumunda ne yapacağımız hakkında sorusu oldu. Biz kendimizi HDP'nin seçimlerdeki oy oranlarına bağlamadığımız için HDP'nin başarılı ya da başarısız olma durumu bizi ilgilendiren bir süreç olmayacaktır. Bizim gözümüzde HDP'nin seçim öncesi var olmayan duruşu ayrı bir kaos ortamı yaratır ve bize de bu durumu devrimci yollarla değerlendirmek düşer, şeklinde biten bir tartışma yapmış olduk.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Esenyurt'ta 24 Haziran seçim değerlendirmesi

24 Haziran seçimlerinin ardından ortaya çıkan tabloyu değerlendirmek üzere 1 Temmuz'da merkezi olarak yaptığımız söyleşinin ardından Esenyurt'ta da 7 Temmuz'da Gölge Kültür ve Sanat Merkezi'nde bir söyleşi planladık. Söyleşi duyurusunu ilgili kurumlara yaptık.

Akşam saat 20.00'de başlayan söyleşi iki saat sürdü söyleşiye 15 kişi katıldı HDP, ESP ve Çağrı'dan katılan arkadaşlar oldu.

Söyleşide sunumu yapan yoldaş ilk bölümde solun seçimler ardından moral bozukluğu yaşadığını belirterek bu ruh halinin ardındaki politik değerlendirmeye değindi.

KöZ'ün arkasında duran komünistlerin ise bu gelişmeleri tamamen farklı değerlendirdiğini, politik imkan ve fırsatları değerlendiren ve aynı zamanda solun önündeki tuzaklara da işaret eden bir tutum benimsediğini aktardı. Seçim sonuçlarına göre bu imkanların değiştiğini söylemediğimizi belirterek solun bizden farklı tutumunun CHP'ye yaklaşımı ve parlamentarist çizgisiyle ilişkili olduğunu vurguladı. Ardından KöZ'ün rejim krizi tespitine, seçim öncesi aldığı tutum ve değerlendirmeleri aktararak seçim sonuçlarının tespitleri doğruladığını anlattı. Yoldaşın sunumunu tamamlamasının ardından söyleşiye katılanlar soru ve görüşlerini dile getirdiler:

HDP'den milletvekili adayı olan ESP'li kadın arkadaşla HDP'yi savunan diğer kimi arkadaşlar konuşmalarında; aslında HDP'ye haksızlık etmemek gerektiğini, HDP'nin sürekli baskı ve saldırılara maruz kaldığını ve ağır bedeller ödediğini, HDP tabanının Demirtaş'ın adaylığını çok istediğini söyledi. ESP'li arkadaş HDP'nin Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ilk turda, ikinci tur için bir şey söylemediğini, ayrıca eğer Cumhurbaşkanlığı seçimleri ikinci tura kalsaydı ve HDP, Erdoğan'a karşı İnceyi destekleyerek Erdoğan'ı durdursaydı bunun olumlu bir sonuç olacağını, işte yerel seçimlerde de bütün belediyeler AKP'ye bırakılacağına CHP ve HDP'nin ittifak edebileceği yerlerde ortak hareket ederek AKP'lilerin elinden belediyeyi almasının da iyi bir şey olacağını belirtti.

Çağrı'cı bir arkadaş ise KöZ'ün HDP ile ilgili tutumunun paradoks oluşturduğunu; bir taraftan HDP'ye reformist tasfiyeci bir parti derken bir taraftan da HDP'den devrimci bir partinin siyasi çizgisini izlemesini beklediğini söyledi. KöZ'ün HDP'yi reformist, tasfiyeci diye tanımlarken onu desteklemesi de paradoks değil mi, diye sordu. Ayrıca KöZ konuşmacısının bu coğrafya da 12 Eylül öncesi 78, 79 yıllarında gibi bir tablo çizdiğini, böyle bir havanın olmadığını söyledi.

Katılanlardan bir kişi ise ABD Erdoğan'ı neden deviremiyor gücü mü yetmiyor? Yoksa devirmek mi istemiyor diye sordu.

Solda Erdoğan'ın seçimlerle diktatörlüğünü kurduğunu ya da kuracağını söyleyen kimi kesimler Hitler de seçimlerle iktidara gelip Faşizmi kurdu diyenler var bu konuda KöZ ne düşünüyor, diye bir soru da geldi.

Sunumu gerçekleştiren yoldaş bu soruları şu sözlerle yanıtladı:

Türkiye solunun kafası çok karışık. Genel ezber; Amerika var, uzantısı ordu var, sermaye var, Amerika'nın partileri var. Bu partiler kendi aralarında kavga eder. Amerika bu partilerden birini kullanır sıkıştı mı değiştirir. Ve burada Amerika'ya karşı kimse bir şey yapamaz. Aynı genel geçer görüşe göre Türkiye de aynı zamanda Amerika'nın koçbaşıdır, piyonudur, bizi egemenler arasındaki bu kavga ilgilendirmez derler.

Aslına bakılırsa bu tespitlerin hiçbirisi doğru değil. Amerika Türkiye'de 17-25 Aralık operasyonu yapıyor, operasyondan sonuç çıkmıyor; Rıza Sarraf yargılanıyor bir şey çıkmıyor, Kılıçdaroğlu'nu CHP'nin başkanı yapıyor işe yaramıyor, Abdullah Gül'ü cumhurbaşkanı adayı yapmak istiyor yapamıyor.

Türkiye solunun kafası çok karışık. 15 Temmuz oluyor Fetullah Gülen Amerikancı, ordu Amerikancı, Erdoğan Amerikancı. Amerikancıların Amerikancıları alt etmeye çalıştığı bir şey çıkıyor ortaya. 17-25 Aralık'tan önce solculara sorsaydık Erdoğan'ın ipini çektiler derdi klasik bir solcu. Bu görüşler statik dünya görüşüne dayanıyor. Emperyalizm diye bir olgu var. Bu sistem dünyayı yönetiyor. Böyle statik bir durum yok. Dünyada birbiri ile rekabet içinde olan farklı sermaye grupları var. Ülkelerin kendi içinde birbiri ile rekabet eden sermaye grupları var. Bu sermeye grupları savaş çıkarır. Şu anki durumda ise Amerika iktisaden ve siyasi olarak zayıflıyor. Bu yüzden de Türkiye'de, Venezüela'da ABD ye kafa tutan kesimler çıkıyor. Türkiye'nin Suriye politikası ile Amerika'nın Suriye politikası birbirine taban tabana zıt. Baktığınız zaman sözde en büyük anti Amerikancı Tayyip Erdoğan. Bütün bunların söylediği şey şu: sermaye eşitsiz bir şekilde büyüyor ve emperyalistler arasındaki rekabet kızışıyor. Bütün bunların sonucunda bir dünya savaşı çıkacak. Bu savaşlar çıktığında biz devrimciler ne yapacağız. En sarsıcı savaş da Türkiye'de olacak. Devrimci dinamiğin en yüksek olduğu yer. Kürdistan sorunu var, Ortadoğu'nun göbeğinde ve devrimci dinamik, devrimci kadro sayısı en çok Türkiye'de. Biz devrimciler bu savaş çıktığında ne yapacağız.

Hitler'in seçimlerle mi iktidara geldi? Arkadaşlar faşizm seçimlerle gelmez, faşist bir rejimden seçimlerle kurtulunmaz, her kim ki Hitler seçimle diktatörlüğünü kurdu diyorsa yalan söylüyor.

Hitler Alman Parlamentosu Reichtag'da bir provakosyonla yangın çıkarttı ve ardından darbe yaparak parlamentoyu kapattı. Şimdi hiç kimse Erdoğan darbe yaparak parlamentoyu kapatacak diyor mu? Hayır demiyor. Arkadaşlar seçimlerle faşizm gelmez Türkiye'de faşizm yoktur, fakat faşizm gelmez demiyoruz. Faşizm bir parlamentoya ihtiyaç duymaz, faşizm faşist bir parti aracılığıyla toplumu tepeden tırnağa faşist örgütlenmelerle örgütler. Faşizmin olduğu bir yerde böyle 1 Mayıs'lar Newroz'lar yapılabilir mi?

HDP ile ilgili sorulara gelirsek en başta biz HDP'ye oy verenlerle ya da HDP'de faaliyet sürdürenlerle HDP'nin siyasi çizgisini bir ve aynı görmüyoruz. Evet, HDP saldırılara maruz kalıyor, ağır bedeller ödüyor ve bu seçim çalışmasında elinden geleni yaptı. Fakat HDP'nin siyasi çizgisi parlamenterist bir çizgidir. HDP'nin barajı aşması da HDP'nin kendi dişiyle tırnağı ile kazandığı bir başarı değil. Kitlelerin bu muhalefete ihtiyacı olduğu için, kitlelerin iteklemesi ile HDP meclise girdi. Ocak ayında Haziran Hareketi ve çevresinin yaptığı bir çağrı oldu ve biz bu çağrıyla ilintili toplantılara dahil olduk. Bu toplantılarda Demirtaş'ın aday olmasını önerdik. Kabul edilmedi. CHP ile HDP anlaşacak sağcı bir aday belirleyecekler, biz de buradan dökülenleri toplarız, diye baktılar. HDP dahil kimse neden Demirtaş'ı ilk andan itibaren aday göstermedi? Çünkü o durumda CHP Demirtaş ile yarışacak sol bir aday gösteremez ve CHP deki sol kanat da HDP ye gelirdi. CHP parçalanmış olurdu. HDP'nin asla istemediği şey ise CHP'nin parçalanmasıdır. Çünkü HDP, bağımsız bir devrimci çizgi izleyerek ana muhalefet rolünü almak istemiyor bunu yapmak için İnce'nin ikinci turda da olsa desteklenmesi değil bağımsız bir siyasi çizgi izleyerek CHP'yi parçalaması gerekirdi ama bunu yapmıyor seçimlerden hemen önce HDP'li yetkililer ikinci turda İnce'yi hatta Akşener'i bile destekleyeceklerini ifade ettiler. HDP mecliste yeni bir anayasa yapmak gerekir diyor. Peki bu meclis aritmetiğinde emekçilerin ve ezilenlerin sorunlarının bir nebze de olsa çözülebileceği bir anayasa yapılabilir mi? HDP neden yeni ve demokratik bir anayasa için kurucu meclis çağrısı yapmıyor?

Bu seçim sürecinde bizim istediğimiz şey olmuş gibi görünebilir. Ne demiştik? Birleşik sol blok kurulsun, Demirtaş aday olsun demiştik. Demirtaş aday oldu, solcular da HDP listesinden meclise girdi diye bizim sol blok önerimiz, Demirtaş önerimiz gerçekleşti demek çok yanlış olur. Tam tersine hiçbir şekilde olmadı. Solu da CHP'nin kuyruğuna takan bir çalışma yapıldı. Sol ortak bir deklarasyon yayınlamadı. Demirtaş değil İnce çalışması yapıldı. Bağımsız muhalefet hattı örülmedi. İkinci tur olmadı, sol da İnce'yi desteklemekten kurtuldu mu diyeceğiz? Hayır. İkinci tur 9 ay sonrasına ertelendi diybiliriz. Yerel seçimlerde İstanbul'u Erdoğan'ın elinden alalım diyerek CHP adayını destekleyecek sol. Bu yüzden de onlara göre HDP CHP'yi mecliste zora sokacak hiçbir adım atmamalı. Süleyman Soylu'nun açıklamalarından da anlaşılacağı gibi AKP, HDP'ye vurarak CHP'yi HDP üzerinden sıkıştırmaya çalışacak. Daha sert bir Erdoğan olacak karşımızda.

Çağrı'cı arkadaşın sorusuna gelirsek KöZ'ün hem HDP'yi eleştirmesi hem de desteklemesinde bir paradoks, tutarsızlık yoktur.

Komintern reformist partiler ile burjuva partiler arasında ayrım koyuyor. KöZ seçimlerde HDP ile işbirliği yapmadı. HDP reformist bir partidir buna rağmen meclise girmelidir diyoruz. HDP halkı yanlış yöne götürüyor diyoruz. Biz bunları söylüyoruz lakin halk ve sosyalistler HDP ye inanıyor. HDP'nin vaatlerini önemseyen ciddi kesimler var. Yeni anayasaya ihtiyaç var diyorlar ama nasıl yapılacağı konusu muğlak. Seçimle mi yapacağız, Mecliste mi yapacağız sorusunun cevabı yok. Oysa yeni anayasa ancak var olan anayasayı ilga ederek olur. 'Erdoğan'a karşı mücadele edeceğiz', diyorlar. İnce'ye oy isteyerek Erdoğan'a karşı mücadele edemezsiniz. 'Güçlü değiliz Erdoğan'a karşı mücadele edemiyoruz', diyorlar. 'Güçlendiniz yapmanız gerekeni yapın' diyeceğiz. Meclisi AKP'ye dar etme fırsatınız var yapın, diyeceğiz. Ama yapmayacaklarını biliyoruz. Reformist partilerin içyüzünü göstermek sadece yazı ile olmayacaktır. Kitleler sözlere bakmaz pratiğe bakar, bir şeyi öğrenmek için. Solcular da öyle aslında. Yanlış olanı pratikte göstermeniz gerekir. Bizim HDP'ye desteğimiz asılacak adama ipini vermek gibi bir destektir. Komünist Enternasyonal'in üçüncü kongresinde birleşik cephe taktiğinde reformist ve oportünist akımlarla eylem birliği yapmak gerektiği belirtiliyor.

Esenyurt'tan Komünistler

Çocuk ölümlerine karşı basın açıklaması

Son günlerde değişik illerden çocukların kaybolduğu ve ardından bu çocukların bulunan ölü bedenlerinin taciz ve tecavüze uğradığının açıklanması toplumda öfkeye yol açarken bu zeminin yeşermesinde sorumlu olan AKP iktidarı bu tür suçları işleyenler için idam gibi, hadım etme gibi cezalar verilmesi gerektiğini dillendirerek toplumdaki tepkileri farklı bir kanala akıtmak istemektedir. Eylül ve Leyla'nın ölü bedenleri bulunduktan sonra her yerde basın açıklamaları eylemler oluyordu. Esenyurt'ta da ESP'nin 6 Temmuz'da yaptığı çağrının ardından ESP, EMEP, ÖDP, Partizan, KöZ, Partizan, Deri-Teks ve Dev Teksil-Sen bir araya gelindi. Yapılan toplantıda uzun boylu bir çalışmaya zaman olmadığı için birkaç gün içinde Esenyurt meydanda bir basın açıklaması yapılması konusunda ortaklaşıldı. Basın açıklamasının tarihi 9 Temmuz saat 20.00 olarak belirlendi. Toplantıda bir gün sonra ESP, ÖDP ve KöZ'den temsilciler bir araya gelerek toplantıya gelmeyen/gelemeyen kurumlara Cem evleri ve kimi yöre derneklerini basın açıklamasına çağırmaya karar verildi. Aynı zamanda basın açıklamasından bir gün önce eylemi örgütleyecek kurumlar bir araya gelerek basın açıklamasında açacağımız pankartı, atacağımız slogan ve dövizler ile basın metnini hazırlamak üzere anlaşıldı.

Toplantıda kararlaştırdığımız gibi 7 Temmuz günü ESP, ÖDP, KöZ'den birer kişi bir araya gelerek gün boyu birçok kurum, Cem evleri ve dernekler dolaşıldı.

8 Temmuz günü ESP, ÖDP, EMEP ve KöZ bir araya gelerek eylem günü için gerekli olan teknik hazırlıkları netleştirdik. Hiçbir kurumun kendi flaması ve pankartının olmayacağı, "Çocukların Hayatlarının Karartılmasına İzin Vermeyeceğiz, Çocuk İstismarı Aklanamaz" şiarını yazacağımız pankartın altına Esenyurt Demokrasi Güçleri imzasını kullanma kararı alındı. Basın metni olarak bu konuda daha önceki eylemlerde okunan (5 Temmuz günü Bakırköy'de yapılan basın açıklamasında kullanılan basın metni) basın metni üzerinde anlaşıldı.

Eylem günü Esenyurt meydanda kararlaştırdığımız saatte buluştuk ve şu sloganları attık: "Çocuğa Uzanan Eller Kırılsın; Tacizciyi Değil Çocuğu Koru; Çocuk Umuttur Umuduna Sahip Çık!"

Esenyurt Demokrasi Güçleri imzasıyla örgütlenen eyleme HDP, BDSP ve Çağrı da destek verdi. Eyleme 70'e yakın kişi katılım gösterdi. Eylemden sonra örgütleyici kurumların yaptığı değerlendirme toplantısında, eylem çok kısa zamanda örgütlendiği için çalışmasının iyi yapılmadığı, ancak burada var olan kurumların birlikte iş örgütlemelerinin olumlu bir şey olduğu söylendi.

Esenyurt'tan Komünistler

Çocuk ölümleri kitlesel yürüyüşle protesto edildi

Esenyurt'un Kuruçeşme Mahallesi'nde oturan arkadaşlarımızdan son zamanlarda artan çocuk ölümleri taciz ve tecavüzlerine karşı bir eylem olacağını öğrendik.

Eylem günü Kuruçeşme Mahallesi'ne gittiğimizde toplanma yerinde kollarında kırmızı pazubant olan eylem komitesinde yer alan çok sayıda gençle karşılaştık. Mahalledeki arkadaşlar, polisin OHAL şartları nedeniyle yürüyüş yapılmasına izin vermeyeceği yönünde baskısının olduğunu hatta mahalle muhtarını arabulucu olarak eylem komitesine göndererek bu eylemden vazgeçmelerini istediğini ifade ettiler. Saat 20.30'a doğru eylem komitesi yürüyüşe geçilmesi için kortej oluşturma çağrısı yaptı. Kitle altında "Keçeci Avrupa Köyü Gençliği" imzası bulunan "Çocuk İstismarı İnsanlık Suçudur!" yazan pankartın arkasında toplanarak mahallenin içinden alkışlarla, ıslıklarla yürüyüşe geçti. Yürüyüşe katılan kitle konuyla ilgili çok sayıda döviz ve pankart hazırlamıştı.

150 kişi civarında bir kitleyle başlayan yürüyüş iki, üç kilometrelik bir yürüyüşün ardından üç yüz, dört yüz kişiyi bulmuştu. Oldukça coşkulu geçen ve "Çocuklar Umuttur, Umuduna Sahip Çık; Çocuklar Uyurken Susulur Ölürken Değil; Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak; Halkımız Saflara Hesap Sormaya" sloganlarının atıldığı yürüyüş Kuruçeşme Star Towers önünde sona erdi. Yürüyüşün ardından cadde trafiğe kapatılarak basın açıklaması gerçekleştirildi.

Keçeci Köyü Derneği Gençliği adına yapılan açıklamada "Katledilen çocuklarımızı anmak, bunu yapanlardan ve zemin hazırlayanlardan hesap sormak için bir araya geldik." denildi. Devlet ve AKP yöneticilerinin çocuk ve kadın düşmanı söylemlerinin teşhir edildiği açıklamada: "Gün geçtikçe artan çocuk cinayetlerine, tecavüzlerine, kadın düşmanı politikalara boyun eğeceğimizi zannedenler bilsinler ki elleri Nergiz ve Çiğdem kokan Leyla ve Eylül kinimizi bir kez daha bilemiştir." vurgusu yapıldı.

"Gün yas tutma değil, erkek egemen sistemden hesap sorma günüdür." diye ifade edilen açıklama şöyle devam etti: "Erkek egemen sistem, burjuva basınıyla, yargısıyla halkımıza reva görülen zulüm son bulmadığı gibi katmerleşerek devam etmektedir. Bu zulüm son bulana kadar, örgütlü mücadele edeceğiz, sokakları, alanları boş bırakmayacağız."

Bu eyleme hiçbir siyasi kurum pankart ya da flamayla katılmadı ancak eyleme Halk Cephesi, Partizan, BDSP, ESP, KöZ ve Dev Teksstil-Sen destek verdi.

Bu eylemden şu dersleri çıkarabiliriz: Bu eylemi Tokat'a ait bir köy derneği üyeleri örgütledi. Polisin baskısına rağmen uzun bir yürüyüşle üç yüz, dört yüz kişi bu yürüyüşe katıldı. Mahalledeki arkadaşlar bu eylemden birkaç gün önce de Ardahan iline bağlı köy derneklerinin bir eylem yaptığını söylediler. O eyleme dair elimizde veri olmamasına rağmen birden fazla yöre derneği/ kitle örgütünün bu tür ortak eylemleri örgütlemesi durumunda bu eylemlerin daha güçlü ve etkili geçeceğini düşünebiliriz..

Esenyurt'tan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

1 Mayıs alanlarında 24 Haziran seçimlerini gündem ettik

İstanbul 1 Mayıs'ı: HDP'yle sınırlı olmayan sol blok cumhurbaşkanı adayı Demirtaş

İstanbul'da 1 Mayıs programı geçtiğimiz yıllara göre daha erken bir vakitte netleşti. Bu yıl 1 Mayıs'ın Maltepe'de örgütleneceği sendikalar tarafından deklare edildi. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak 1 Mayıs programı duyurulmadan 1 Mayıs hazırlıklarımızı başlattık. Erken seçim kararının alınması ile birlikte 1 Mayıs'a seçimlerin damga vuracağı anlaşılmıştı. Biz 1 Mayıs çalışması kapsamında erken seçimler ve 1 Mayıs gündemli bir piknik örgütledik. Piknik çalışmasını 1 Mayıs çağrısı olarak kullandık ve hemen piknik öncesi çıkan KÖZ özel sayısı piknik ve 1 Mayıs'ta yürüttüğümüz propaganda faaliyetimizin içeriğini oluşturdu.

1 Mayıs mitingine de yürüttüğümüz propaganda faaliyetine uygun bir içerikle katılmayı hedefledik. Sola 1 Mayıs'ın esas sahibinin CHP ve peşindeki sendikalar olmadığını göstermek üzere birleşik bir müdahale yapmayı önermek üzere katıldık. Kitle seferberliğinin önünü açacak bir seçim çalışmasının zeminini oluşturma bilinciyle AKP'ye karşı sert bir muhalefet izleyecek, CHP kuyruğuna takılmayacak bir ortak sol blok oluşturmayı önerdik. Bu amaçla "Ana Muhalefet Rolünü Üstlenmek İçin HDP'yle Sınırlı Olmayan Sol Blok Cumhurbaşkanı Adayı Demirtaş" pankartını taşıdık. Bu amaçla "Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok; Ne AKP Ne CHP, Kurtuluş Birleşik Mücadelede; AKP'ye Karşı Örgütlen Birleş Mücadele Et; OHAL Kalksın KHK'lar Son Bulsun; Barış İçin Tek Yol Devrim; Özgürlük İçin Tek Yol Devrim; AKP'ye Karşı Örgütlen Birleş Mücadele Et; CHP'ye Oy Yok, Sol Blokla Meclise; HDP Sol Blokla Meclise; Adayımız Demirtaş; Seçimlerde Sol Blok!; Adayımız Demirtaş, Seni Başkan Yaptırmayacağız; 1 Mayıs'tan Seçime Bağımsız Birleşik Mücadeleye" sloganlarını haykırdık.

Ortadoğu'da dört burjuva devleti tarafından işgal edilmiş olan Kürdistan'ın ve Suriye'deki işgalin ancak bir devrimle son bulacağını ve devrimin yaşadığımız topraklarda uzak ve gelecek zamanla ilgili değil güncel bir durum olduğunu ifade ettiğimiz "Ortadoğu'da İşgallere Devrim Son Verecek" pankartıyla katıldık. "Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış; Barış İçin Tek Yol Devrim; İşgallere Karşı Tek Yol Devrim; Kurdara Azadi, Kürtlere Özgürlük; Özgürlük İçin Tek Yol Devrim" sloganlarını miting boyunca sık sık attık.

Seçimlerde sol blok ve Demirtaş önerilerimiz Erdoğan'ı seçimler yoluyla tahtından indirmek için veyahut meclisten emekçiler lehine düzenlemeler yapmak üzere Amerikancı muhalefetin benimsediği parlamentarist bir anlayışın sonucu değil; rejim krizini derinleştirmek, devlet aygıtını işlemez hale getirmek, Saray'ı ve AKP'yi süpürecek bir kitlesel seferberliğin önünü açmak için-dir. Bu nedenle işçilerin ve ezilen ulusların birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta Erdoğan'a karşı ortak, kitlesel ve eylemli bir seçim kampanyasının başlatılması ve hükümete karşı görkemli bir protesto eylemi olarak gerçekleşmesi için "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan" pankartımızı taşıdık. "Yaşasın 1 Mayıs Bijî Yek Gûlan; Kurtuluş Yok Tek Başına; Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz; Yaşasın Sınıf Dayanışması; Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek; 1 Mayıs'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor" sloganlarımızı attık.

Yürüyüş kolunda önümüzde Kaldıraç dergisi, arkamızda daha önceki çalışmalarımızla kuruluş sürecinde yer aldığımız Koç Üniversiteliler Dayanışması yer alıyordu. Onların arkasında ise kamuoyunda "Afrin Lokumu" olayı olarak bilinen olayın kahramanları; Boğaziçi Üniversitesi Öğrencileri yürüdüler. Kimi yoldaşlarımız bu kortejin içerisinde yürüyerek alana geldiler. Arkamızda yer alan her iki kortejde de son süreçte yaşanan tutuklamalara dikkat çeken sloganlar atıldı.

Miting boyunca yaptığımız ajitasyon konuşmaları ve attığımız sloganlar da yoğun olarak seçimler ve AKP/Erdoğan'a karşı mücadeleyi gündem aldığı gibi, Kürdistan sorunu, komünist parti ihtiyacı, siyasi tutsaklar, işçi sınıfı ve 1 Mayıs gündemlerini de kapsadı. Mitingde attığımız diğer sloganlar: "Devrim İçin Devrimci Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği; Yaşasın Komünistlerin Birliği; Bolşevizm Kazanacak; Komünist Bir Dünya Kuracağız; Marx, Engels, Lenin, Yolumuz Proleter Devrim; Komünist Bir Dünya Kuracağız; Bolşevizm Kazanacak, Komünist Bir Dünya Kuracağız; Siyasi Tutsaklara Özgürlük; Tutuklu Vekillere Özgürlük; Demirtaş'a Özgürlük! Azadîye Demirtaş; Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük; İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala."

Yol boyunca ajitasyonlar gerçekleştirdik. AKP ve Erdoğan'ın gerilediğini, seçimlerle gerileyişini durdurmak istediğini ancak bunu başaramadığını, önümüzdeki seçimlerde de başaramayacağını, bu doğrultuda 1 Mayıs'tan başlayarak çalışmamız gerektiğini anlattık. Erdoğan'ı süpürmek için seçimlerde HDP ile sınırlı kalmayan geniş bir sol blok önerdiğimizi ifade ettik. Cumhurbaşkanı adayımızın AKP'yi bir defa yenen, "Seni Başkan Yaptırmayacağız" sözleriyle ifade bulan AKP ve Erdoğan'a karşı inatçı muhalefet çizgisinin en bilinen temsilcisi konumundaki Selahattin Demirtaş olması gerektiğini anlattık. Ancak Demirtaş etrafında oluşacak bir sol blok ile seçimlere hazırlanmamız halinde Erdoğan'ı geriletecek ve 12 Eylül Rejimi'nin krizini derinleştirecek, ezilenler ve emekçiler lehine bir sonucun ortaya çıkabileceğini anlattık. Güncel siyasi konulardaki bu ajitasyonların yanı sıra Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkına ilişkin ajitasyonlar, sınıflar mücadelesi ve komünizm davası ile ilgili genel nitelikli ajitasyonlar ile tasfiyecilik karşıtı ajitasyonlar yaptık. Devrimci parti ihtiyacını da ajitasyonlarımızla vurguladık.

2018 1 Mayıs'ına giderken miting alanının daha önce Adalet Mitingi'nin gerçekleştiği Maltepe Meydanı olacağını da hesaba katarak CHP'nin miting için güçlü bir çalışma yapacağını öngörmüştük. Buna rağmen alana girildiğinde CHP'nin katılımının beş altı bin düzeyinde kaldığı görüldü. HDP korteji ise takriben 400-500 kişilik bir kitleden ibaretti.

Miting alanına toplam 3 koldan giriş yapılacaktı. Biz de kendi bulunduğumuz Feyzullah Caddesi kolu ile HDP'nin yer aldığı iki kolda ajitasyon yaparak özel sayılarımızı dağıttık. Bu faaliyetimiz neticesinde toplamda 3 bin özel sayı dağıttık. Ayrıca yürüyüşün başlamasını beklediğimiz yerde stant açarak gazete, özel sayı ve kitap ve broşürlerimizin satış ve dağıtımını gerçekleştirdik. Arama noktasına gelmeden önce hiçbir basılı yayının alana alınmadığını öğrendik. Bunun üzerine arama noktası dışında bir noktaya stant açarak yayınlarımızın satış ve dağıtımını gerçekleştirdik. Alana girerken arama noktasında görevli polisler KÖZ'ün yasadışı bir yayın olduğunu iddia ederek tam bir işgüzarlık örneğiyle dövizlerimizin bir kısmını alana sokmadı. Ancak pankartın altında ve flamalarımızın tümünde KÖZ yazdığına, bu kimliğin yasadışı olması halinde bu materyalin de yasadışı hale geleceğine akıl erdiremedi ve diğer materyallerin alana girmesine müdahale etmedi. Polisle bir süre tartıştıktan sonra dövizlerin altındaki imzaları yırtarak alana soktuk. Bu vesileyle gördüğümüz, konuştuğumuz insanlara da yırtık dövizlerimizi göstererek polisin gazetemize karşı tutumunu teşhir ettik. Aynı polisin arkamızdan yürüyen Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin pankartını da altında Boğaziçi imzası bulunduğu gerekçesiyle alana almadığını öğrendik. Yine önümüzden yürüyen kimi kurumların kortejlerinde gözaltılar gerçekleştirildiğinden haberdar olduk. Dolayısıyla ifade edebiliriz ki devlet, her ne kadar mitinge izin vermiş olsa da mitingin güçlü şekilde gerçekleşmemesi, bu mitinge katılan ve seçim sürecindeki kimi mitinglere katılacak olan insanların korkutulması, baskı altına alınması için elinden geleni ardına koymadı.

Kortejimiz, alfabetik sıralamanın azizliğine uğradığından alana geç ulaştı. Biz geldiğimizde sendikacıların konuşmaları sona ermişti. Ortak konuşmayı kısmen dinleyebildik. Görebildiğimiz kadarıyla kürsü hâkimiyetinin CHP'de olduğunu ifade edebiliriz. O kadar ki, müzik grupları sahne aldığında Mustafa Kemal'in Samsun'dan bir daha gelmesine yönelik özlemlerin dile getirildiği meşhur "Sarı Saçlım Mavi Gözlüm" şarkısı dahi söylendi. Ancak alanda, en azından biz geldiğimizde CHP'nin sınırlı bir varlığı ve görünürlüğü bulunmaktaydı. Ortak metni Türkçe olarak KHK ile ihraç edilen bir belediye işçisi, Kürtçe olarak da HDP PM üyelerinden biri okudu. Kürsüden ayrıca tutuklu Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin Silivri Cezaevi'nden gönderdikleri mektup da okundu. Saat 16.00 sıralarında miting alanından ayrıldık.

Yüzü aşkın bir katılımla 1 Mayıs alanında yer alan kortejimiz 1 Mayıs alanında Türkiye siyasetine damgasını vuran erken seçimleri gündemine alan ve seçimlere dönük ezilenler lehine somut öneri yapan tek politik kortej oldu. Siyasi görevlerin kızıştığı süreçte kimi sol kesimler kendilerini kitle örgütlerinin, sendikaların arkalarına saklarken, kendine parti diyen kimi kesimler ise partilerini sendikaya çevirmişlerdi. Seçim ve işgal hakkında derin bir sessizliğe bürünmüş İstanbul 1 Mayıs mitingindeki istisna, ekonomist ve tasfiyeci eğilimlere inat Komünistlerin Birliği için mücadele edenler oldu.

İstanbul'dan Komünistler

İzmir 1 Mayıs'ı: Güçlü katılım, apolitik atmosfer

İzmir'de 1 Mayıs, 2016 yılından beri bariyerler ardında, nerdeyse kafesler içinde, "zincirli" biçimde gerçekleşiyor. 2016 yılında IŞİD'in kitle eylemlerine saldırılarının olabileceği "dedikodusu" yayılmış, polis bunu fırsata dönüştürmüştü. Daha önceki yıllardan farklı olarak, daha Konak'ta başlayan aramalara ve bariyer yığınlarına maruz kalmaya başlamıştık. Basmane kolu, yıllardan beridir kullanılan yürüyüş güzergâhları emekçilere "güvenlik" gerekçesi ile yasaklanmaya başlanmıştı.

Geçtiğimiz seneden bu yana ise OHAL koşullarında 1 Mayıs alanına yürünüyor. Her sene, aslında bir önceki seneyi aratacak şekilde, polis yeni "güvenlik tedbirleri" uydurarak geniş kesimleri terörize ederek alandan uzak tutmaya, 1 Mayıs'a "gelme cesareti gösterenlere" ise eziyet etmeye çalışıyor. Nitekim bu sene geçmek zorunda kalınan arama noktası üçe çıkmış, alana girilen kapı sayısı ise ikiye düşmüştü.

İşin ilginç tarafı son üç senedir bu baskı uygulamalarını aşacak ne sahici ve güçlü bir girişimde bulunuldu ne de bir duruş sergilenebildi. Bununla birlikte yine ilginç bir biçimde 1 Mayıs'a katılım bu koşullara rağmen düzenli olarak artıyor. Öyle ki kürsüden alana 130 bin kişinin girdiği duyurusu yapıldı. Kürsüyü kullanan tertip komitesinin hangi verilere dayanarak bu rakamı dillendirdiğini bilmiyoruz ve bu iddianın biraz abartılı olduğunu düşünüyoruz. Bununla birlikte, katılan herkesin gözlemi bu seneki katılımın gözle görülür biçimde geçen senekini bir hayli aştığı oldu.

SEÇİMLERİN ARİFESİNDE SEÇİMLERDEN BAHSEDİLMEYEN KORTEJLER

Yukarıda bahsettiğimiz güçlü katılımın yürüyüş kortejlerine yansıdığını söylemek ise güç. Sendikaların kayda değer bir şekilde kortejlerine kattıkları kitlenin, daha yürüyüş kolunda peyderpey erimesi, alana girer girmez de dağılması geleneği sürerken, politik örgütlenmelerin kortejlerinde ise bir zayıflama sezilir durumdaydı. Birkaç istisna dışında siyasal akımların kortejleri geçmişe oranla zayıf ve cansızdı. Üstelik erken seçim kararının damgasını vurduğu koşullarda bu kortejlerin hiçbirinde seçime dair aktüel bir vurgu yahut 1 Mayıs alanındaki işçilere emekçilere önerdikleri somut, açık bir önerme görülmüyordu. Bundan seçimlerdeki pozisyonu tüm siyasal tabloyu belirleyecek HDP dahi bağımsız değildi.

Efrin'in işgali yahut Türkiye'de artık kimsenin inkâra dahi girişmediği rejim krizinin geldiği aşama ne pankartlara ne de dövizlere yansımıştı. Kortejlerin genelinde, bundan aşağı yukarı on sene önceki bir 1 Mayıs'ta da, aynı bakış açısıyla bir on sene sonra gerçekleşecek olan 1 Mayıs'ta da kullandığınız zaman da kimsenin tuhaf karşılamayacağı, geçerli olabilecek genellikte şiar ve sloganlar yer alıyordu. Dolayısı ile güncel siyasete hangi şiarlarla ve hangi yollarla devrimci bir müdahale yapılabileceğinden ziyade genel geçer bir devrim-sosyalizm propagandası kortejlerde dile getirilmiş oldu.

1 MAYIS'TA "ADAYIMIZ DEMİRTAŞ" DİYEN TEK KORTEJ

Canlı, karnaval havasında, neşeli, çok konuşan fakat aslında bir şey söylemeyen 1 Mayıs tablosunda, seçimlere dair somut bir şey söyleyen tek kortej KÖZ'ün arkasında duranların yürüdüğü kortej oldu. "Ekim Devrimi'nin Dersleri Güncel; Rejim Krizine Devrim Son Verecek" pankartı ardında yürüyen komünistler "Ana Mufalefet Rolünü Üstlenmek için Sol Blok, Adayımız Demirtaş" başlıklı KÖZ özel sayısından binlerce dağıttılar. Normal koşullarda herkesin katlayıp arka cebine koyduğu yahut serilip üzerine oturulduğunu gördüğümüz özel sayımız HDP kortejinde pek çok insanın elinde dövize dönüştü. Daha yürüyüş halinde iken okumaya çalışan insanların olması, aslında siyaseten herkesin net önermeler duymaya ihtiyacı olduğunu gösterir nitelikte idi. Mevcut örgütlenmelerin bu ihtiyacı karşılayamadığı, en azından 1 Mayıs'a bu bakış açısıyla yaklaşmadığı da bir başka gerçekti. Politizasyonun bu kadar arttığı, siyasete dair ilginin bu denli yüksek olduğu koşullarda genel geçer söylemlerle yahut kesimsel-sektörel taleplerle, ekonomist bir bakış açısıyla alana gelmenin, bununla yetinilmesinin apolitik bir tutum olduğunu ve aslında emekçilerin ihtiyaçlarını gidermek bir yana onları pusulasız bırakarak siyaset alanında burjuvazinin tasarrufuna terk eden sonuçlar yarattığını düşünüyoruz.

Kortejimizde şu sloganları attık: "Emekçiler Değil, Saraydaki Korkuyor!", "Ne AKP, Ne CHP; Kurtuluş Birlikte Mücadelede!", "AKP/Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok!", "Emekçiler Vuracak, Saraylar/Barajlar Yıkılacak!", "Sur, Cizre, Nusaybin; Baş Eğmedi Direndi!", "Halkın Adayı Demirtaş'a Özgürlük!", "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!", "Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!", "Devrim İçin Devrimci Parti; Parti İçin Komünistlerin Birliği!".

Yine kortejimizde taşınan dövizler şunlar oldu: "Rejim Krizine Devrim Son Verecek!", OHAL-KHK-Kayyum Düzenine Son!", "Zindanlarda Tek Tipe, Tecrite Geçit Yok!", "Seni Başkan Yaptırmayacağız; Adayımız Demirtaş!", "Seçime Damga Vurmak İçin; Adayımız Demirtaş!", "HDP'nin Barajı Aşması İçin HDP'yi Kapsayan Sol Blok!"

Bu dövizlerden içinde Demirtaş geçenlere ve tek tip-tecrit vurgusu içerenlere üçüncü ve son arama noktasında polis tarafından el konuldu. Pek çok başka kortej de flama, ses sistemi ve bildiriler konusunda aynı belirgin baskıya maruz kaldı. Geçmişte bu baskılar arama noktasının hükmünü yitirdiği yöntemlerle boşa çıkarılırken adeta kuşatma içerisinde yapılan bu 1 Mayıs'ta alana girebilmek adına bu baskıyı boşa çıkartan genel yahut tekil karşı koyuşlar sergilenemedi.

BİRLİKTE YÜRÜDÜK

Rejim krizinin çözülmesinin devrime, devrimin ise devrimci önderlik krizinin çözülmesine bağlı olduğunu ifade etmeye çalıştığımız, seçimlere dair ise alanda net bir söylem ortaya koyan tek kortej olarak yer aldığımız bu 1 Mayıs'ın politik vurgularımızı görünür kılmak açısından olumlu geçtiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Ama belki de komünistler açısından bu 1 Mayıs'ın esas kazanımı yıllardır bir arada ve içlerinde çalışma yürüttüğümüz kurumlarla uzun yıllar sonra yeniden birlikte yürümüş olmamız oldu.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak

İzmir'deki artık yıllardır bilinirliği olan ve sahiciliğini kanıtlamış iki sınıf dayanışma kurumu ile birlikte bir kol oluşturduk. Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği üyesi işçiler "İşçiler Birleşin, Ucuz İşçiliğe Son Verin!" pankartı ardında dövizleri ile yürürken, Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Derneği katılımcıları "Ezilenler için Eğitim; Eğitim için Dayanışma" pankartı ardında yürüdüler. Özgür Yaşam kortejinde şu dövizler taşındı: "Kadın Cinayetlerine, Çocuk İstismarına Son Vermek İçin AKP'yi Gönderelim!", "Çarı Kadınlar Gönderdi; Sıra Sultanda!", "Seçim Barajını AKP'nin Başına Yıkalım!", "1 Mayıs'ta Birleşelim, 24 Haziran'da Barajı Yıkalım!", "Boğaziçili Komünist Öğrenciler Yalnız Değildir!", "Taybet Anayı Unutmadık!", "Gezide Düşenleri Unutmadık!", "OHAL Gidecek Biz Kalacağız!", Güvencesiz Sigortasız Kayıt Dışı Çalışmaya Son!", "Kahrolsun İstibdat; Ekmek, Adalet, Özgürlük İstiyoruz!".

Geçtiğimiz senelere oranla alana erken girmiş olmanın, birlikte yürümenin kortejlerimizdeki arkadaşlar açısından olumlu etkisini görebildik fakat 1 Mayıs sonrasında bu sene bir değerlendirme yapamamış olmak başlı başına bir eksiklik oldu.

Devrimci siyaset imkânlarının azalmadığı, bilakis arttığı koşullarda olduğumuz bilinci ile 1 Mayıs sonrasında da; rejim krizine son vermek için devrimci komünist bir partinin inşasının gerekliliğini hem çalışma yürüttüğümüz tüm alanlarda, hem seçim çalışmasında, elimizdeki tüm araçlarla ifade etmeye devam edeceğiz.

İzmir'den Komünistler

Adayımız Demirtaş, yaşasın 1 Mayıs

2018 1 Mayıs'ı bu yıl baskın seçimlerden kaynaklı cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerinin arifesine denk geldi. 2019 da yerel seçimlerin ardından gerçekleşecek olan parlamento ve cumhurbaşkanlığı seçimleri, Cumhur İttifakı içerisindeki MHP'nin dayatmasıyla 2018 yılına alındı. Erdoğan ve AKP'nin hiç de işine gelmeyen bu erken seçim, kurulmuş olan bu ittifakın çatırdadığını özelliklede sanılanın aksine MHP'nin değil, Erdoğan ve AKP'nin MHP'ye muhtaç olduğunun en net göstergelerinden birisi olmuştur. Bu siyasi atmosfer tam da mart-mayıs süreci içerisine denk gelmiş ve 1 Mayıs öncesinde kendisini var etmiştir. Erdoğan'dan Amerikancı muhalefet tarzıyla kurtulmak isteyen ekipler ve partiler de bu baskın seçimde bir dizi çaresizliklerle baş başa kalmışlardır. Erdoğan'ın ve rakiplerinin zayıflaması ve hamlesiz kalmaları, Türkiye solunun önüne bir dizi fırsatı da beraberinde getirmiştir. Hele de bu seçimlerin ve böylesi bir sürecin 1 Mayıs'ın arifesine denk gelmesi, solun önündeki imkânları daha da artırmıştır. Ezilenlerin, emekçilerin birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı; bu sürece, özelikle de seçimlere damga vuracak bir güne çevirmek fırsatı solun önünde belirmiştir. 1 Mayıs'ı siyasal bir gün olarak gören komünistlerin; bu fırsatları değerlendirip ve ona göre tutum alan bir siyasi çizgiyle hareket etmelerine karşın, ekonomizmin girdabında savrulan solun böylesi bir tutum almayacağı da önceden olduğu gibi bu 1 Mayıs sürecinde ve 1 Mayıs mitinginde de görülmüştür.

Bu siyasi süreç ve tablo içerisinde Köz'ün arkasında duran komünistler olarak, devrimci bir çizginin bu 1 Mayıs'a damga vurması için çaba sarf ettik. 1 Mayıs hazırlıkları için yürüttüğümüz çalışmalar ve 1 Mayıs alanında takındığımız tutum, ekonomistlerle taban tabana zıt ve var olan siyasal sürecin içeriğine uygun bir tutum olarak yalnız da olsa kendisini var etmiştir.

Böylesi bir çizginin savunucuları olarak 1 Mayıs'a bulunduğumuz yerelde hazırlanırken, hem merkezi olarak planlanan pikniğin hazırlıkları hem de 1 Mayıs mitinginin hazırlıklarını da içeren bir çalışma yürüttük. 22 Nisan'da gerçekleştirdiğimiz 1 Mayıs pikniği için mahallede duyurular yaptık. Bu pikniğin içerisinde gerçekleşecek olan seçimler konulu panele katılım çağrısı yaptık. Bulunduğumuz yerelden pikniğe 60 kişi civarında katılım sağladık. Pikniğe dahil ettiklerimizle gün boyu seçimler, 1 Mayıs ve devrimci parti konuları hakkında sohbetler ettik.

Düzenlenen pikniğin ardından 1 Mayıs mitingine dair çalışmalarımıza tekrar devam ettik. Gazetemizin özel sayısı olarak çıkan "Ana Muhalefet Rolünü Üstlenmek İçin, HDP İle Sınırlı Olmayan Sol Blok, Cumhurbaşkanı Adayı Demirtaş" şiarlı özel sayımızı yoğun bir şekilde mahallemizdeki emekçilere ve sol gruplara ulaştırdık. Özel sayımızı dağıtırken herkesi 1 Mayıs mitingine, seçimler gündemiyle dahil olmaya çağırdık. 1 Mayıs'a çağrı amacıyla "Ortadoğu'daki işgallere devrim son verecek; 1 Mayıs'ı seçimlere taşıyalım; Eylemli mücadele ile barajları yıkalım; Yaşasın 1 Mayıs bıji yek gulan" şiarlarını içeren ozalitler çıkararak mahallede afişleme çalışması yaptık. Etrafımızdakilerle ve mahallemizdeki diğer sol akımların militanlarıyla yaklaşan 1 Mayıs ve seçimler hakkında tartışmalar yürüttük. 1 Mayıs günü de mahallemizde araç kaldırarak 1 Mayıs alanına hep birlikte gittik ve alanda KöZ pankartı arkasındaki yerimizi aldık. Yerellerde yürüttüğümüz çalışmaların ve dağıttığımız özel sayıların içeriği pankartlarımıza, dövizlerimize ve sloganlarımıza da yansımıştı. Seçimler ve Efrin işgali ile ilgili şiarları alana taşıyan tek kortej olmamız da, Türkiye solunun ekonomizmi ile komünistlerin farkını aleni bir şekilde ortaya koyuyordu.

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak sadece 1 Mayıslara değil hayatın her alanında her sürecine yönelik kesintisiz ve devrimci bir çizginin savunusunu yaparak politik mücadelemizi sürdüreceğiz. Devrimci bir partinin kurulmasını bugünün en acil görevi olarak gören biz komünistler, bulunduğumuz tüm eylem ve etkinlikleri bu parti mücadelesine katkı sağlamak üzere kullanacağız. Ekonomizme, parlamentarizme, revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele bayrağını yükseltmeye devam edeceğiz ve and olsun ki Komünist Enternasyonal'in ilk 4 Kongre'sinin kızıllığını kucaklayan o komünist partiyi kuracağız.

YAŞASIN 1 MAYIS, BIJÎ YEK GULAN!
YAŞASIN KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Kartal'da 1 Mayıs öncesi ortak platform

Kartal'da sendika ve bazı kurumlara 1 Mayıs öncesi ortak bir etkinlik düzenleme teklifiyle gittik. Bu önerimize karşılık sendikadakiler tarafından daha genişletilmiş bir platform önerisiyle karşılaştık ve biz de bu öneriyi desteklediğimizi belirttik. Bunun üzerine Kartal'daki tüm siyasal partilere, kurumlara, sendikalara bir çağrı yapıldı. Bunun üzerine HDP, EMEP, ESP, SMF, Halkevleri, Adnan Yücel Kültür Merkezi, Disk Genel-iş, TKH, Eğitim-Sen ve KÖZ ilk toplantıyı aldı. İlk toplantıda herkes farklı önerilerde bulundu. Biz de ortak bildiri dağıtımı, ortak afişe çıkılması ve mümkünse (Bu toplantı sırasında 1 Mayıs'ın Maltepe'de yapılacağı kesinleşmişti.) 1 Mayıs günü kortejler oluşturup sahilden 1 Mayıs alanına gitme teklifi yaptık. Bizim ortak bildiri ve afiş çalışmasından kastımız tertip komitesinin bildiri ve afişlerinin yanı sıra herkesin kendi bildiri ve afişlerini getirip bunların çalışmasının ortaklaştırılmasıydı. Bütün önerilerin netleştirilmesi ve somutlanması ikinci toplantıya bırakıldı. Bir haftadan daha az sürede alınan ikinci toplantıya ilk toplantıdakilerin yanı sıra PSAKD, Kaldıraç, ÖDP, SES, Söz ve Eylem, Kartal Sanat İşliği katıldı. Toplantıda ortak bildiri dağıtımları(tertip komitesinin ortak bildirisi) ortak afiş çalışması (yine tertip komitesinin) ve kapalı salon etkinlikleri programlandı. Ayrıca 1 Mayıs öncesindeki pazar günü forum içeren bir şenlik ve öncesinde Kartal merkezde flamalı bir yürüyüş kararlaştırıldı.

Platformun aldığı kararlar doğrultusunda Kartal'ın semt pazarlarında ve sabah mesai saatinde metro çıkışında sesli ajitasyon eşliğinde bildiri dağıtımları yapıldı. Ortak bildirilerin haricinde PSAKD'de düzenlenen forum ve yürüyüş-şenliğin ayrı bildiriler ve çağrılarla duyurusu yapıldı. Yaklaşık 40 kişinin olduğu PSAKD'de gerçekleşen forum PSAKD müzik grubunun sahne almasıyla başladı. Konuşmalarda genel vurgu bu 1 Mayıs'ı seçim çalışmaları için kaldıraç olarak kullanmak gerektiğine dairdi. Ayrıca Kartal yerelinde yirmiye yakın sendika, parti ve kurumun bir araya gelerek oluşturduğu bu platformun ortak çalışmada gösterdiği tutum ortak bir kanı olarak başarılı bulunarak olumlandı ve devamlılığının gerekliliği vurgulandı. İleriye dönük sürekliliği sağlama adına birtakım somut öneriler ortaya atıldı.

Forumda biz de KöZ adına söz aldık ve ilk olarak bu kadar kurumun yan yana gelerek 1 Mayıs çalışması yürütmesini önemsediğimizi belirttik. 1 Mayıs'ın gündeminin seçimler olacağının

ortada olduğunu ancak baskın seçimin HDP ve sol güçlerin değil tersine Erdoğan'ın aleyhine olduğunu; bu kararın Bahçeli'nin inisiyatifiyle alınan ve "Cumhur İttifakının" çatırdadığına işaret eden bir karar olduğunu vurguladık. Gezi'nin rüzgârını ardına alan, 7 Haziran'da tarihi bir zafer kazanan HDP nezdinde solun birden yok olduğunu söylemek bir tarafa sokak hareketleri geri çekilse de hala yüzde 10 bandında gezen bir HDP ve bitiremedikleri bir sol olduğunu söyledik. KöZ olarak aday tartışmalarının başından itibaren Demirtaş'ın ismini zikrettiğimizi çünkü Demirtaş'ın "Seni başkan yaptırtmayacağız" şiarını yükselterek Erdoğan'a 7 Haziran mağlubiyetini yaşatmış, sınanmış ve bugün de bu sebeple hapiste olduğunu açıkladık. Bugün yapılması gerekenin HDP'yi de aşan güçlü bir sol blokla seçimlere katılmak ve Demirtaş'ın ismini bir an evvel açıklamak olduğunu vurguladık. Bugün solun 7 Haziran'ın da ötesinde bir potansiyel barındırdığını ve Erdoğan'ın başkan seçildiği takdirde dahi meclisteki güçlü bir sol bloğun rejim krizini derinleştirici nitelik taşıyacağını söyleyerek 1 Mayıs'a da bu doğrultuda hazırlanmak gerektiğini belirttik.

KHK İLE İHRAÇLARA KARŞI EYLEM

Kartal'da KHK ile ihraç edilen kamu emekçilerinin nöbet eylemleri devam ediyor. 58. haftada gerçekleştirilen basın açıklamasına, 20 kişilik bir kitleyle sendikadan Eğitim-Sen pankart ve flamalarıyla yürüyerek sloganlar eşliğinde geçti. Alandakilerin katılmasıyla nöbet yerinde kitle 40 kişiyi buldu. Basın açıklamasında yine OHAL ve KHK düzenine karşı mücadele ana temayı oluştururken eylemin 30 Mart'a denk gelmesi sebebiyle Kızıldere anması da gerçekleşti. Yürüyüş ve basın açıklaması boyunca "KHK'lar gidecek biz kalacağız; KESK'li ihraçlar onurumuzdur; AKP'ye teslim olmayacağız; Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" gibi olağan sloganların yanı sıra 1 Mayıs'ın arifesinde olduğumuz için "Yaşasın 1 Mayıs, Bıji 1 Gulan" sloganları da atıldı.

Nöbetin 61. haftası 1 Mayıs Platformu'nun planladığı bildiri dağıtım günlerinden birine rastladığı için ilk önce basın açıklamasına katılıp oradan dağıtıma geçmek planlandı. Böylece Eğitim-Sen'den basın açıklaması için meydana yürüyen kitleye 1 Mayıs çalışmasını yürütenlerin de katılmasıyla otuzu aşkın kişi yürüyüş için buluşmuş oldu. Kalabalık olunmasıyla doğrudan basın açıklaması alanına gitmek yerine kortej halinde ana caddeden dolaşarak bir taraftan marşlar çalarken bir taraftan ajitasyon ve sloganlarla 1 Mayıs bildirileri dağıtılarak yürünmüş oldu. Basın açıklamasında da 1 Mayıs vurgusu yer aldı.

Kartal yerelinde düzenli periyodlarla kurum ziyaretleri ve protokol dağıtımı yapıyoruz. Mart ayından itibaren ziyaret ettiğimiz kurumlarda özellikle Selahattin Demirtaş'ın adaylığı çerçevesinde seçimleri gündem ettik. Demirtaş'ın, Ahmet Şık vs. gibi demokratik kamuoyunun destekleyebileceği ortak adaylardan farkını ortaya koyarak seçimlere en geniş sol blokla katılma zorunluluğu üzerinde durarak Demirtaş'ın adaylığı ve seçimler konusundaki görüşlerimizi aktarmaya çalıştık. Bu görüşmeler sırasında çoğunluğun Demirtaş'ın adaylığına dair oldukça olumlu yaklaştığını, kalan kısmın ise doğrudan karşı çıkmadığını gördük. Bunu gündem ettiğimiz çevrelerde esas göze çarpan nokta ise büyük bir kesimin seçimlere dair net görüşlerinin olmadığı veya seçimleri gündemlerine almamış oldukları oldu. Ancak sürecin ilerlemesiyle özellikle HDP ve bileşenleri tarafından 7 Haziran'daki gibi bir seçim çalışmasının gerekliliği vurgusu gerçekleştirilen 1 Mayıs forumu gibi alanlarda yapılır oldu. Bu süreçte biz de bağımsız ve birleşik bir sol blokun anlamının altını çizerek muhataplarımıza bu gibi platformlar aracılığıyla görüşlerimizi aktarmaya devam edeceğiz.

YAŞASIN 1 MAYIS! BIJÎ YEK GÛLAN!

DEVRİM İÇİN PARTİ, PARTİ İÇİN KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ!

Kartal'dan Komünistler

İzmir 1 Mayıs'ı

İzmir 1 Mayıs'ını gözlemlemek ve yoldaşlara destek vermek için İzmir'de 1 Mayıs'a katıldık. 1 Mayıs'ta seçimleri gündem etmek, seçimlerle ilgili önerilerimizi 1 Mayıs'a katılanlara yaygın bir şekilde anlatmak ve aktarmak için de yanımızda "Ana Muhalefet Rolünü Üstlenmek İçin HDP'yle Sınırlı Olmayan Sol Blok Cumhurbaşkanı Adayı Demirtaş" başlıklı özel sayımızı götürdük.

1 Mayıs sabahı dernekte kahvaltı yaptıktan sonra dernek önünde pankart açarak sloganlarla İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin önüne yürüdük. Basmane'den Konak'a yürüyerek gelen Deri Kundura Tekstil İşçileri Yardımlaşma Derneği ile buluştuktan sonra Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma derneği de pankart açarak KöZ kortejinin arkasında yer aldı. Deri işçileri "İşçiler Birleşin Ucuz İşçiliğe Son Verin" pankartı açarken Özgür Yaşam ise " Ezilenler için Eğitim, Eğitim için Dayanışma" pankartını açtı. KöZ olarak ise "Ekim Devrimi'nin Dersleri Güncel" üst manşeti ile "Rejim Krizine Devrim Son Verecek" yazılı pankart açıldı.

Konak Sahil'de beklerken de, Cumhuriyet Meydanı'nda beklerken de Gündoğdu Meydanı'nda 1 Mayıs alanında da yaygın özel sayı dağıtımı yaptık. Hatta kimi insanlar özellikle HDP kortejinden özel sayımızı tutarak bir döviz gibi kullandılar. Biliyoruz ki solun aday sorunu yoktu ve sol kesimde ön seçim yapsak Demirtaş'ın çıkacağı kesindi. HDP ve HDP'nin açıklama yapmasını bekleyen soldan önce önerimizi de İzmir 1 Mayıs'ına taşımış olup kitlelerden olumlu bir tepki de aldık.

Yürüyüş sırasında "Emekçiler değil saraydaki korkuyor; Ezilenler vuracak barajlar yıkılacak; Emekçiler vuracak, saraylar yıkılacak; Sur,Cizre,Nusaybin baş eğmedi direndi; AKP/Erdoğan gidecek başka yolu yok; 1 Mayıs'ta, Gezi'de düşenler kavgamızda yaşıyor; Halkın adayı, Demirtaş'a özgürlük; Seni başkan yaptırmayacağız; Tek yol devrim; Yaşasın 1 Mayıs-Bıji Yek Gulan; Nerden geliyoruz – Kondulardan, Ne istiyoruz – Özgürlük, Vermeyecekler – Alacağız Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek " gibi sloganlar sloganlarla ilintili ajitasyonlarla beraber atıldı. Polis helikopterinin genel kitleye tacizine, Demirtaş yazılı dövizlerimizin alınmasına rağmen 1 Mayıs'ı kutlamış olduk. Yanımızda getirdiğimiz özel sayıların hepsini tüketmiş olduk

İstanbul'dan KöZ Okurları

Kartal 1 Mayıs şenliği

Kartal'da 1 Mayıs öncesi yerel çalışma için bir araya gelen platformun önüne koyduğu işlerden biri de 1 Mayıs'ın öncesindeki pazar günü meydanda yapılacak olan bir şenlikti. Belirlenen programa göre Kolej önünden meydana flamalı, pankartlı bir yürüyüş yapılacak, sonrasında meydanda forum, müzik dinletisi, resim sergisi vb. etkinliklerle bir şenlik gerçekleştirilecekti. Kartal'ın neredeyse tüm semt pazarlarında yapılan 1 Mayıs çağrısı çalışmalarında da bir taraftan bu şenlik çağrısının yer aldığı ayrı el ilanları dağıtılarak şenliğin duyurusu da yapılmış oldu.

Bizim bulunmadığımız bir toplantıda ise ortaklaşa olarak yürüyüşün flamasız ve yalnızca ortak pankartla olacağı, isteyenlerinse dövizleriyle katılabileceği kararlaştırılmış. Kararı bize iletenlerle kişisel olarak bunu tartışsak da etkinlikten önceki cuma yapılan son toplantıya sınırlı sayıda bileşenin katılması nedeniyle bu konuyu platformda geniş kapsamlı tartışamamış olduk. Yine de hem bu alandakilerle kişisel sohbetlerimizde hem de son toplantıda, alınan karara uyacağımızı ancak bunun siyasal yasakçılığa denk düştüğünü ve tersine bu kadar farklı siyasal öznenin bir arada bu işi yürütmekteki başarısını kimsenin siyasal kimliğini ya da fikrini saklamadan yan yana durabilmesinde aramak gerektiğini belirttik.

Pazar günü 16.00'da Ahmet Şimşek Koleji önünde toplanan 100 kişilik kitle minibüs yolunu trafiğe kapatarak Kartal çarşıya kadar kortejlerle yürüdü. KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak 15 kişi katıldığımız yürüyüşte KöZ imzalı "HDP'nin Barajı Aşması için HDP'yi Kapsayan Sol Blok", "Seçime Damga Vurmak için Adayımız Demirtaş", "Yaşasın 1 Mayıs", "Seni Başkan Yaptırmayacağız" ve "Bijî Yek Gûlan" dövizlerini taşıdık. Yürüyüş ve etkinlik boyunca "Yaşasın 1 Mayıs", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır" sloganları atıldı.

Meydana geldiğimizde öncelikle Eğitim-Sen'den bir açılış konuşması yapıldı. Konuşmacı sözünü Kartal'ın yerel sanatçılarına şiir okumaları için bırakarak bitirdi. Birkaç dakikalık bir konuşma beklerken foruma geçmeden birçok kişinin çıkıp şiir okumasına alandaki kimse anlam veremediği gibi yürüyüşle toplanan heyecan ve ilgiyi de oldukça azalttı. Biz de sözü onlara bırakan arkadaşlara gidip forumu artık başlatmak gerektiğini söyledik. Buna karşılık kitle çok az, birbirimize mi propaganda yapacağız vs. denilerek forumun iptaline yönelik bir fikirleri olduğunu ilettiler. Biz de forumun, kararın alındığı mekanizmalar kullanılarak iptal edilebileceğini, bu şekilde oldubittiye getirilmemesi gerektiğini ayrıca katılımın hiç de düşük sayılamayacağını, en azından forum için yeterliliği tartışılmayacak bir kitlenin olduğunu söyledik. Zaten herkesle konuşup öyle karar alınacağını belirttiler ancak bu konuşmanın da ardından uzunca bir süre foruma geçilmemesiyle kitle dağılmaya başladı ve bir şekilde fiilen forum iptal edilmiş oldu.

YAŞASIN 1 MAYIS! BİJÎ YEK GÛLAN!
YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

Kartal'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

24 Haziran seçimlerine giderken 1 Mayıs pikniği gerçekleştirdik

Erken seçimlerin ilan edilmesi ile gündeme oturan seçimler her kesimde olduğu gibi komünistlerin de öncesinde gündemine girmişti. "2019 Seçimlerine Giderken 1 Mayıs" gündemli bir piknik organize etmeyi önümüze koymuştuk. Lakin erken seçim yahut aday tartışmalarını beklemeden somut bir adım atılması gerektiğini belirterek Demirtaş'ın cumhurbaşkanı adayı ilan edilmesi gerektiğini belirtmiştik. Erken seçimlerin ilan edilmesiyle pikniğin başlığını "24 Haziran Seçimlerine Giderken 1 Mayıs" olarak değiştirdik.

Bu piknikten gayemiz ezilenlerin mücadelesini yükseltmek için solun seçimlerde nasıl tutum alması gerektiğini tartışmak ve ezilenlerin mücadelesinin günü olan 1 Mayıs'a seçimleri taşımaktı.

Bu amaçla yaptığımız piknik alanına "Seçime Damga Vurmak için Cumhurbaşkanı adayı Demirtaş, Barajı Geçmek için HDP'yi Kapsayan Sol Blok", "Ortadoğu'da İşgaller Devrimle Son Bulacak", "Yaşasın 1 Mayıs Bıji Yek Gulan", " Yaşasın Komünistlerin Birliği" konulu pankartlarımızı astık.

Pikniğe 150 kişi katıldı. Pikniğe gelenlere özel sayımızı dağıttık. Özel sayımız pikniğe gelenler tarafından okunup tartışıldı. Ardından 24 Haziran Seçimleri ve 1 Mayıs konulu panel gerçekleşti.

Panele SMF, KöZ konuşmacı olarak katıldı. Panelde konuşmacı olan Haziran ve HDP ise herhangi bir sebep bildirmeden panele katılım göstermediler.

Panelde ilk sözü KöZ konuşmacısı aldı.:

"Türkiye'de var olan rejim krizi derinleşerek devam ediyor. Erken seçimlerin ilan edilmesini de bu minvalde okumak gerekir. Erdoğan erken seçimi ilan ederken kendi istediği için ilan etmedi. Bu konuda inisiyatif Bahçeli'deydi. Erdoğan'ı erken seçime zorlayarak başarısız olacağı bir yerel

seçim öncesinde genel seçimi yapmayı hedefledi. Böylece devlet içinde kadrolaşmasını daha rahat yapabilecek. Erken seçimlerde CHP zayıflayarak çıkacaktır. HDP ise bu süreçten güçlenerek çıkabilecek partidir.

Böyle bir süreçte solun önünde önemli fırsatlar durmaktadır. HDP'nin 7 Haziran'da 80, sonrasında 58 vekil ile mecliste olması Erdoğan'ı zorlayan bir durum olmuştur. Bugün de önümüzde iki önemli seçim vardır: Milletvekilliği seçimleri ve cumhurbaşkanlığı seçimleri. Erdoğan'ın parlamentoda zayıf olmasının yolu HDP'nin barajı aşıp meclise tekrar girmesidir. Bu da ancak bütün solun bulunduğu HDP'yi aşan sol blokla mümkündür. Bir diğer önemli fırsat ise cumhurbaşkanlığında Demirtaş'ın aday gösterilmesi ile mümkündür. Demirtaş, 'Seni Başkan Yaptırmayacağız' çıkışı ile Gezi ve Kobane ayaklanmalarını buluşturmuştur. Bugün de aynısı yapılmalı ve Demirtaş aday gösterilmelidir. Demirtaş, Erdoğan'a hapishaneden meydan okuyacak bir aday olması ile birlikte sokağı canlandıracak bir aday olacaktır. Bütün sol burada birleştirilmelidir. Bizim seçimleri ezilenlerin mücadelesini yükseltmek için kullanmamız gerekmektedir. Gene 1 Mayıs, seçimlerden önceye geldiği için seçimlere giderken önemli bir yer tutmaktadır. Maltepe CHP'nin 9 Temmuz mitingini yaptığı bir yerdir. Buraya 9 Temmuz mitinginin arkasına düşmeyecek bir katılım sağlamak isteyecektir. Sol olarak müdahale etme şansına sahibiz. Bu fırsatı iyi değerlendirmeliyiz."

SMF adına söz alan konuşmacı ise söylenenlerin büyük bölümüne katıldığını belirtip Türkiye'de önemli bir siyasi kriz olduğunu belirtti. Bu siyasi krize müdahale etmek gerektiğini söyledi. Bugün gündemde seçimler vardır. Seçimlere yaklaşım şekli ilkesel değil taktiksel bir meseledir. Bu taktiksel mesele bizi ilkesel durumumuzdan alıkoymayacaktır.

Birleşik Haziran Hareketi'nin yaptığı toplantıyı kastederek HDP'yi dışlayacak her türlü siyasi amaç şovenizme hizmet edecektir bunu kabul etmiyoruz, dedi.

KöZ'ün belirttiği Erdoğan'ın erken seçimi istemediği tespitine katılmıyoruz. Erdoğan büyük bir çıkmaz içinde olduğu için erken seçime mahkûm kalmıştır.

Panelde soru ve görüşlerin ardından konuşmacıların soruları cevaplandı. Panel sonrası müzik dinletisi ve halaylarla pikniğimiz son buldu.

İstanbul'dan Komünistler

İhraçlara karşı KESK eylemleri

Bir seneyi aşkın zamandır KHK ile işten atılan kamu emekçilerine ilişkin Kartal Eğitim-Sen tarafından düzenlenen eylemler yapılmakta. Her hafta cuma günü ihraç edilenler öğlen Kartal Meydanı'nda imza kampanyası için stant açarak nöbet tutuyorlar. Bunun ardından saat 17.00'de yine bu meydanda basın açıklaması gerçekleştiriliyor. Katılım durumuna göre meydana uzanan cadde üzerindeki Kartal Eğitim-Sen'de buluşup bu caddeyi kapatarak basın açıklamasının yapılacağı meydana doğru Eğitim-Sen flamaları, dövizler ve pankartla yürüyüş yapılıyor. Yürüyüş sırasında "KHK'ler Gidecek, Biz Kalacağız; AKP'ye Teslim Olmayacağız; KESK'li İhraçlar Onurumuzdur; Nuriye, Semih Yalnız Değildir; Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" gibi sloganlar atılıyor. Yürüyüş kitlesinin de nöbet alanına gelmesiyle basın açıklamasına geçiliyor. Basın açıklamalarında genellikle KHK ve OHAL düzeniyle AKP'nin sistematik bir yıldırma harekâtına giriştiği ve bunun karşısında örgütlü gücümüzle var olabileceğimiz vurgulanırken katledilişinin yıldönümü olan 19 Ocak gününe denk gelen basın açıklamasında Hrant Dink de anıldı. Basın açıklamaları yine cuma günleri daha sonraki bir saatte gerçekleşen Kadıköy'deki Nuriye, Semih'e destek eyleminin çağrısıyla sonlandırılıyor.

Bu basın açıklaması ve nöbet doğrudan Kartal Eğitim-Sen tarafından organize edilen yerel ve oldukça uzun zamandır devam eden bir eylemlilik, ancak bizim bundan sonradan haberdar olduk. Ancak son zamanlarda düzenli bir şekilde bu eylemleri takip etmekteyiz. Kartal'da yine cuma günü eylem sonrası yaptığımız söyleşiye çağırdıklarımızı, öncesinde eyleme de çağırarak çevremizdekilerle katılmaya çalıştık. Nuriye ve Semih'in "İşimizi geri istiyoruz." talebiyle başladıkları açlık grevi eyleminin son bulmasıyla Kadıköy'de aylardır süren destek eylemi de 26 Ocak'ta son kez yapıldı. Haliyle bu süreçte KHK ve OHAL'e karşı düzenli şekilde devam eden bir eylem olarak Kartal'daki ihraç edilenlerin eylemi daha da anlam kazanıyor. Biz de buraya katılım göstermeye devam edeceğiz.

Kartal'dan Komünistler

İstanbul'da Newroz mitingi: Ortadoğu'ya barış devrimle gelecek!

İstanbul Newroz'u 21 Mart Çarşamba Günü Bakırköy Salı Pazarı'nda gerçekleşti. Dört saatlik mitinge yaklaşık yirmi bin kişi katıldı. Newroz'dan günler önce hükümetin kolluk kuvvetleri peş peşe operasyonlar düzenlediler, bu gözdağını miting günü seksenin üzerinde katılımcıyı gözaltına alarak sürdürmeye çalıştılar. Sol içindeki hâkim tasfiyeci reformist eğilim ise Newroz'u yok sayarak ya da onu yasak savar bir şekilde kutlayarak Newroz'un Erdoğan'a karşı kitlesel bir meydan okuma olarak gerçekleşmesine engel olmaya, Newroz'u apolitikleştirmeye çalıştı. Tüm bunlara karşın bir iş gününde neredeyse sıfır duyuru ve çağırı ile örgütlenen Newroz katılan emekçilerin, ezilenlerin ve devrimci güçlere moral veren bir havada gerçekleşti. Newroz önceki senelerden alışık olduğumuz şekilde yüz binlerin katıldığı görkemli bir etkinlik olarak gerçekleşmedi elbette. Ama her türlü baskıya ve yıldırma hamlesine karşın yine de 20 bini aşkın çok daha politik bir kitle Newroz alanına akmıştı.

Bunda kitlelerin teslim olmayı reddeden ruh hali ve her türlü baskıya karşın Newroz'u kutlama iradesi göstermesi belirleyiciydi. KöZ'ün arkasında duran komünistler de Newroz mitingine "Ortadoğu'ya Barış Devrimle Gelecek/Devrim İçin Devrimci Parti" pankartı ve "Erdoğan Zayıflarken Şovenizm Yükselmiyor/Afrin Harekâtı Erdoğan'ın İçerideki Sıkışmışlığının Sonucudur" gazete dağıtımını yaparak katıldı.

Komünistlerin birliğini savunanlar Newroz'dan önce Afrin'in işgali sırasında Newroz'un ve 1 Mayıs'ın gerçekleşeceği siyasi iklime dair şu dört saptamayı yapmışlardı: Sıkışan Erdoğan önümüzdeki dönemde saldırganlık dozunu daha da arttıracaktır, hatta Afrin'in işgali de bu sıkışmışlığın bir parçası olarak görülmelidir. Erdoğan'ın saldırganca hamleleri Türkiye'de şovenizmi yükseltmediği gibi Erdoğan'a oy ya da siyasi destek olarak dönmemektedir. Sol, tarihinin en güçlü dönemindedir ama kitle hareketlerinin bu kadar cılız şekilde gerçekleşmesi asıl olarak burjuva ideolojisi tarafından teslim alınmış olan solun bu gücü nedeniyledir. Nihayetinde dozu 12 Eylül dönemini bile rahmetle aratan 12 Eylül terörüne ve tasfiyeci kuşatmaya karşın, Erdoğan'a karşı en ufak bir miting bile kitlesel bir şekilde gerçekleşmektedir.

Doğrusu İstanbul Newroz'unun bu dört saptamayı da doğruladığını görüyoruz. Her şeyden önce Erdoğan'ın devlet terörünü arttırdığını gözlemek zor değil. Son yirmi yıldır görmediğimiz bir gözaltı ve tutuklama terörüyle girdik Newroz'a. Pankart ve bildirilerde geriledikçe alınganlığı artan Cumhurbaşkanı'na hakaret suçunun, yaralayıcı madde tanımının iyiden iyiye genişletildiğini gördük. Tam da bu nedenle Newroz alanına girişte uzun arama kuyrukları oldu. Hakkında hiçbir toplatma kararı olmamasına karşın gazetemizin Afrin ile ilgili sayısını alana sokmak için onlarca dakika bekletildik. Pankart sopalarımız ise tehlikeli bulunarak alana sokulmadı. Partizan kortejinin alana alınmaması da bu baskının başka bir göstergesiydi.

Bununla birlikte, artan devlet terörüne karşın, şovenizmin yükseldiğinin herhangi bir emaresini görmek de mümkün değildi. Hükümetin bangır bangır yaptığı fetih propagandasına karşın Newroz'u kutlamaya gelenlere, Bakırköy civarında özel bir saldırganlık gözlenmedi. Alana katılan emekçiler ağırlıklı olarak servislerle, otobüslerle değil toplu taşıma araçlarıyla kendi renkleri, atkıları, örgütleriyle geldiler. Bizim gördüğümüz ve duyduğumuz kadarıyla bu kesimlere yönelik özel bir saldırganlık da yaşanmadı.

İstanbul Newroz'una dair göstermelik bir iki duyuru dışında HDP, Newroz'un kitlesel bir şekilde gerçekleşmesi için kılını kıpırdatmadı ve hiçbir çalışma yapmadı. Mitinge katılan hiç kimse mitingin programını bilmiyordu. Polisin gözaltılarına ve yasaklarına karşı tertip komitesi hiç sesini çıkarmadı. Zaten tertip komitesini ve yetkilileri herhangi bir yerde görmek mümkün değildi. Bu durum 2018 Newroz'unu birlikte örgütlediğini söyleyerek ortak bir bildiriye imza atan onlarca akımın varlığıyla ironik bir tezat içindeydi.

Solun boş vermişliği ve Newroz'un içini boşaltma girişimi sadece mitingin çağrısı ve örgütlenmesiyle ilgili değildi. Mitinge kitleleri çağırmak için hiç gayret göstermeyenler aynı zamanda mitingin siyasi olarak içini boşaltmak için özel bir gayret göstermişlerdi. Alanda HDP ile ilgili bir sembol bulmak mümkün değildi. HDK ile ilgili tek tük flamaların dışında da bir şey göze çarpmıyordu. "Newroz Piroz Be" dışında bir pankart da yoktu. Zaten alanda bizim dışımızda Mücadele Birliği, Halkevleri ve BDSP'nin pankartı vardı. Bizim pankartımız ise dağıttığımız gazetenin içeriğini özetliyordu: "Ortadoğu'ya Barış Devrimle Gelecek! Devrim İçin Devrimci Parti!"

Solun Newroz'un kitlesel olarak kutlanmasının önüne geçme yönündeki tüm gayretlerine karşın miting alanında son derece coşkulu ve politik bir kitle vardı. Normal koşullarda iki saat içinde dağılan Newroz alanı Sezai Temelli'nin konuşmasını saat beşe kadar bekleyip öyle dağıldı. Kürsüden hiç slogan atılmamasına karşın kitle alandaki kortejlerden atılan tüm sloganlara eşlik etti. Bizim kortejimizin bu kadar ilgi çekmesinin nedeni de zaten alanın ve solun apolitik tutumuna karşılık kortejimizin ve kitlenin politik niteliğiydi. Arama alanında pankart sopalarımız olmasa da pankartımızı bayrak sopalarıyla taşıdık. Yürüyüşümüz boyunca sürekli alkışlandık, attığımız sloganlara mitinge katılanlar da eşlik etti.

İstanbul'dan Komünistler

OHAL'e karşı miting

İstanbul'da 14 Ocak'ta "OHAL Değil Demokrasi" şiarıyla miting düzenlendi. Mitingin ilk duyurusu yapıldığı sırada DİSK, TMMOB, TTB, KESK birlikte miting yapacaklarını duyurdu. Daha sonra DİSK, TMMOB, TTB mitingin örgütleyicisi olmaktan çekildi. KESK alınan karardan geri çekilmedi. Miting iptal olmadı ancak güçlü bir çağrı da yapılamadı.

Mitingde son dönemlerde yapılan mitinglerden farklı olarak ajitasyon serbestliği vardı. Pankart, bayrak, gazete gibi materyaller serbestti. Bu şekilde de duyurusu yapıldı.

Mitingde "Yaşasın Emek ve Demokrasi Mücadelemiz, Yaşasın Demokrasi-KESK; OHAL-KHK Düzenine Teslim Olmayacağız-Birleşelim, Örgütlenelim Kazanacağız HDK; OHAL Kaldırılsın, KHK'lar İptal Edilsin, OHAL'e Son Vermek için Kendi Gücüne Güven-Kaldıraç; Halklar Devrimle Özgürleşecek-Mücadele Birliği; OHAL'e, KHK'lara, Grev Yasaklarına Artık Yeter-SEP; OHAL'de Geçinemiyoruz-EHP; Ekmek ve Hürriyet İçin İşgal, Grev, Direniş- DİP; OHAL'e Hayır, Ekmek, Adalet, Özgürlük-Haziran; OHAL'e Hayır Demokratik Türkiye- EMEP" pankartları açıldı. KöZ olarak biz de "OHAL'e KHK'lara Karşı Birleşik Mücadeleyi Büyütelim" pankartını açtık.

2018 yılının ilk mitingi ve son çıkan KHK'lara karşı yapılan yaklaşık olarak bin kişinin katıldığı mitinge katılım oldukça düşük oldu.

İstanbul'dan Komünistler

İstanbul'da 8 Mart mitingi

İstanbul 8 Mart Kadın Platformu öncülüğünde bir araya gelen kadın örgütleri, "Savaşa, OHAL'e, Cinsiyetçiliğe Karşı Emeğimiz, Kimliğimiz Ve Özgürlüğümüz İçin Direniyoruz" sloganıyla Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda 4 Mart Pazar günü bir miting düzenledi.

Mitinge HDK "Faşizme İnat Yaşasın Kadın Ve Hayat", İlerici Kadınlar "Gericiliği, Şiddeti, Sömürüyü Birlikte Durdurabiliriz", Ögk-Skm "Barış, Yaşam İçin İsyandayız", Yeni Demokrat Kadın "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürü ve Tasfiyeciliğe Karşı Vardık Varız Varolacağız.", Emep "Savaşsız, Şiddetsiz, Ohalsiz Yaşam", Sep "Kadınlar İçin Eşitlik, Eşitlik İçin Sosyalizm" pankartlarıyla katıldılar. Genel katılımın iki bin gibi düşük bir düzeyde kaldığı etkinlikte atılan sloganlardan pankartlara genel bir apolitizm söz konusuydu. Öyle ki her ne kadar genel bir vurgu olarak savaş ve OHAL karşıtlığı göze çarpsa da hiçbir yapı ülkedeki genel siyasete dair bir vurguyla alana gelmemiş barış talepleri ise Afrin zikredilmeden ortaya koyulmuştur. Kürsü konuşmaları da aynı minvalde gerçekleşti.

Kürsüde Sebahat Tuncel ve Figen Yüksekdağ'ın mesajları okundu. KESK'li ihraçlar adına Sema Uçar söz aldı. Son olarak söz alan Pervin Buldan "AKP-MHP ittifakına karşı bizim de ittifakımız var. Bizim ittifakımız seçim ittifakı değildir. Seçimden sonra devam edecek bir ittifaktır. Bu ittifakın adı kadın ittifakı, Türkiyeli kadınların ittifakıdır. Kürt, Türk, Arap bütün halkların ittifakı, barış ittifakıdır." şeklinde konuştu.

Mitinge gelen erkekler alana alınsa bile kortejler karma şekilde oluşturulmamış eylem kadın kadına olacak şekilde örgütlenmişti. 8 Mart, 1 Mayıs'a uzanan ve birbirini etkileyen bir eylemlilikler zincirinin ilk halkasıdır. Bu nedenle en güçlü katılımla bir mücadele günü ruhuyla örgütlenmeliyken kadın kadına bir kutlama gününe çevrilmesi 8 Mart'ın bölünmesine ve güçsüzleşmesine hizmet etmektedir. KöZ'ün arkasında duran komünistler bu sebeple bu mitinge kortej, flama ve pankartlarıyla katılmadı. Ancak kadın ve erkek yoldaşlarımızla Afrin Harekâtı'na dair özel sayımızın hem yürüyüş yolunda hem miting alanında yaygın dağıtımını yaptık.

Özel sayımızı ilk iki arama noktasından künyeli yayın olduğunu belirterek geçirmişken son arama noktasında "Afrin Harekâtı Erdoğan'ın İçerideki Sıkışmışlığının Sonucudur" başlığının polisler tarafından hem Erdoğan'a hakaret hem operasyona dair olumsuz bir yargı içerdiğine kanaat getirilerek alana sokulmadı. Hakkında toplatılma kararı olmayan bir yayını keyfi bir biçimde engelleyemeyeceklerini belirtmemize rağmen bize tertip komitesinin Afrin'e dair slogan, pankart vs. olmayacağına dair teminat verdiğini, istersek alan dışında dağıtabileceğimizi söylediler. Arama noktalarında geçişlerde sürekli sıkıntı çıkıyorken tertip komitesinin buralarda bulunması bir tarafa, etrafımızda biriken kalabalıktan insanlar kendi kişisel çabalarıyla güç bela komiteye ulaşabildi. Komitedekilerin de bu uygulamanın keyfi olduğuna dair polisle konuşmasına ve uzunca bir süre süren diretmemizin ardından özel sayıları sokamayacağımız belli olunca bu sefer arama noktasının gerisinde yürüyüş alanında dağıtmaya başladık. Bu sefer de polis teker teker insanların çantalarından topladıkları gazeteleri bize getirip alana girenlere dağıtamayacağımızı söyledi.

Bu engellemelerle uğraşırken alana bir grup yoldaşımız, aramaya takılandan çok daha fazla sayıda özel sayıyı sokup yüzlercesini dağıtmıştı. Yılın ilk büyük mitingi diyebileceğimiz bu eylemdeki polislerin bu birbirinden habersiz hali bile ancak birtakım seçmece baskı yöntemleriyle kendilerini gösterebildiklerini gösterir niteliktedir.

İstanbul'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Kadıköy'de Suruç anması

Gençlik örgütleri Suruç katliamının 3. yılında Kadıköy'de bir anma düzenledi. Biz de KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak bayraklarımızla anmaya katıldık. Süreyya Operası'nın önünde "Suruç için Adalet, Herkes için Adalet" yazılı pankartın arkasında toplanıldı. Yürüyüşe geçmeden önce "Suruç'un Hesabı Sorulacak; Suruç için Adalet, Herkes için Adalet; Katillerden Hesabı Gençlik Soracak; Suruç'u Unutma Unutturma; Faşizme Karşı Omuz Omuza; Suruç Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Opera çevresi polis yığınağı ile doluydu. Yürüyüşe geçmeden önce SGDF eş başkanı,"Emniyet yürüyüşümüzü yasakladı. Ankara'da 16 gözaltı var, İzmir abluka altında. OHAL kalktı diyorlar ama her yer abluka altında, işte kalkan OHAL bu. Düş yolcularının düşlerini gerçekleştireceğiz. Bu yürüyüş durdurulamaz. Pankartın arkasında yürüyoruz arkadaşlar." dedi.

Kitle Bahariye Caddesi'nden yürüyüşe yöneldiğinde, kortejin önü, arkası ve sağ tarafı polis ile kuşatılmıştı. Polis bazı kişileri bu çemberin dışına da atmıştı. Ardından polis saldırısı oldu. Bizim bir yoldaşımızın da içinde olduğu 14 kişi gözaltına alındı.

19 kurumun pankartta imzası olduğu eyleme 150'ye yakın kişi katıldı, biz de anmaya 11 kişi katıldık. Ardından saldırının teşhiri için saat 21.00'de Khalkedon'da eylem kararı alındı.

Khalkedon Meydanı'nda teşhir konuşmasına eyleme göre geriye düşmemiş anlamlı bir kitle katıldı. Ek olarak "Baskılar Bizi Yıldıramaz; Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Yapılan ajitasyondan sonra Suruç gazisi bir kişi ve Veli Saçılık konuşma yaptı. Ardından basın açıklaması okunarak, karakola çağrı yapıldı ve Rıhtım Karakolu'na geçildi.

Polis durmadan gerginlik çıkarmaya çalışıyordu. Bizim taraftan da bu hamlelere geri adım atan değil tepki koyan bir tutum takınıldı. Bekleyiş anında sınırlı sayıdaavukat karakola alındı. OHAL'in kalkmasından ötürü prosedürü tam olarak uygulayamayan, işini bilmeyen bir polis teşkilatı vardı. Hastaneye mi gidilecek, beklenecek mi bir türlü karar verememekten ötürü gecikmeler yaşandı. HDP İstanbul Milletvekili Erkan Baş da beklemeye katılanlar arasındaydı. Avukatlar ve vekilin tartışmaları ardından burada salınmayacakları anlaşıldığında dağılındı. Gelen haberden sonra hastaneye geçildi. Polis otosu gözaltıları son sağlık kontrolü için hastaneye getirdi. Gözaltına alınanlar araçtan inerken sloganlar ve alkışlarla karşılandı.

Tüm gözaltılar sağlık kontrolünden çıktığında sadece gözaltına alınanlar ve oradaki toplam kitle fotoğraf çektirdikten sonra dağıldık.

İstanbul'dan Komünistler

HDP kahvaltısı

25 Şubat Pazar günü mahallemizde HDP'nin düzenlediği kahvaltıya katıldık. Hem mahalle sakinleriyle hem de HDP'lilerle buluşma fırsatımız oldu.

Genel olarak mahallemizin kadınları ve HDP'nin yönetici kadrolarından katılım olmuştu. Afrin konusuyla alakalı diyalog kurmaya çalıştık ve masalarda konuşmalar gerçekleştirdik.

Kahvaltıda HDP olarak konuşma yapan arkadaş, Ankara'daki mitinge olan yoğun katılımdan ve bunun kendileri için gerçekten büyük bir güç olduğundan bahsetti. Kahvaltıya olan kadın katılımının ve mitingdeki yoğun katılımın kıyaslamasını yaparken " Bizim insanlarımız mitinge, alanlara koşa koşa yığın yığın gelir; kahvaltı falan olduğunda da kadınlarımız katılır, o kadar kalabalık olmaz. Buradan da gücümüz belli olur." minvalinde bir konuşma gerçekleştirdi.

Kadınlar gününün yaklaşması sebebiyle, HDP'li kadınların 2 ve 3 Mart'ta toplanarak tutsak kadınlara mektuplar yazacaklarını ilettiler.

Kahvaltı sonrasında katılımcılara şubat ayı özel sayımızın dağıtımını gerçekleştirerek buluşmadan ayrıldık.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Erdoğan tehdit etti Afrin eylemi engellendi

Türkiye'nin Cuma gününden itibaren Afrin'e yönelik başlattığı müdahale sonrası, MHP'sinden Akşenerli İyi Partisine, CHP'sinden sola sempatik gelen Erdoğan karşıtı birçok kesime ve gazeteciye kadar zaman kaybetmeden Türk ordusuna tam desteklerini sundular, Türk askerine dualar etmeye başladılar. 2019 seçimlerine giderken Erdoğan'a karşı Akşenerli, CHP'li bir hayır cephesinde HDP ile buluşmaya yeşil ışık yakan Amerikancı Türkiye solu açısından Afrin'e yönelik operasyon, olası bir seçim ittifakının bileşenlerini tekrar hatırlatır nitelikte olsa gerek.

Türkiye'nin başlattığı operasyonun hemen ardından sol akımlar Afrin konusunda savaşa karşı halkların barışını, kardeşliği, demokrasiyi öne çıkaran tutumlarını açıkladılar. HDP ve içerisinde yer aldığı Barış Blok'u da İstanbul'un kimi ilçelerinin yanı sıra Kadıköy'de merkezi bir eylem çağrısı yaptı. KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak önceden planlayamamış ve çağrı yapamamış olsak da 15 kişi eylem alanında buluştuk ve toplanmanın olduğu alanlarda eyleme dâhil olduk. Eylem saatlerine yakın saatlerde ise Erdoğan'ın Bursa'dan, Afrin saldırısını protesto için sokağa çıkacaklara savurduğu tehditler, İstanbul'da da kolluk güçlerine talimat olarak yansıdı. Polis ilk toplanmanın olması ile kitleye saldırarak dağıttı. Eylem çağrısı yapılan Kadıköy Altıyol'un yanı sıra bölgede tüm sokakları tutarak tekrar toplanmaya engel oldu. Ara sokaklara dağılanların toplu yürümelerine dahi müdahale etti. Bir süre sonra tekrar toplanma çağrısı aldık ve Khalkedon'da 20-30 kişilik bir grupla buluşarak ara sokaklarda sloganlarla yürümeye başladık. Eylem boyunca "Savaşa Hayır; Afrin Faşizme Mezar Olacak; Direne Direne Kazanacağız; Savaşa Hayır, Barış Hemen Şimdi" sloganları atılırken biz de "İşgalci T.C. Kürdistan'dan Defol; İşgalci T.C. Afrin'den Defol; Kürtlere Özgürlük, Ortadoğu'ya Barış; Asıl Düşman Kendi Yurdunda" sloganlarını attık.

Polisin tüm sokak başlarını tutması ve müdahalesi eylemin sürdürülmesine engel oldu, HDP sokakta yapılamayan basın açıklamasını il eş başkanları ve milletvekilleri ile birlikte polisin ablukaya aldığı ilçe teşkilatında gerçekleştirdi. Kadıköy'de polis ablukası ilerleyen saatlere kadar sürdü.

Kadıköy'de küçük toplanmalar dışında bir protesto eylemi gerçekleşememiş oldu. KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu eyleme, tıpkı Rojava'da bir devrim olduğu tespitini yaptığımız dönemdeki gibi, Türkiye'deki devrimci görevin Rojava'ya giderek YPG saflarında savaşmak değil, esas kendi yurdundaki düşmana karşı savaşmak olduğunu bir kez daha söylemek için gittik. Bir eylem gerçekleşseydi bugünün acil devrimci görevinin barış çığlıklarını yükseltmek değil, yaşadığımız coğrafyadaki tasfiyecilerin kitle hareketinin önünde engel rolüne karşın, gerileyen, OHAL ve KHK'larla ülkeyi yönetmek zorunda kalan Erdoğan'a karşı mücadeleyi yükseltmek olduğunu dile getirecektik.

KÜRTLERE ÖZGÜRLÜK ORTADOĞU'YA BARIŞ!

İstanbul'dan Komünistler

Halkevi Genel Kurulu

Bahçelievler Halkevi'nin 10. Genel Kurulu'na Emek ve Demokrasi Platformunun bileşenleri KöZ, HDP, CHP, EMEP, SYKP ve Eğitim-Sen katıldı. Bunun yanı sıra Tüketici Hakları Derneği de katıldı.

Tüm konuşmacılar KHK ve OHAL'e karşı birlikte mücadele etmenin önemini vurguladılar. KöZ adına yaptığımız konuşmada bizim de Mayısta Yaşam Kooperatifi içinde Halkevleri ile benzer faaliyet yürüttüğümüzü, eğitim dayanışmasının birlikte dayanışarak daha da büyütülebileceğini söyledik. Böyle faaliyetlerin yürütüldüğü Halkevi'nin yanında olduğumuzu söyledik. Erdoğan gericiliğinin solun iddia ettiğinin tersine gerilediğini, yıkmadıkça yıkılmayacağını söyledik. Bunun için birleşik örgütlü mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini söyledik.

Daha sonraki değerlendirmemizde koperatifin vurgusunun yanlış olduğunu belirledik. Bizim KöZ olarak şunları söylememiz gerekirdi diye düşündük: Tasfiyeci rüzgârların olabildiğince estiği, örgüt kaçkınlığının arttığı ya da örgüt fikrinin pörsütüldüğü şu günlerde bir kurumun genel kurulunu toplaması, örgütlü irade koyması önemlidir. Biz KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak birinci ve esas eksikliğin Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongre kararlarını esas alan devrimci partinin eksikliği olduğunu ifade ediyoruz. Ve bu partiyi devrimci parti eksikliği kaygısı taşıyan devrimci güçlere çağrı yaparak hep beraber kurmaya davet ediyoruz.

Bundan sonraki her konuşma fırsatında bunlara benzer ifadeleri dile getireceğiz.

Yenibosna'dan Komünistler

HDK İl Meclis toplantısı

HDK İstanbul İl Meclis toplantısı Afrin saldırısının sonraki gününde yapıldı. HDK Meclisinin gündemi Afrin saldırısı idi. Gündemler tartışılırken Okmeydanı HDK delegesi ayağa kalktı ve Okmeydanı'nda dün akşam saatlerinde sola birlikte eylem yapma çağrısında bulunduk, kimseyi bulamadık. KöZ'ün çalışma yürüttüğü kitle örgütüne gittik, bulamadık, KöZ bölünmüş, bölünenler de bölünmüş, kalanlar kooperatifçi olmuş. Ortada KöZ kalmamış ne olduğu belli olmayan bir grup kalmış gibi bir açıklama yaptı. Solun durumu bu şekilde diye bitirdi sözlerini.

Biz Köz'ün arkasında duran komünistler olarak oradaydık ve söz aldık: "Mayısta Yaşam'da çalışma yürüten bir komünist olarak söz alma ihtiyacı duyduk. KöZ'ün arkasında duran bir komünist olarak söz alıyoruz. KöZ bölünmedi, içerisinden bir grup hizip çıktı. Konspiratif şekilde örgüt bozgunculuğu yapan ve siyasi iddiası dahi olmayan bir hizip çıktı. Devrimcilerin dün olduğu gibi hizipçilere karşı nasıl tutum alması gerektiğini biliyoruz. Bu bizim sır gibi sakladığımız bir konu değil, birçok siyasete de gittik. Sol içerisinde hizip konusunun saklanması değil teşhir edilmesi gerekir." dedik.

Daha sonrasında ise bu cevabın eksik olduğu değerlendirmesi yaptık. Çünkü bu konuşma bize özel değildi. Solun perişan, dağınık haline dair bir değerlendirme KöZ örnek gösterilerek yapıldı. Bu konuya dair konuşmaya ek olarak verilmesi gereken cevap ise: "Uzun zamandır 12 Eylül rejiminin çatladığını, bir rejim krizi olduğunu söylüyoruz. Bu durum 7 Haziran seçimleri sonrasında hız kazanırken sol ise büyük parçası HDP içinde olarak bu duruma cevap verememiş. Sokağa çıkmaya, patlamaya hazır kitleleri evlerine göndermiştir. Amed, Suruç, Ankara bu durumların örneğidir. Provokasyonlara gelmeyin, çağrılarıyla evlerine izleyici olarak gönderdiğimiz kitle bugün sokağa çıkmıyor. Kaygı verici sessizliğin sorumluları onları evlerine gönderen, Kobanê serhildanlarını boğduran oportünist odaklardır. Çünkü ayaklanmaların sorumluluğunu alamayacaklarını bildikleri için evlerine göndermiştir. Çünkü ayaklanmaları devrime götürecek olan öznemiz komünist bir parti yoktur. Peki böyle bir parti yokken, biz de komünist bir parti değilken neden biz örnek gösteriliyoruz. Bunun nedeni ise Ekim Devrimi gibi bir devrimi ancak komünist bir parti yapar dediğimiz için, uzun zamandır solun durumunu, AKP'nin rejim krizi tespitini yaptığımız ve bir kabarmanın olacağını öngördüğümüz için örnek gösteriliyoruz. Bugün hala yapılması gereken savaş karşıtı bir tutum almak yerine AKP'ye karşı kitlesel bir seferberlik örmek gerekir." demek gerekirdi.

Afrin saldırısına karşılık bir basın açıklaması çağrısını bile Barış Blokuna bırakan hiçbir siyaset, asıl düşman kendi yurdunda diyememiştir. Sol kendi darmadağınık görüntüsüne, parti öncesi siyaset yaptığını söyleyen Köz'ü örnek gösteriyor. Kendi dağınıklığına oportünist manevralarına örnek veriyor.

Tuzla'dan Komünistler

Polisin KESK mitingi çağrısına gözaltı yapma acizliği

14 Ocak Pazar günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda KESK'in örgütleyeceği OHAL-KHK karşıtı mitingin KESK tarafından hazırlanan bildirilerini Bahçelievler Emek ve Demokrasi Platformu olarak Şirinevler Meydanı'nda dağıttık. Bildiri dağıtımına SYKP, EMEP, CHP ve biz katıldık. Bildiriyi dağıtmaya başladıktan yaklaşık 10 dakika sonra polisin bildiriyi dağıtmayı engellemesiyle gözaltına alındık. Polisler bizi çevreyi kirletme bahanesinden başka bir şey bulamadıkları için kabahatler kanununa göre para cezası kesip bıraktılar.

Biz de olay sonunda şunu tekrar gördük. Oportünist merkezlerin iç savaş karşıtı siyaset yaptığı bir süreçte ve sistemin faşistleştiği, diktatörleştiği, zorbalaştığı, karşı devrimci güçlerin silahlandığı, iddialarına karşın Şirinevler Meydanı'nda bildiri dağıtabildik. Oportünistlerin anlattığı Erdoğan'ın güçlendiği ve silahlı milisler yarattığı iddiasına karşın gözaltı işlemi yapmayı bilmeyen, yalpalayan bir polis aygıtı var. Mehmet Altanlar hakkında beraat kararı veren AYM'nin (AKP tarafından ele geçirildiği iddia edilen) kararını tanımayan hükümet görüntüsü de bu rejim krizinin manzaralarından sadece biridir, güçlenen saray rejiminin değil.

Aslında tüm bu korku hikâyelerinin anlatıldığının aksine ne önümüzü palalılar kesti, ne faşistler saldırdı. Bunların olabilmesi ayrı bir şey, bunlar yaşanabilir. Ama istenildiğinde oldukça özgüvenle mücadele edebilecek devrimci unsurlar her zaman aramızda. Biz biliyoruz ki bu topraklarda mücadele edecek yüzlerce devrimci var. Ve bu mücadeleyi yürütecek komünist partiyi kurduğumuzda sağ ve sol tasfiyeciliği, legalizmi alt etmek mümkün olacaktır.

Yenibosna'dan Komünistler

15 Mart Ayaklanması'nın 23. yılı

Her yıl olduğu gibi bu yıl da 95 Gazi 1 Mayıs Mahallesi ayaklanmalarının yıl dönümünde anmalar gerçekleşti. 12 Mart Gazi anmasının ardından 15 Mart'ta da mahallemizde anma gerçekleştirildi.

Bu yılki 15 Mart anması için bir araya gelen siyasetler olarak 15 Mart Platformu adıyla bu anmayı gerçekleştirme kararı aldık. Anmada 15 Mart'ta yitirdiklerimizin mezarlarının ziyaret edilmesi, yürüyüş ve 15 Mart'ta yitirdiklerimiz için yemek verilmesi planlandı. Yapılan ilk toplantıda geçtiğimiz yılda da olduğu gibi anmanın ailelerin isteği doğrultusunda gününde yapılması kararlaştırıldı. Gününün hafta içine denk gelmesi katılımı olumsuz yönde etkileyecek olmasına rağmen aynı gün yapılması yönünde karar alındı. Ortak pankartla yapılacak olan yürüyüşün güzergâhı ve sloganları belirlendi. Duyurular için ozalit ve iç mekân afişi çıkarılarak mahallede ortak çalışması yapıldı.

Yapılan yürüyüşte Gazi anmasında kullanılan 12-15 Mart'ta yitirdiklerimizin resimleri olan pankart taşındı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı yürüyüş yoğun polis ablukasında gerçekleştirildi. Cemevinden başlayan yürüyüş ana cadde üzerinden yürünerek 15 Mart'ta yitirdiklerimizin devlet tarafından vurulduğu 30 Ağustos İlköğretim Okulunun önünde sonlandırıldı. Burada gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından tekrar cemevine dönülerek anma yemeği verildi. Yürüyüş boyunca "Katiller Halka Hesap Verecek; 15 Mart'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor; Gazi'de Düşenler Kavgamızda Yaşıyor; 12-15 Mart'ı

Unutma Unutturma; Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz; Halepçe'yi Unutma Unutturma" sloganları atıldı.

Bu yılki 15 Mart örgütlenmesini KöZ olarak bizimle birlikte, ESP, Sodap, SMF, Partizan, HTKP, HDP, Ataşehir PSAKD ve şehit aileleri örgütledi. Toplantılara katılım ve çalışmalar bu sene oldukça zayıf geçti. Her ne kadar zayıf bir örgütleme olduysa da bu yıl anmanın gerçekleştirilmesi başlı başına bir önem arz etmektedir. Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi ayaklanmalarının yolunda yürümek ve böylesi ayaklanmaları devrimle taçlandırabilecek komünist partiyi yaratma mücadelesini verenler olarak bu tarz etkinlik ve anmalardan geri durmayıp, bu eylemleri örgütleme konusunda azami sorumluluklar almaya devam edeceğiz.

AYAKLANMA YOLU DEVRİM YOLUDUR!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Ataşehir'de Newroz halk toplantısı

2018 Newroz'u yaklaşırken düzenlenecek olan merkezi Newroz mitingine dair HDP Ataşehir ilçesinin düzenlediği halk toplantısına katıldık.

Toplantıda HDP ilçe yöneticileri merkezi anlamda düzenlenecek olan mitinge dair bilgilendirme yaptılar. Bu toplantıda biz de söz aldık. Newroz'un ezilenler için bir mücadele günü olduğunu, bugünün de dolu ve kitlesel geçmesinin elzem olduğunu vurguladık. Newroz çalışmalarının merkezine; Afrin'deki savaş, tutuklu HDP'li vekiller, OHAL ve 2019 seçimlerinin koyulması gerektiğini, Newroz'un Erdoğan'a ve hükümete çok net bir yanıt niteliği taşıması gerektiğini ifade ettik. Demirtaş başta olmak üzere HDP'li vekillerin tutsaklığının sona ermesi için verilen bir mücadeleyi içeren bir gün olması gerektiğini söyledik. Bu Newroz'un 2019 seçimlerine varana dek bu yoldan gidilmesi gerektiğini vurguladık. Güçlü bir seçim çalışmasının startının verilmesi ve rehin tutulan Demirtaş'ın adaylığı üzerinden seçimlere hazırlanılması gerektiğini söyledik. Bu temellerde yapılan çağrılarla ve içerikteki bir Newroz'un ezilenlerin mücadelesini büyüteceğini ve aynı çizginin 1 Mayıslara ve 2019 seçimlerine taşınabileceğini vurguladık. KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu sürece böyle hazırlandığımızı, tüm sol akımların da bu temeller üzerinden mücadeleyi sürdürmeleri gerektiğini vurguladık.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

“Türkiye’nin Lozan’ından Suriye’nin Lozan’ına devrimci ve karşı devrimci cumhuriyetler” söyleşileri

KARTAL

Geçmiş yıllarda yaptığımız Ekim Devrimi panellerini bir araya getirdiğimiz “Ekim Devrimi Tartışmaları 2009-2011” kitabının içeriğinin ele alındığı farklı yerellerde gerçekleşen seminerlerden birini de Kartal Eğitim-Sen’de düzenledik. Söyleşi olarak gerçekleşen etkinlikte öncelikle iki yoldaş sunum yaptı. Bunun ardından katılımcıların soru ve görüşleriyle devam edildi. Etkinliğe 25-30 kişi arası bir katılım vardı.

İlk olarak sunum yapan yoldaş Türkiye’nin Lozan’ını “Ekim Devrimi ve İki Cumhuriyet” özelinde ele aldı. Sunumunda öne çıkan noktalar şöyleydi:

“Ekim Devrimi ile T.C. arasında nasıl bir ilişki var? Genel anlatı olarak savaştan yenik çıkmış Osmanlı’nın emperyalistlerce işgali üzerine vatansever birtakım kişilerin hem saltanat ve hilafete hem de emperyalistlere karşı verdikleri ulusal kurtuluş mücadelesiyle bir cumhuriyet kuruluyor. Sevr ile paylaşılmış, bir avuç kalmış Osmanlı toprağı nasıl 3-5 sene içerisinde ciddi bir savaş dahi olmadan genişleyebiliyor? M.Kemal’in zaman zaman saklasa da aklında hep cumhuriyet hedefi olduğu iddia edilirken çoğu tarihçinin CHP’nin ilk kongresi olarak kabul ettiği Sivas Kongresi’nin yemin metni saltanat ve hilafete sadakat ve saygı mesajlarıyla doludur. Erzurum Kongresi’nin karar metinleri, birinci meclisin açılış konuşması ve hatta M. Kemal’in padişaha yazdığı mektuplar da aynı yöndedir. Bu açıdan ortaya çıktığından beri cumhuriyeti ağzına almayan parti programına dahi cumhuriyet meselesini 1929’dan sonra alan bir partinin cumhuriyeti kurmak için yola çıkıp hilafete ve saltanata son verdiği anlatısı çelişkilerle doludur.

’93 Harbi sonlandığındakuzeyde Trabzon’a kadar Kars, Ardahan, Batum, Erzincan vs. vilayetlerinin tamamı Rus idaresinde kalıyor. Doğal olarak 1905 ve sonrasında yaşanan devrimci durum nasıl tüm Rusya’ya yayılıyorsa buralara da sıçrıyor ve şuralar oluşuyor. Brest Litovsk Antlaşması’yla çarlığın ilhak ettiği buralardan Sovyetler tedricen çekilmeye başladığı tarihte İngilizlerin Vahdettin’e verdikleri bir nota var; sayılı birkaç alandaki -şura bölgeleri- bu karışıklıkları bastırın yoksa Mondros’tan kaynaklanan müdahale hakkımızı kullanmak durumundayız dedikleri. Bu notanın üzerine M. Kemal doğudaki tüm komutanlardan daha rütbeli biçimde Samsun’a çıkartılıyor. İngiliz işgalindeki İstanbul’dan bir Osmanlı paşası taka tuka bir tekneyle savaş başlatmak için güpegündüz kalkıp Samsun’a geçiyor. Ancak İngilizlerin ve Vahdettin’in yönlendirmesiyle ele alındığında bu hikâye anlam kazanır; böylelikle Sivas ve Erzurum’da neden iki büyük kongre düzenlendiği anlaşılır. Bu bölgeler tam da şuraların sınırlarındadır ve kongrelerin kararlarında da devamlı bir bölünme tehlikesinden söz edilir. Özellikle Kürtlerin ve Ermenilerin yoğun olarak yer aldığı Erzincan Şurası’dır bu bölünme tehlikesini oluşturan. Mustafa Kemal ve Kuva-yı Milliye hareketi esasen İngilizlerin yönlendirmesiyle Anadolu’ya geçmiş ve bu şuraları boğmak amacıyla hareket etmiştir. Bir ulusal kurtuluş hareketini ya da bir burjuva devrimini gerçekleştiren bir hareketten ziyade Ekim Devrimi’nin Anadolu topraklarında yayılmasını önleme amacıyla yola çıkmış bir karşı devrim hareketidir. Rusya’da Ekim’in yayılmasını önlemek için beyaz orduları kurmuş bunları desteklemiş olan emperyalistler, Anadolu topraklarında da aynı işlevi görmesi için Kuva-yı Milliye hareketini ortaya çıkarmış, desteklemişlerdir. Bunlar bizim topraklarımızın beyaz ordusudur. Kuva yı Milliye ne cumhuriyetçi ne de ilericidir. 1929’a kadar cumhuriyetten bahsetmemiş bir parti söz konusu. 1929’daki CHP Kongresi’nin şöyle de bir anlamı var ki, Nutuk’un kabul edildiği kongredir. Tüm bu Kemalist tarih 1929’dan geriye bakarak bu hilafet ve saltanat yanlısı miras reddedilerek yazılmıştır. Bu bir karşı devrim hareketidir, ilerici bir yönü yoktur. Cumhuriyetin kuruluşuyla da ezilenlerin ve emekçilerin öz örgütlerini ortadan kaldırma yolunu tutmuş, şura hareketlerini 1938 Dersim’e kadar kovalamış ve bu hareketin sonunu getirmiştir.

O dönemde samimi cumhuriyetçilerin Kuva-yı Milliye’den başka gidecek yeri yoktu da denir ki tamamen yanlıştır. 1920’de Bakü’de toplanan TKP’nin Birinci Kongresi’nden yetki alan Mustafa Suphi ve yoldaşları bu topraklara bir işçi, köylü şuralar cumhuriyeti inşa etmek üzere gelmiştir. Bu topraklarda herhangi bir kademe ortaya koymadan ilk hedef olarak önüne cumhuriyeti koyan da tek öznedir. Cumhuriyetçilerin de gidecekleri ilk yer olarak burayı görmeli.

Başa almak gerekirse, nasıl oldu da paylaşım savaşından galip çıkmış emperyalist devletler bu haklarından kendi istekleriyle vazgeçtiler? Ekim Devrimi 1922’de iç savaşın sona ermesiyle tamamlanmıştır. Bu yıla kadar da emperyalistlerin tasavvuru özellikle devrim topraklarındaki Müslüman halkları kendilerine bağlı bir halife üzerinden yönetmekti. Fakat Müslüman topluluklar birer birer Sovyetlere katıldıklarını açıklayıp iç savaş da bittiği zaman hilafet ve saltanat kurumu tehlikeli bir hal almaya başladı. Yine Sovyetlerin savaş ganimetlerinden vazgeçmeleri üzerine o bölgede bağımsız bir Kürdistan ve Ermenistan kurulması ve bunların savaşa sonradan katılan ABD’nin savaş ganimeti olarak ona bağlanması biçiminde kararlaştırılmıştı. Ancak Erivan’da sosyalistlerle Bolşeviklerle sıkı ilişkiler kurmuş olan bir hükümet var. ABD’nin bu bölgede başka bir Ermenistan devletiyle veya yine bir biçimiyle ayaklanmaya sürekli olarak açık olan Kürtlerle iş tutması çok zor bir hal aldı. Emperyalistler kendi boşalttıkları bölgenin devriminin ilerleyeceği bölge olduğunu gördüler. Dolayısıyla T.C. bu bölgede bir tampon vazifesi görerek devrimin yayılmasını engelleyecek bir devlet olarak kurgulandı. Sevr’den Lozan’a giden yolun da Ekim Devrimi’nin etkisiyle döşendiğini söyleyebiliriz.”

Söyleşinin ikinci bölümünde “Suriye’nin Lozan’ı” kısmında sunum yapan yoldaşın konuşması şu şekildeydi:

“Suriye’de iç savaş hala sürmekte ama 2011’den bugüne gelindiğinde artık savaşın taraflarında pozisyonlar daha netleşmiş durumda. Emperyalistlerin kendi içindeki mücadeleden veya Erdoğan gibi emperyalistlerin planlarına çıkıntılık yapan bir figürden kaynaklı hala kurulan masa nihayete erdirilemiyorsa da bir barışa doğru gidiliyor. Bunun Lozan diye tarif edilebilmesi de Suriye’nin eski toprak bütünlüğünü koruması anlamına gelecek. 2012’de Esad güçleri Suriye’nin kuzeyinden çekildiği zaman o bölgede BAAS’ın egemenliğini tanımayarak PYD’nin önderliğinde bir bayrak çekildi. Bu bayrağın çekilmesini KöZ doğrudan bir devrim olarak selamladı. Türkiye solunun Rojava’yı gündem etmesi daha çok Kobane’nin saldırı altına girmesiyle başladı. Ve bu saldırılarla bir meşruiyet payesi verilerek devrim olarak anılmaya başlanıldı.

Kendi egemenliğini ilan etmiş kendini kantonlara dayandıran PYD; yeni demokratik bir anayasayla özerk federatif bir yapı sağlandığı takdirde egemenlik Suriye devletinde olmak üzere bir yapı kurabilir gibi bir tutuma geldi. Suriye’deki Lozan’dan bahsederken bu bakış açısını ele almak ve Türkiye’deki Kurtuluş Savaşı diye anılan sürecin aslında Erzincan Şurası gibi örneklerin olduğu yerde gerici bir karşı devrim olduğu meselesinden çıkarılması gereken derslere bakmak gerekir. Türkiye solunun cumhuriyetin kuruluşuna dair genel tezleri nasıldır? 1923’ten sonra gerici nitelikler göstermiştir, burjuva anlamda bir tarihsel ilericiliği vardır denilir. Örneğin soldaki hemen herkes 21 Anayasası’nın demokratik niteliğinde hemfikirdir. Ancak 21 Anayasası dâhil bu cumhuriyet özünde gericidir. Nihayetinde bu süreç başta Kürtler olmak üzere bu topraklardaki ezilenlerin bastırılması, Erzincan Şurası’nın tasfiyesi anlamına gelmektedir ki bunlar Ekim Devrimi’nden çıkarılacak derslerle anlaşılabilir. Emperyalizm çağında bir proletarya diktatörlüğü olmadan burjuva diktatörlüğünün o veya bu biçimi her şekilde gerici bir nitelik barındırır. Bu derslerden Suriye’ye baktığımızda öncelikle şu sorulmalı: Suriye’de Esad yerinde dururken demokratik bir anayasa yapılabilir, demokratik bir Suriye inşa edilebilir mi? Kürtler orada kazanım olarak atfedebileceklerimizi koruyabilirler mi? T.C.nin hikâyesinden baktığımızda şüphesiz hayır demeliyiz. Esad’ın Kürtleri silahsızlandırıp merkezi hükümetin etkisi altına bir biçimde aldıktan sonra Esad’ı bağlayan hiçbir şey olmayacağı açıktır. Kürtlerin kendi egemenliklerine dayanmadan kendilerini Kuzey Suriye Federasyonu olarak tarif etmeleriyle Rojava’daki kazanımlarının kaybolacağı ortadadır.

Suriye’de beklenen projeyle Türkiye’de beklenen proje konusunda solun bir fikir birliği olduğunu görebiliriz. Türkiye’de demokratik bir rejim tesis edilmelidir. Bu rejimi tesis etmenin yolu da HDP’nin parlamentodan aldığı güçle hükümeti sıkıştırması nihayetinde bunların uzlaşıyla yeni bir anayasa kurmasıdır. Burada demokratik konfederalizmden özerkliğe kadar birçok şey tartışılabilir ve en nihayetinde ezilenlerin, emekçilerin daha iyi yaşayabileceği bir ülke kurulur beklentisi vardır. Rojava’nın Kuzey Suriye Federasyonu olarak tanımlandığı süreç için de demokratik uzlaşıya varılarak demokratik bir anayasa hazırlanacak ve biz buradan birtakım haklar alacağız beklentisi var. Fakat bu beklenti -Türkiye’de ezilenlerin ve emekçilerinin de içine girdiği bu beklenti- 7 Haziran sonrası süreçte başka bir yere gitti. Suriye için de böyle riskler barındırmaktadır. Kendi egemenliğine dayanmadan Rojava, bir merkezi egemenliğe kendini tabi kıldığı ölçüde devrim sürecinin sona erdirilmesinden bahsetmek gerekir ki bugün KSF olarak tanımlanması gitgide devrimin kazanımlarından vazgeçilmesi demektir. Rojava Devrimi denildiğinde toprakların kooperatiflerde olması, kadınların özgürleştirilmesi gibi birçok sosyoekonomik meseleden bahsediliyor. Şüphesiz bunlar önemlidir ancak bir devrimin ayırt edici özelliği egemenlik ve iktidar sorunu olduğu Ekim’den öğrendiğimiz temel derstir. Ekim Devrimi de benzer bir iç savaşın içinden çıkmış bir devrimdir. Şubat’taki ayaklanma neticesinde bir ikili iktidar dönemi yaşanmış ve 7 Kasım geldiği zaman Bolşevikler biz egemenliği alıyoruz iddiasıyla bir hamle yapmıştır. Bu hamlenin derslerini akılda tutanlar Türkiye’deki siyasal gelişmelere, Rojava ve Suriye’nin geleceğine de böyle bakar. Orada bir şekilde Esad diktatörlüğü varken demokratik bir anayasanın yapılamayacağını, Kürtlerin demokratik bir Suriye’de kendi haklarını koruyarak var olamayacaklarını görmek ve bundan ders almak gerekir.”

Soru ve katkıların ardından sunum yapan yoldaş tekrar şunlara değindi:

“Kürtlerin bugün bağlı bulundukları devletlerde demokratik haklar elde etmek üzere yürüttükleri ayrı siyasetler var. Bunu da taktik olarak öne sürüyorlar. Dört parçada aynı anda devrimci bir durumun oluşması zor, bu kısmi kazanımlarla bağımsız Kürdistan kurulur diyenler var. Bugün Kürtlerin özgürleşmesi için nesnel durumlar şüphesiz daha elverişli hale geliyor. Örneğin Kobane kuşatma altındayken güneyden yardım gelmesi, buradakilerin 6-8 Ekim olaylarında sokaklara dökülmesi; aslında Kürtlerde gitgide gelişen bir ulus bilincinin olduğunu belirtmeli. Emperyalistlerin bölgede içinde bulunduğu kriz ve Kürdistan’ı bölen dört gerici devletin ayrı ayrı bulundukları krizler gitgide bunun koşullarını olgunlaştırıyor. Ancak hiçbir parçada Kürtlerin özgürlüğü için bağımsız birleşik Kürdistan hedefi olan bir siyasal yaklaşım yok. Örneğin güneyde biz referandum yapacağız denildi bağımsızlık için. Bir reform yoluyla bağımsızlığın kazanılabileceğine dair bir siyasal yaklaşım var. Demokrasi kısmi reformlarla kazanılabilir mi yoksa bir devrim sorunu mudur? 1917’de de bu soru günceldi. Bolşeviklerin demokrasi sorununa verdikleri yanıt aslında Ekim Devrimi’ydi. Bugün de Rojava’da, Suriye’de, Türkiye’de güncel.

Devrimi ve demokratik kazanımları bu şekilde yayacak diyorsunuz ancak Kürtler kendi egemenliklerini korumadan Rojava’da elde ettikleri demokratik kazanımları yaymayı bırakın ellerindekini de kaybetmeye mahkûmlar ki tarihsel süreçten aldığımız dersler bunu gösteriyor. Bir taktik söz konusuysa adı konulur. Bugün böyle bir taktik adım atıyoruz konjonktür vs. ancak şunu hedefliyoruz diye açıklanır. Lenin NEP’i yaparken buna şu an mecburuz diyerek açıktan taktik bir hamle olduğunu belirtiyor. Rojava’da olansa bu değil. Ulus devlet meselesi de bir etnisite meselesi değildir. Bir toprak üzerinde egemenlik iddiasıdır. Her ulus devlet eşittir bir ulus, mezhep ezen devlet değildir ki komünistlerin destekleyebileceği bir ulusal hareket de bunu yapmayan bir ulusal hareket olabilir ancak. Dünya hala emperyalizm, proleter devrimler ve ulusal kurtuluş mücadeleleri çağındadır. Ortadoğu’ya bakıldığında da iki temel sorun olarak Filistin ve Kürdistan’ı görüyoruz. Bu sorunlar bu toprakları ilhak etmiş burjuva diktatörlükleri yıkılmadan çözülemez. Buralardaki burjuva diktatörlükleri reform yoluyla demokratikleştirilemez. Ortadoğu’da yaşayan Kürtlerin ve Kürdistan topraklarında yaşayan Türkmenlerin, Asurîlerin diğer etnik grupların özgürleşmelerinin yolu orayı işgal altında tutan devletlerden bağımsızlaşmalarını gerektiriyor. Bu da mümkün bir şeydir ki evet Kürdistan mücadelesinin kendisi devrimci bir ulus mücadelesidir.”

Üç saate yakın ara vermeden devam eden söyleşi genel olarak bir sunumdan ziyade birçok katılımcının söz aldığı karşılıklı tartışma ve görüş bildirme şeklinde gerçekleşti. Bu sebeple gayet verimli geçmesinin yanında katılanlardan da oldukça olumlu geri dönüşler aldık.

Kartal’dan Komünistler

1 MAYIS MAHALLESİ

KöZ’ün arkasında duran komünistler olarak çalışma yürüttüğümüz mahallelerde yapılan söyleşi dizisinin bir ayağı da 1 Mayıs Mahallesi’nde gerçekleşti. Söyleşi vesilesiyle her sene düzenlediğimiz Ekim Devrimi Tartışmaları’nın 2009-2011 yılları arasındaki dökümünü içeren kitabı da tanıtma fırsatı bulduk. Nitekim söyleşinin konusu da kitapta yer alan “Ekim Devrimi ve İki Cumhuriyet” paneli ile ilişkiliydi. Söyleşide Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşuna dair görüşlerimiz ile ilintili bir şekilde bugün Suriye ve Rojava’da yaşananlara dair görüşlerimizi aktardık.

İlk olarak söz alan yoldaş üzerinde yaşadığımız topraklardaki cumhuriyetin nasıl kurulduğuna ve Ekim Devrimi ile olan ilişkisine değindi:

“Ekim Devrimi’nin 100. yılına dair anma ve değerlendirmeler yapıldı fakat kimse yaşadığımız topraklar ile Ekim Devrimi’nin ilişkisine değinmedi. Her şeyden önce bu toprakların önemli bir bölümü 1878’den beri Rus Çarlığı’nın egemenliği altındaydı.

Emperyalist paylaşım savaşının bitiminden önce gerçekleşen Ekim Devrimi eski Rus Çarlığı’nın muhtelif yerlerine yayılmıştı, bu topraklar da o yerlerden biriydi. Bu topraklarda Orta Asya’dan daha önce işçi köylü asker Sovyetleri kurulmuştu. Erzincan Şurası böyle bir örnektir.

1918’de savaş bittikten sonra Mustafa Kemal’in Anadolu’ya geçmesine sebep olan vaka da buydu. İngilizler güvenlik tehdidi olarak gördükleri yerlere müdahale imkânını gündeme getirmiştir. Mustafa Kemal’in 9. Ordu müfettişi olarak Anadolu’ya yollanması da işgal ordularının komutanının izniyle gerçekleşiyor.

Ekim Devrimi ilhaksız barış şiarıyla Çarlık rejiminin işgal ettiği topraklardan geri çekilince M. Kemal’in ilk müdahalesi Erzincan Şuralarına karşı oluyor. Resmi tarihin anlattığı üzere ortada bir anti-emperyalist kurtuluş savaşı yok. Nitekim ortada emperyalist paylaşım savaşının tıpkı Avusturya- Macaristan İmparatorluğu gibi tarafı olan bir Osmanlı İmparatorluğu var. Kaybeden devletlerin hepsi gibi Osmanlı da toprak kaybediyor. Örneğin Avusturya-Macaristan topraklarında bir savaş gelişseydi buna ulusal kurtuluş mücadelesi mi demek gerekecekti? Açık ki böyle bir girişim ilerici görülüp sahiplenilemezdi. Tıpkı Almanya’nın 1. Emperyalist Paylaşım Savaşından sonra kaybettiklerini kazanmasını hedefleyen Hitler’e ilericilik atfedemeyeceğimiz gibi.

M. Kemal’in Anadolu’ya geçtiği yıllarda İngiliz ve Fransızların hedefi Ekim Devrimi’nin yayılan etkisini durdurmak. Anadolu’ya geçmesine vesile oldukları M. Kemal de bu işlevi görmüş oluyor. Osmanlı paşaları hem Erzincan Şurası’nı ezerek hem de M. Suphi ve yoldaşlarını katlederek iki gerici misyonu yerine getirmiş oluyorlar. Bu Osmanlı paşalarını bir ulusal kurtuluş hareketi liderinden çok beyaz ordu paşalarına benzetebiliriz. Yenilince Koçgiri’ye çekilen Erzincan Şurasına burada da saldırılıyor.

Herkes misak-i milli sınırlarından bahsetse de Kars- Erzurum gibi yerler bu sınırların dışındaydı fakat Kerkük, Musul gibi yerler bu sınırlara dâhildi. Alınması hedeflenen yerler yerine Ekim Devrimi’ne tampon oluşturulacak yerler sonunda bu sınırlara katılmış oluyor.

Söz alan diğer yoldaş ise özetle şunları ifade etti:

“Biz Erzincan Şurası’nın başına gelenler ve kurulan karşı devrimci cumhuriyetle bugün Rojava Devrimi’nin akıbetiyle bağ kurulabileceğini söylüyoruz.

Öncelikle devrimin ne olduğuna ilişkin net bir yanıt vermek gerekli: Rojava’yı devrim yapan şey Kasım 2012’de o topraklara bayrağın çekilmesi ile ilgilidir. Kan dökülen çarpışmalar olmasıyla, birtakım sosyal haklar elde edilmesiyle vs. ilgili bir mesele değil devrim. Devrim doğrudan iktidar ile ilgili bir sorundur. Suriye’deki iç savaş sebebiyle doğan iktidar boşluğu da Rojava’da fırsata çevrilmiş oldu ve bir devrim gerçekleşti.

Nitekim 2014’te Rojava için ilan edilen anayasa da Baas anayasasıyla taban tabana zıt niteliklere sahiptir, Rojava’da yaşayan halkların eşitliğini ve özgürlüğünü temsil eder. Fakat 2016’dan itibaren başka bir anayasa gündeme geliyor ve Rojava Devrimi rafa kalkıp “Kuzey Suriye Federasyonu” gündeme geliyor. Rojava’nın da Suriye’nin bir parçası olduğu kabul ediliyor, Suriye’nin toprak bütünlüğü kabul edilmiş oluyor. Bu suretle Rojava Devrimi de boğulmaya yönelen bir yola giriliyor. Rojava Devrimi’ni devrim kılan egemenlik iddiasından vazgeçilmiş olunuyor. Bunun bahanesi olarak ise coğrafyadaki nesnel koşullar ileri sürülüyor.

Tüm bu olumlu nesnel gelişmelere rağmen ise birleşik ve bağımsız bir Kürdistan’dan bahseden ise yok. Açıkça bu mücadeleyi verme iddiasında olan bir siyasal hareket mevcut değil. Ortadoğu’daki sorunların çözümü ise burada yatmaktadır. Kürdistan coğrafyasında bu mücadeleyi veren bir devrimci parti olmadan da bu sorunun çözümü mümkün değildir.”

15-20 kişinin katılım gösterdiği söyleşide sunumlardan sonra dinleyiciler sorularını sordular. Erzincan Şurası, bugün PYD’nin siyasal tercihlerinin sebebi, emperyalistlerin bölgedeki yönelimleri üzerine sohbet edildi. KöZ’ün arkasında duran komünistler olarak bugün Ortadoğu’da türlü emperyalist girişimleri boşa çıkaracak olanın esas olarak birleşik ve bağımsız bir Kürdistan mücadelesi vermek olduğunu vurguladık. Emperyalistlerin bölgede herhangi bir devleti bölmektense bir arada tutmayı yeğlediğini, bunun için de Rojava Devrimi’ni devrim kılan siyasi çizgiyi boğmaları gerektiğini vurguladık. Bugün ise ortada bu mücadeleyi vermeye aday bir devrimci partinin olmadığının altını çizdik.

Şüphesiz her gelişme karşısında oradan oraya savrulan sol hareketlere kıyasla 2009 yılındaki panelde savunduğumuz görüşler ile bugünkü gelişmeler karşısında söylediklerimizin tutarlılığı başlı başına bir propaganda vesilesidir. Komünist Enternasyonal’de billurlaşan devrimci siyasal çizginin takipçisi olanlar olarak ise salt bu tutarlılıkla yetinmemiz mümkün değil. Söz konusu siyasal çizgiyi ete kemiğe büründürecek, üzerinde bulunduğumuz coğrafyadaki siyasal krizleri devrim için fırsata çevirecek bir komünist partiyi yaratma mücadelesinde yaşanılan gelişmelerin devrimci bir temelde nasıl ele alınabileceğinin propagandasını bütün devrimcilere taşıyacağız ve devrimci partinin yaratılması çağrısını yükselteceğiz.

1 Mayıs Mahallesi’nden Komünistler

KOMÜNİST KÖZ

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

1 Mayıs Mahallesi'nde Komünist Manifesto okumaları

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak 1 Mayıs Mahallesi'nde Komünist Manifesto okumalarına başladık. Her hafta bir araya gelerek bir bölüm okumaktayız. Geçtiğimiz haftalarda ilk bölüm olan "Burjuvalar ve Proleterler" kısmını ele aldık. Bu bölümde şunlara değindik:

Tüm toplumların bugüne kadarki tarihi sınıf savaşımlarının tarihidir. Ezen ve ezilenler sürekli karşı karşıya gelmişlerdir. Feodal toplumun çöküşüyle oluşan burjuva toplumu sınıf karşıtlıklarını ortadan kaldırmamıştır. Toplumun tamamı giderek iki büyük sınıfa bölünmüştür: burjuvalar ve proleterler.

Burjuvazinin tarihte nasıl devrimci bir rol oynadığını ele aldık. Modern devlet iktidarı ise burjuvazi için çalışan bir kuruldur. Modern burjuvazi üretim ve değişim biçimlerinde gerçekleşen bir dizi devrimin ürünüdür. Burjuvazi zamanla meslekleri kutuplaştırıp doktoru, hukukçuyu, şairi kendisine bağlı ücretli birer emekçiye dönüştürmüştür. Burjuvazi; köyleri kentlerin egemenliği altına sokup üretim araçlarını, mülkiyetin ve nüfusun dağınıklığını ortadan kaldırmış ve birkaç elde toplamıştır. Bu da siyasal merkezileşmeyi getirmiştir. Proleterlere gelecek olursak; onlar monarşinin kalıntıları, toprak sahibi, sanayici olmayan burjuvalarla savaşırlar. Dolayısıyla bütün bir tarihsel hareketi burjuvazi çekip çevirmektedir. Lakin sanayinin gelişmesiyle proletarya çoğalmakla kalmaz, daha büyük yığınlar halinde bir araya gelir, güçlenir. Bu durumda başta değindiğimiz gibi burjuva ve proleterler arasındaki çatışmalar giderek iki sınıf çatışması niteliğine bürünmüş olur. İşte o zaman işçiler burjuvalara karşı birlikler oluşturmaya başlar, bu zaman zaman ayaklanmalara dönüşür. Proleterlerin bir sınıf yahut siyasal parti olarak örgütlenmeleri her seferinde daha güçlü ve sağlam bir ayaklanma olarak ortaya çıkar. Burjuvazinin kendi içindeki bölünmelerinden yararlanarak işçilerin kendi çıkarlarının yasal olarak tanınmasını sağlar. Örneğin İngiltere'deki on saatlik iş günü yasası böyle gerçekleştirilmiştir. Özetle bugün burjuvaziyle karşı karşıya gelen tüm sınıflar arasında devrimci bir güç olan yegâne sınıf proletaryadır. Proletaryanın gelişmesinin ise en genel evrelerinden biri günümüz toplumunda varlığını sürdüren iç savaş koşullarıdır. Bu savaş açıktan açığa bir devrim olarak patlak vermiş ve burjuvazinin zor yoluyla alaşağı edilmesini proletaryanın egemenliğinin temelini oluşturduğu noktaya kadar getirmiştir. Ve sonuç itibariyle burjuvazi artık yönetmeye yeterli değildir, kölesini öyle bir duruma düşürür ki kölesi onu besleyeceği yerde o kölesini beslemek zorunda kalır. Toplum artık bu burjuvazinin egemenliği altında yaşayamaz. Burjuvazi her şeyden önce kendi mezar kazıcılarını yetiştirmiş olur. Burjuvazinin çöküşü ve proletaryanın zaferi aynı ölçüde kaçınılmazdır.

İkinci bölüm olan "Proleterler ve Komünistler"in okumasına bir önceki hafta devam ettik.

Komünistleri diğer proleter partilerden ayıran tek fark, hem ulusallıktan bağımsız olarak proletaryanın ortak çıkarlarını öne çıkarıp geçerli kılmaları hem de proletaryanın burjuva ile olan mücadelesinde daima hareketin bütününün çıkarını savunmalarıdır. Komünistler, tüm ülkelerin işçi partilerinin ilerici kısmını oluşturup, itici güç olurlar. İşçilerin sadece kendi topraklarındaki sınıfını değil ulusallıktan bağımsız düşünerek proleter hareketin koşul, seyir ve genel sonuçlarını kavramaları konusunda önderlik ederler. Komünistlerin diğer proleter partilerle ortak oldukları nokta, proletaryanın bir sınıf olarak varlık göstermesi, burjuva egemenliğinin yıkılması ve siyasi iktidara proletarya sınıfı tarafından el konulmasıdır.

Komünistlerin teorik önermelerinin, reformlara dayanması söz konusu olamaz. Reform talebinde bulunurken neyi amaçlayarak talep ettiğimizin önemi bulunur. Reformlar, proleterlerin iktidara gözünü dikmesinin önüne ket vurur, bunu göstermek önemlidir.

Komünizmi ayırt eden şey, genel anlamda mülkiyet değil, burjuva mülkiyetinin ortadan kaldırılmasıdır. Komünistler, bireysel olarak çalışarak kazanılmış mülkiyeti ortadan kaldırmakla suçlanırlar. Bahsedilen mülkiyet burjuva mülkiyetinden önce var olan küçük burjuva, küçük köylü mülkiyetiyse bunu ortadan kaldırmamıza gerek yok zira sanayinin gelişimi bunları zaten ortadan kaldırdı ve kaldırmaya devam ediyor. Modern burjuva özel mülkiyetinden bahsediyorsanız, ücretli işçilik mülkiyet yaratıyor mu? Asla. Proleterin emeği sermayeyi yaratır. Sermaye de yeni ücretli emek yaratıp, onu sömürmek koşuluyla çoğalabilen mülkiyet yaratır. Mülkiyet de bugünkü haliyle sermaye ile ücretli emeğin karşısında yer alıyor.

Kapitalist olmak demek üretimde yalnızca bireysel değil toplumsal bir konumda bulunmak demek. Sermaye yalnızca toplumun çok sayıda üyesinin, son tahlilde toplumun tüm üyelerinin ortak faaliyetiyle harekete geçirilebilir ve bu da sermayenin bireysel değil toplumsal bir güç olduğunu gösterir. Sermaye toplumun tüm üyelerine ait ortak bir mülkiyete dönüşürse, bireysel mülkiyet toplumsal bir nitelik kazanır ve mülkiyet belli bir sınıfa ait olma özelliğini kaybeder.

Burjuva toplumda sermaye hem bağımsızdır hem bireyselliği vardır. Burjuvalara bakılırsa bu durumun ortadan kaldırılması, bireyselliğin ve özgürlüğün ortadan kaldırılması demek. Doğrudur, amacımız burjuva bağımsız ve özgürlüğünü ortadan kaldırmaktır.

Burjuvazi, özel mülkiyeti kaldırmamız konusunda dehşete kapılmaktadır. Oysa günümüz toplumunda zaten mülkiyet toplumun onda dokuzu için zaten yok olmuş durumda. O halde siz bizi toplumun ancak ve ancak çok büyük kısmında olmaması koşuluyla var olabilen bir mülkiyet biçimine son vermekle suçluyorsunuz. Yani kısacası, sizin mülkiyetinize son vermekle suçluyorsunuz ve haklısınız da, yapmak istediğimiz tam da budur.

Özel mülkiyetin ortadan kalkması tüm işlerin durmasına, üzerimize bir tembellik çökmesine sebep olur, diyenler de var. Öyle olsaydı burjuva sınıfı sırf aylaklık yüzünden çoktan silinip gitmiş olurdu. Çünkü bu toplumun çalışan üyeleri hiçbir şey elde edemezken, her şeyi elde edebilen üyeleri hiç çalışmamaktadırlar.

Bu iki haftalık okumamızda burjuva sınıfının kendini nasıl var ettiğini, burjuva sınıfının varlığının işçi sınıfını nasıl oluşturduğunu, onların nasıl örgütlenebileceğini/örgütlendiğini ve onlara bu mücadelelerinde itici güç olan komünistlerin mücadeledeki konumunu konuşmuş olduk.

"Bütün Ülkelerin Komünistleri Birleşin" broşürü okumaları

Bulunduğumuz yerelde Komünist Manifesto okumalarını tamamlayarak, Bütün Ülkelerin Komünistleri Birleşin broşürü okumalarına başladık.

Okumamızın ilk bölümünde, platformumuzun ortaya çıkış süreci, devrimci bir partinin eksikliği ve bu devrimci partinin nasıl yaratılacağı konuları hakkında konuştuk ve komünist bir dünya partisinin yaratılması gerekliliği ve bunu savunan yegâne özne olarak durduğumuzun altını çizdik.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Kartal'da "Bütün Ülkelerin Komünistleri Birleşin" söyleşisi

Kartal'da "Bütün Ülkelerin Komünistleri Birleşin" kitabımızı ele aldığımız yaklaşık on beş kişinin katıldığı bir söyleşi gerçekleştirdik. Sunumu yapan yoldaş konuşmasına Komünistlerin Birliği Platformunun kısa bir tarihçesiyle başladı. Yoldaşın sunumunun satır başları şöyleydi:

"SSCB'nin tasfiyesinden beri birtakım birlik girişimleri vardı ancak 99'da Öcalan'ın tutuklanmasıyla sertleşen politik iklimde bunlar fiilen çatırdamaya başladı. Özellikle 2002 seçimleri sonrası gündeme yine çatı parti projeleri geldi, seçim ittifakları oldu bu dönemde. Aslında bir nevi ÖDP ile başlayan süreçteki projeler DEHAP'ın siyasi sahneye çıkmasıyla, Türkiyelileşme projesiyle işlev göremez hale geldiler. Hem 99'dan itibaren sertleşen siyasi atmosfer legal olanaklardan faydalanma imkânlarını ve legal çalışma alanlarını daralttı hem de bu alanda çok daha büyük bir özne olarak ortaya çıkan DEHAP ve ardılı siyasi hareketler bunların zeminini kaydırmaya başladı. Bu siyasi hareketler temelde Türkiye'de toplumsal kitle örgütlenmelerini arttırarak buralardan birtakım siyasi reformlar sağlama iddiasındaydılar. Aslında devrimci bir atmosferin artık olmadığını düşündükleri için bu tür bir yönelim edinmişlerdi. Bizse aslında 71'le başlayan devrimci süreç ve kopuşun 80 Darbesi'ne rağmen hala tasfiye edilemediğini, bu devrimci dinamiğin hala var olduğunu ve tıpkı onların yaptığı gibi devrimci bir siyasetin izlenmesi gerektiğini; o dönem nasıl Denizler TİP'ten koptularsa bugün de TİP'in başka versiyonları niteliğindeki siyasi örgütlenmelerden kopulması gerektiğini savunduk. Devrimci bir siyasetin izlenebilmesi için de buna uygun bir partinin olması gerektiğini savunduk.

Kitle hareketinden hep dem vurulsa da bakıldığında 95'te Gazi Ayaklanması yaşanıyor. Gezi gibi bu coğrafyada yaşanmamış kitle eylemleri oluyor. Kobane eylemleri oluyor. Adalet Mitingi'nin ardında bile milyonlar bir araya gelebiliyorlar. Bunlar aslında sorunun kitlelerde olmadığını gösteriyor. Kitle partisi niteliğinde olanların da tam tersi böyle kitlesel eylemler ortaya çıktığında buna önderlik edemediklerini; işçi sınıfını birleştirmek yerine tam tersi bölen bir rol üstlendiklerini görüyoruz. Aslında 71'den gelen devrimci dinamikleri tasfiye ederek hala örgütlülükte ısrarcı devrimci kadroları var olan örgütlerden de kopartarak kendi tasfiyeci projelerine çekmeye çalışıyorlar. ÖDP'yi çatırdatan mücadelenin sertleştiği, devletin baskısının arttığı, legal olanakların azaldığı vs. koşullarda HDP'nin ortaya çıkması hatta ciddi seçim başarıları kazanması bu tasfiyeci süreci hızlandıracak diyorduk biz, tam da böyle oldu. Amerikan projesiyle Türkiye demokratikleşecek derken DEHAP Türkiyelileşme sürecine girdi. 99'da başlayan PKK'nin tasfiye süreci ise savaş ortamında gecikti. Bu siyasi hareketler yepyeni bir toplumsal muhalefet yapacağız dediler. Bu parti projesi Lenin'in tanımladığı o 'devrimci duruma dönülmeyeceği varsayımıyla' hareket ettiklerini gösteriyordu. Bunların tersine kitle mücadelesi ise büyüdü. Reformlar yolunda atılan her adım, devrimci koşulları olgunlaştıran durumlar yarattı. En olgunlaştığı anlarda da bu hareketler, ya kitlenin gerisinde kaldılar ya da kitle hareketini geri çekme yönünde bir basınç oluşturdular. Çünkü böyle devrimci durumlara hazır değillerdi. Bizse tam tersi devrim koşullarının olduğunu ve bu koşullarda da devrimci partinin yaratılacağını belirtiyorduk ve bu partinin yaratılması mücadelesine girdik.

Bugün gelenekleriyle övünen siyasi hareketler aslında bu hareketlerin mezarını kazıyorlar. Denizlerin, İboların, Mahirlerin yolundan gitme iddiasını taşıyanların tam tersi TİP benzerlerinden kopmayı ve devrimci bir çizgide buluşmayı savunması gerekir. En küçük demokratik sorunun bile bu topraklarda devrimle çözülebileceğini söyledik, tıpkı Bolşeviklerin İki Taktik'ten beri ileri sürdükleri program gibi. 2. Enternasyonal'in yaygın çizgisinin aksine Bolşevikler demokrasi sorununu çözmek için de devrim gerekir dediler ve bunun gereğini de Ekim Devrimi'yle yerine getirdiler. Biz de Şubat Devrimi'nin koşullarının yaşandığı bu süreçte Ekim Devrimi gibi bir hamleyi gerçekleştirecek bir partiye ihtiyacımız var diyoruz. Kitle hareketinin yükseldiği koşullarda kitleyi gerektiğinde silahlandırabilecek, savaş koşullarında sadece barış diyerek pasifist bir çizgiye savrulmayacak; bu koşulları iç savaşa çevirmeyi, iç savaştan da devrim için tıpkı Bolşeviklerin yaptığı gibi yararlanmayı sağlayacak bir parti.

Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresi bizim için elbette önemli ama özellikle bu dönemde öne çıkarmamız gereken 21 Koşul var. Çünkü savaş gibi örgütlenme sorunları gibi gündemler var. Ve asıl olarak da irili ufaklı onlarca parçaya ayrılmış sol hareketin içerisindekilerle Leninist-Bolşevik bir hatta birleşmek için 21 Koşul'u öne süreceğiz. Elbette kendisine devrimci diyen çokça hareket var ve bir şekilde tasfiye olmadan bir arada kalmalarını veya birarada kalmalarına hizmet eden örgütlenmelerini mevzi olarak küçümsemiyoruz. Ancak devrimci bir programa, eylem çizgisine, siyasal hatta kavuşabilecek bir niteliğe sahip olmadıkları için bunlar kendinden menkul hareketler olarak kalmaya mahkûmlar. 3. Kongre'deki komünist partilerin örgütlenmesine ilişkin ilkeler bizim için de geçerli. Devletin bize tarif ettiği biçimlerde değil kendi ihtiyaçlarımıza göre örgütleniriz ve siyasi çizgimizde olduğumuz gibi örgütlenmemizde de bağımsız oluruz. Sendikalarda nasıl çalışılır, kitle hareketi geri çekildiğinde başka örgütlenmelerde nasıl çalışılır? Bunların hepsi ilk 4 Kongre referanslarında fazlasıyla var.

Bizim bunları dememizin sebebi tıpkı Lenin'in dediği gibi bataklığa gitmek isteyenlere bataklığa gidin deyip buna karşı direnenlerle de partiyi kurmayı hedeflememiz. Yani biz tasfiyeci değil devrimci kalacağız diyenlerle bir parti etrafında buluşmaya çalışıyoruz. Peki bu niteliğe sahip partinin niceliği nereden gelir? Kendini kitlelerden ayırt etmiş, mücadelenin içinden gelen deneyimli, profesyonelleşmiş devrimciler oluşturur bu niceliği; deneyimin bir sıçramasıdır. Bunlar sadece ilkelerden kazanılmaz; doğrudan doğruya siyasal mücadeleyle kazanılacak şeylerdir. Dolayısıyla her biri birbirine benzer deneyim ve niteliklere, dar yerel görüş açılarına sahip militanlardan oluşan örgütler doğrusal büyümeleriyle bu niteliğe ulaşamazlar. Kendileri dışına da müdahale edemezler.

Herkes iç savaş çıkmasın, Erdoğan şu kesimleri silahlandırmaya çalışıyor vs. derken biz tam tersi iç savaş devrimci bir durum yaratır ve bundan çekinmemek gerekir diyoruz. Ancak buna müdahale edecek bir partinin yaratılmasını da bugünden şart koşuyoruz. Ekim Devrimi'nin derslerini çıkartan Komintern'in ilke ve amaçlarında ortaklaşmış bir parti yaratılmalı diyoruz."

Kartal'dan Komünistler

Ekim Devrimi seminerleri

Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle bir dizi etkinlik yapılıyor. Biz de Tuzla'da çalışma yürüten komünistler olarak bu süreçte Ekim Devrimi seminerleri başlıklı 3 tane seminer yaptık. Seminerlere 10-15 kişi katıldık.

Ekim Devrimi ve parti ihtiyacı gündemlerini ele aldığımız söyleşilerde Ekim Devrimi ve yaşadığımız coğrafyadaki rejim krizini ve siyasi krizlerin Şubat Devrimi gibi ayaklanmalara gebe olduğunu ancak kitlelerin ayaklansalar da bir devrime önderlik edebilmesinin koşulunun Ekim Devrimi'ni yaratan Bolşevik tipte komünist bir partinin olmadığını anlattık. Bu konuları anlatırken solun içindeki oportünist manevraları ve parlamentarist tutumları net bir şekilde tarif ettik.

Bugün sol bir geri çekilmeden bahsediyor. HDP, Haziran ve daha birçok akım bunu AKP'nin gücüne ve faşizmin gelişimine bağlarken, biz komünistler bu tutumların kâğıttan kaplanı büyük göstermek demek olduğunu belirtiyoruz. Çünkü eğer AKP ve Erdoğan zayıf dersen bunun sorumluluğu devrime gebedir, biz ilerdeyiz demen gerekir. Oysaki sen zayıf onlar güçlü olunca sen mağduru oynamış oluyorsun. Yani biz istiyoruz ama onlar büyük demiş oluyorsun. Peki, bu koşulda Ankara'da gerçekleşen HDP kongresini nasıl tarif edeceğiz? Her türlü zorluğa gözaltına rağmen, kitleler içeri girebilmek için çantalarını bile yollara bıraktıkları durumda 30 bin kişinin hatta daha fazla kitlenin oraya katılmasını nasıl tarif etmek gerekir?

Bundan 100 yıl önce 1. Dünya savaşı başlarken oportünistler, reformistler savaş koşullarında devrimcilik yapamayız, önce savaş bitsin sonra daha rahat devrim yaparız dediler. Ancak komünistler farklı bir cevap verdiler ve "asıl düşman kendi yurdunda" dediler. Ekim Devrimi'ni yaratan koşullar bugün daha fazla mevcut. Hatta kitleler ayaklanmalara gebe ancak devrimciler buna hazır değil, çünkü öyle bir parti yok. Öyle bir parti nasıl yaratılır sorusuna Komünistlerin Birliği Platformu bir yanıt vermiş durumda. Bu partiyi kurmak için sayısal çoğunluğa ulaştık gibi değil. Türkiye'de bir dizi devrimci örgüt var ve bu örgütlerin içinde devrimciler ve oportünistler de mevcuttur. Bu örgütlerdeki oportünist ve devrimcilerin ayrışmasını ve devrimcilerin bir partide buluşması gerektiğini ve bunun koşullarının olduğunu belirtenler olarak öyle bir partiyi yaratmak için Komünistlerin Birliği altında buluşalım diyoruz.

Tuzla'dan Komünistler

Tasfiyeci projeler çökerken, devrimci parti mücadelesi

"Tasfiyeci projeler çökerken devrimci parti mücadelesi" başlığıyla bir söyleşi düzenledik.

Sunum yapan yoldaş, hâlihazırda sürdürülen 2019 seçimlerine hazırlık süreçlerinden bahsederek konuşmasına başladı. Erdoğan bir rejim krizi çıkmazındadır ve bu yüzden koalisyon gibi parlamenter yollara başvurmaktadır. Erken seçim yollarını denemektedir ve bu yüzden de baraj altı kalacağı kesin olan Bahçeli ile koalisyon adımları atmaktadır. İç savaşı kışkırtan Erdoğan bu yüzden Zeytin Dalı Harekâtı adı altında Afrin'e yönelmiştir. Fakat tüm bu savaş adımları Erdoğan'ın işine yaramamakta ve daha çok zarar vermektedir. 15 Temmuz'dan sonra da arkasındakilere güvenemeyen Erdoğan bir darbe girişimini daha göze alamamaktadır. Bu savaş Erdoğan'ın değil Rusya'nın işine yaramaktadır. İçinden geçtiğimiz bu süreçte solda hâkim olan pasifist tutum, Erdoğan'ın güçlendiğini, diktatörleştiğini iddia etmeye devam etse de biz bunun tam aksini ifade etmekteyiz. Tüm bunlar Erdoğan'ın güçlendiğini değil, aksine güç kaybettiğini gösterir.

71'den sonra Deniz'den, Mahir'den, Kaypakkaya'dan miras kalanların sahipleri olduklarını iddia eden bazı sol kesimlerin şimdiki süreçte bu mirasa ne derecede sahip çıktıklarını görebiliyoruz. Zamanında TİP'in yapmak istediği, meclise sosyalizm bayrağını dikmek gibi şovenist iddialarından sıyrılıp gelen bu isimlerin mirasçıları olduklarını savunanlar şimdi aynı şovenist iddialara sahip olanların arkalarında durmaya devam ediyorlar. Bu noktada bizim tutumumuz, hâlihazırda sol hareketin içinde, kıyısında köşesinde bulunan bu şovenizmden yılanların bizimle birlikte öncü önder partimizi yaratma mücadelesinde bulunmalarıdır.

Sunumdan sonra sorulan soru şu şekildeydi: Neden sürekli Erdoğan vurgusu yapılıyor, Erdoğan gidince ne değişecek? Yoldaşımızın yanıtı ise: Erdoğan meselesi devrim sorunudur, sürekli Erdoğan'dan bahsetme sebebimiz bariz bir şekilde ortada olan tüm konuların gelip Erdoğan'da kilitlenmesi. Mesele Erdoğan'ın gidecek olması ya da gitmesi gerektiği değil nasıl gidecek olması. Erdoğan tabii yollarla da gidebilir o zaman daha büyük bir sorun olur, önemli olan Erdoğan hükümetinin devrimci yollarla sonlandırılması. Hedefi Erdoğan olarak göstermemizin sebebi budur.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Zincirin son halkası: İbrahim Kaypakkaya

19-20 Mayıs tarihlerinde SMF, Partizan ve Yeni Dünya İçin Çağrı gazetesi "68'in 50. Yılında "Gerçekçi Ol, İmkânsız Görüneni İste" başlığıyla iki gün süren bir sempozyum düzenledi. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ve sempozyum açılış konuşmasının ardından Türkiye'de ve dünyada 68 olaylarından kesitler sunulan sinevizyon gösterimi yapıldı. Birinci günün ilk oturumunda KöZ adına Niyazi Armutlu, Alınteri adına Mürüvvet Küçük, Birleşik Devrimci Parti adına Çağdaş Balcı, Çağrı adına Çetin Deste, SMF adına Emrah Saltık ve HDP adına Murat Mıhçı konuşmacıydı. İlk sözü KöZ adına Niyazi Armutlu aldı. Yoldaşımız konuşmasına, "Biz 68'in değerleri değil, 71 kopuşunun mirasçılarıyız" vurgusunu yaparak başladı. Konuşmasında kısaca şu noktalara değindi:

"Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiçbir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım." Mahkemede söylediği bu sözlerinden de anlaşılacağı gibi Kaypakkaya ve TKP/ML o dönemde düşmanın da özel olarak dikkatini çekmiştir.

İbrahim Kaypakkaya diğer iki akımdan bir adım ileri çıkarak Kemalizm'den kopmayan ve Kürtlerin ulusal kurtuluş mücadelesi ile buluşmayan bir kopuşun, kopuş olamayacağına işaret ederek ve bunun için tekrar Mustafa Suphi'nin partisinin geleneğine bağlanmak gerektiğini vurgulayarak bu iki noktada gerçek bir kopuş sağlamıştır. Komünist Enternasyonalin kurucusu da olan Mustafa Suphi TKP'sine bağlanmıştır. İbrahim, sadece ser verip sır vermemesi ile anılamaz. Şüphesiz çok değerli ve kıymetlidir ancak Ali Haydar'lar, Meral Yakar'lar, Mahir'ler de, Hüseyin Cevahir, Ulaş Bardakçı, İbrahim Öztaş ve başka nice devrimci de ser verip sır vermemiştir. Deniz'lerin, Mahir'lerin ayırt edici yanı, liberalizmden, legalist reformist soldan kopmalarıydı. Kaypakkaya'nın diğer iki akımdan da farkı ise kendilerini İhtilalci İşçi Köylü Partisi etiketi arkasında gizleyen ve Halk Savaşı verme iddiasını istismar eden reformistlerin maskesini düşürmesi olmuştur. Kaypakkaya ve TKP/ML'nin asıl ayırt edici yanı ise Kemalizm ve Kürt ulusal sorunu konusundaki çıkışı ve bu konuda 1920'lerden 70'lere kadarki tüm sol geleneğe yönelttiği eleştirilerdir.

Kaypakkaya: "Biz işçi sınıfı hareketiyiz, onun öncü müfrezesiyiz. Köylü hareketi asla değil. Ülkemizin bugünkü somut şartları bize köylülükle ilgili görevler yüklüyor, ama bu geçicidir, bizi asıl görevimize yaklaştıran geçici bir adımdır. Dolayısıyla da, toplumun bütün emekçi kesimlerinin, bu düzenden acı çeken insanlığın tümünün kurtuluşunu, tarih işçi sınıfının omuzlarına yüklemiştir. İşte biz, bu sınıfın öncü müfrezesiyiz bu yüzdendir ki, partimizin önüne bir de köylü sıfatının eklenmesi, bilimsel olarak yanlış" demişti. TKP/ML işçi sınıfına dayanan bir hareketti. Bu yönleriyle Kaypakkaya, 71-72 devrimci kopuşu olarak anılan ve THKO, THKP/C, TKP/ML-TİKKO'nun kurulmasına varan devrimci atılımın son halkasını temsil eder. Onun ardılları her ne kadar bıraktığı mirası geliştirememiş olsa da bugün yapmamız gereken Komünist Enternasyonalin ilk 4 kongre belgelerini referans alarak, 71 kopuşunun dersleriyle donanıp, hatta onu da aşarak Bolşevik bir komünist partiyi yaratmaktır.

Alınteri adına yapılan konuşmada şunlara değinildi: "71-72 kopuşunun diğer ikisine göre daha geç ortaya çıkmış olmasına rağmen gölgede kaldığını düşünüyoruz. Kaypakkaya, mevcut Leninist parti anlayışında o diyalektik bağı korumaya çalışmıştır. 24 yaşında beş yüz sayfalık tespitler yapmıştır. Kemalizm üzerine yazdığı tezler hak ettiği değeri görmese de diğer iki siyasete göre daha ileri bir kopuşu ifade ediyor. İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncelerini ardıllarının sürdüremediklerini düşünüyoruz."

Çağrı'dan Çetin Deste ise, "Bugünkü dünya koşullarının yeni bir dünya savaşına doğru gittiğini, bu yaşanmıyorsa ABD ve Çin'in buna hazır olmadığı için yaşanmadığını söyledi. Bu gidişata son vermek için işçi sınıfının harekete geçmesi gerekir. Ancak devrime öncülük edecek Bolşevik tipte bir parti bugün yok." dedi.

HDP'den Murat Mıhçı ise, o dönemdeki Ermeni Paramaz ve asılan 19 devrimcilerden bahsettiği konuşmasında HDP sol sosyalist bir parti değildir, sol kendi birikimine güvenmelidir, dedi.

Konuşmacıların ardından serbest kürsü bölümüne geçildi. KöZ'ün arkasında duran komünistler de söz alarak düşüncelerini ifade ettiler. Soru ve cevapların ardından ilk günün birinci oturumu sona erdi.

İstanbul'dan Komünistler

Hasan Coşkun Panelleri 2018: Afrin'in Türkiye siyasetine yansımaları

Tüm ömrünü devrim mücadelesine hasretmiş Hasan Coşkun yoldaşımızı kaybetmemizin 8. yılında yaşadığımız topraklardaki siyasal gelişmelere damgasını vuran bir konu olan "Afrin'in Türkiye Siyasetine Yansımaları" başlıklı bir panel düzenledik. Panele konuşmacı olarak ÖDP adına İbrahim Aydın, SMF adına M. Ali Eser ve KöZ adına Orhan Dilber konuşmacı olarak katıldılar.

Panel açılışını yapan yapan yoldaş Hasan Coşkun bundan 8 yıl önce 15 Mart'ta kaybettiğimizi belirtti. Panelin 18 Mart tarihine denk geldiğini, her yanda Çanakkale Savaşı'nın yıldönümü nedeniyle devlet tarafından kutlamalar düzenlenirken, sosyalistler, komünistler açısından 18 Mart'ın başka bir önemi olduğunu, Paris Komünü'nün yıldönümü olduğunu vurguladı. Hasan yoldaş ve Paris komünarlarını anmak üzere katılımcıları saygı duruşuna davet etti. Yapılan saygı duruşunun ardından Hasan yoldaşın mücadelesini anlatan kısa bir izlendi ve panele geçildi. İlk olarak sözü SMF adına M. Ali Eser aldı.

SMF (M. ALİ ESER)

Konuşmasına Hasan Coşkun'u, Paris komünarlarını ve komünizm davasına yaşamlarını adayan dünyanın her tarafındaki devrimcileri anarak ve katılanları selamlayarak başladı. Panelin, adı Cezayir olan bir salonda gerçekleşmesinin anlamlı olduğunu belirterek 1950'lerde Fransız emperyalistlerini büyük bir yenilgiye uğratan ulusal kurtuluş savaşı olduğunu vurgulayarak bu dinamiğin etkilediği Vietnam kurtuluş mücadelesinin, insanlık tarihinin gördüğü en görkemli direniş olduğunu ifade etti.

Bugün Kürtlere ait olan bir ilçeyi işgale giden Türk egemen sınıfının ilçeye girdiğinde ilk yaptığının Kawa'nın heykelini yıkmak olduğunu, bunun halk düşmanlığı olduğunu söyledi. Bugün Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkını kitlelere anlatmak gerektiğini vurguladı. Konuşmasında Ortadoğu'da burjuvazi ve bütün enstrümanlarının yoğun biçimde ezilenlere karşı birlik içinde olduğunu söyleyerek en büyükleri olan Amerika, Rusya, Çin, Avrupa için Ortadoğu'nun bir kapışma alanı olduğuna değindi. Afrin meselesine ilişkin ise TSK'nın Afrin'de işgalci olduğunu, terör diyenlerin kendisinin terörün en büyük temsilcisi olduğunu ifade etti. Türkiye'nin Kürtlerin inkârı üzerine kurulmuş bir cumhuriyet olduğunu, Kürtlerin kendi siyasi örgütleriyle sahne almasının engellemek istediğini belirtti. Tarihsel koşulları da kullanarak burada Afrin'deki siyasi oluşumu yok etmek amacıyla Türkiye'nin işgale girdiğini ifade etti. Operasyonun birinci amacının Kürtlerin siyasi bir statü kazanmasını engellemek, ikinci amacının ise Kürtlerin siyasal olarak kendi egemenlikleri altında elde edecekleri ekonomik imkanları engellemek olduğunu belirtti. Cumhuriyet tarihinin en pragmatist ve iki yüzlü partisi olan AKP'nin kanlı siyaset yürüttüğünü, Kuzey Kürdistan'da 20'ye yakın kenti yok ettiğini söyledi. Kendi evlerini, istedikleri yaşamı kurma hakkının her ulus gibi Kürtlerin de hakkı olduğunu vurguladı.

KÖZ (ORHAN DİLBER)

18 Mart'a Çanakkale Savaşı vurguları ve Afrin'in tamamen TSK ve ordunun kontrolüne geçtiği anonsları ile girildiğini belirterek konuşmasına başladı. Bu harekâtın esas itibariyle Türkiye'de güç kaybeden ve zorunlu bir ittifaka mecbur kalan Erdoğan-AKP'nin, bu ittifaka rağmen arzu ettiği yere gelememesi sonucunda TC'deki siyasi çıkışsızlığın yansıması olarak başladığını ifade etti. Afrin Kürdistan'ın batısını ifade eder, Afrin'e bakarak Kürtler'in ve Kürdistan'ın durumunun ne olduğunu anlamaya çalışmak doğru değildir, dedi. Afrin Kürdistan coğrafyasının sadece bir kısmıdır. Afrin'nde kontrolün ele geçirilmesi Cumhur İttifakına bir etki yapmış mıdır diye düşünüldüğünde bunun aksini söylemek gerektiğini vurguladı. Burada bir muharebe olmadığını, operasyonun nedenlerini anlamak için bu harekâtın başlangıcındaki dürtülere bakmak gerektiğini söyledi. Erdoğan-Bahçeli ittifakının çıkarları doğrultusunda bu operasyonun başlatıldığını söyledi. Ancak bu ittifakın Afrin'de kontrol ele geçirilmesine rağmen %50+1'i bulamadığını belirtti. Sokaklarda zafer kutlamalarının da gerçekleşmediğini hatırlatarak, Türkiye'yi yönetmek isteyen ittifakın muhtaç olduğu zaferi elde edemediğini vurguladı. Operasyonu başarmanın değil, toplumun yarısından fazlasının devletin yanında tutum almasını sağlayacak politik bir başarının önemli olduğunu, ancak bunun da sağlanamadığını ifade etti.

Afrin'in kontrol altına alınmış olmasının Kürdistan'ın bütünü açısından bir yenilgi olmadığını, ÖSO güçleri ve TSK'nın Afrin'e yönelik saldırısını genel olarak Kürtler ve Kürdistan'a yönelik bir projenin parçası olarak görmenin doğru olmayacağını, bu hareketin başlamasına neden olan dürtülerin önemli olduğunu ifade etti. Rojava Devrimi'nin yenilebileceğini ama bugünün o gün olmadığını, Afrin'de çok daha fazla güçlü olunmasına rağmen Silopi'deki Sur'daki direniş gibi bir direnişin bile gerçekleşmediğini, demek ki bu direnişin başka bir yerde başka şekilde verileceği hesapları yapıldığını belirtti.

Kürdistan'da gerici devletlerin inkâr politikalarının başarısız olduğunu söyledi. Suriye'nin Kürtlerin inkârına dayalı bir ülke olduğunu, Anayasasına göre Suriye'de yalnızca Araplar'ın yaşadığı ve Arapça konuşulduğunu, ancak Afrin yenilse dahi şu an bu Anayasanın artık kullanılamayacağını söyledi. Bugün Kürdistan ve Filistin olmak üzere iki tane ulusal sorun olduğunu, bu itibarla gündemde olan Kürdistan olduğuna göre Ortadoğu'da savaşa hayır barış istiyoruz demenin siyasi bir karşılığının olmadığını belirtti. Ortadoğu'ya barışın Ortadoğu denklemini oluşturan bu iki ulusun kendi kaderlerini özgürce tayin etmelerine, yani ayrı bir devlet kurma hakkını kullanmalarına kadar çözülmeyecektir, dedi. Bu temel sorunun Afrin ile ortadan kalkmayacağını belirtti.

ÖDP (İBRAHİM AYDIN)

İbrahim Aydın konuşmasına Hasan Coşkun şahsında bütün yitirdiğimiz yoldaşları anarak başladı. 90'lı yılların Türkiye'de rejim krizinin tartışıldığı yıllar olduğunu hatırlatarak 2000'li yıllarda buna ekonomik krizin eklendiğini söyledi. Bu yıllarda AKP'nin bir yandan neoliberal politikaları, bir yandan da demokratikleşme politikaları yürüttüğünü, Amerika'nın ortaya çıkardığı ılımlı İslam modeli ile AKP'nin uyumlu olduğunu, bu durumun 2013-2014'lü yıllara kadar devam ettiğini söyledi.

Ancak ılımlı İslam modelinin Ortadoğu için bir çözüm olmadığının ortaya çıktığını, bunun en iyi örneğinin Mısır olduğunu ifade etti. AKP'nin de uluslararası desteği sağlayan emperyalistlerle çıkarlarının çatışması ve cemaat ile yaşanan çatlaklar sonucunda milliyetçi şoven bir ittifaka girdiğini söyledi. Eski rejimin hiçbir şekilde demokratik bir nitelik taşımadığını ancak bugün yeni bir rejimin eskizi çizildiğini ve 2019'da da büyük ölçüde yerleştirilmeye çalışılacağını belirtti.

Bu süreçte solun bu yapının bir parçası olmaması gerektiğini, 2019 seçimlerine dönük asgari bir mücadele programı yaratmamız gerektiğini söyledi. Afrin savaşının Türkiye'yi yönetemeyecek durumda olduklarını gösterdiğini, kendi ittifaklarının olmazsa olmazının Kürtlere karşı ortak bir harekât yapmak olduğunu ve bunu zafere taşımak isteseler de böyle bir sonuç yaratabilecek gibi görünmediklerini vurguladı. Sol olarak bizim yapmamız gerekenin; birbirimize sahip çıkacak bir dayanışma ilişkisi içerisine girmek, omuz omuza verip asgari bir program oluşturmak, kendi iç dayanışmamızı kurmak, çok net hızlı bir mücadele programıyla ortaya çıkmak olduğunu belirtti. Boykot da yapılacaksa, başka bir aday da çıkarılacaksa, bütün bir toplumsal muhalefetin buna birlikte karar vermesi gerektiğini söyledi.

İlk tur konuşmaların tamamlanmasının ardından soru ve görüş için katılımcılar söz aldılar.

İkinci turda konuşmacılar gelen soru ve görüşlere ilişkin konuştular. Sırasıyla ÖDP, KöZ ve SMF söz aldı.

KöZ adına soruları yanıtlayan Orhan Dilber konuşmasında özetle şu noktalara değindi.

Afrin'de bir muharebe değil işgal hareketi olduğunu belirtti. Türkiye siyasetine yansısın diye yapılmış bir operasyon olduğunu ancak başarısız olduğunun açık olduğunun altını çizdi. Seçimlere sokaklarda hazırlanmak gerektiğini, seçim sonucu ne olursa olsun sokakta yürümeye devam etmek gerektiğini belirtti ve seçim sonuçlarının ne olursa olsun toplumun yarısını memnun etmeyeceğini söyledi. Öbür yarısına da sokakların kaldığını söyledi.

Hükümetin Gezi Ayaklanması ve 7 Haziran seçimlerinde iki kez sarsıldığını gördüğümüzü, "Seni başkan yaptırmayacağız" diye kim yürüyorsa onun kazanacağını söyledi. Bu seçimden elbette devrim olmayacağını, bizim bu seçimlerde yok sayılan dışlananları nasıl bir araya getireceğimizi düşünmemiz gerektiğini, 7 Haziran'dan beri bütün manevraların aykırı bir unsur olarak görülen HDP'yi dışarı atmak için yapıldığını söyledi. İlk defa 7 Haziran'da kimsenin beklemediği bir sonuç aldığımızı, HDP'nin Gezi'nin uğramadığı iki şehir dışında her yerden oy aldığını, devrim yapacağız, iktidarı alacağız demediğimizi ama solun ufkunu aşacağını bildiğimiz bir adayın olduğunu söyledi. En fazla destek alabilecek olan hangi adaydır, bunu belirlemek gerektiğini belirterek, adayı aday

göstererek seçmeyi önerdi. Meclisleri toplayalım, halk toplantıları yaparak sokağı kullanarak yapalım, biz kendi aramızda kulis çalışmaları ile bunu yapmayalım, KöZ olarak buralardan çıkacak olan bir adayı biliyoruz, dedi.

Bizim bunların seçimi kazanmaması için uğraşmamız gerektiğini, bugün kimlerle bu hükümet alaşağı edilecekse onlarla yürümek gerektiğini belirtti. Kimi başkan yaptıracağımızın sonra geleceğini belirtti. Bunun rejim krizini parlamenter yoldan yıkmaya denk düşeceğini ancak Türkiye'de de İran'da da en ufak bir demokratik kazanım için devrim olması gerektiğini düşündüğümüzü, seçimleri konuşurken devrimi konuşmaya gerek olmadığını söyledi. Bugün bu iktidarı nasıl deviririz onu konuşmanın gerektiğini vurguladı.

Kürdistan sorununun dünyanın gündemine girmesinin bizim lehimize olduğunu, Komintern'in prensiplerine göre baktığımızı, Komintern'in "Bütün ülkelerin işçileri birleşin" yerine "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin" sloganını koymuş olduğunu vurguladı. Ezilen ulusların kurtuluş mücadelesi ile emekçilerin kurtuluş mücadelesinin aynı olduğuna da değindi.

İstanbul'dan Komünistler

Mustafa Suphi TKP'si ve günümüzdeki parti sorunu

Yeni Dünya için Çağrı, Avrora Kolektifi ve KöZ olarak 4 Şubat Pazar günü "Katledilişlerinin 97. Yılında Mustafa Suphi TKP'si ve Günümüzdeki Parti Sorunu" başlıklı bir panel düzenledik. Saygı duruşu ile başlayan panelde sırasıyla Çağrı, KöZ ve Avrora Kolektifi söz aldı. Konuşmacılar şu vurgularla konuşmalarını gerçekleştirdiler:

YENİ DÜNYA İÇİN ÇAĞRI

İşçi sınıfı önderliğinde bir devrim için komünist partinin varlığı şarttır. Üsttekilerin artık yönetemez duruma geldiği, alttakiler eskisi gibi yaşamak istemediklerinde ve harekete geçtiklerinde oluşan devrimci durumda başarı için devrimci bir parti gerekir. Başka ülkelerdeki devrimin başarıya ulaşamaması, günümüzde de "Arap Baharı" olarak adlandırılan ayaklanmalardaki başarısızlığın nedeni Ekim Devrimi'ndeki gibi bir partinin olmamasıydı. Ekim Devrimi'nin her ülkede etkisi oldu. Proletarya önderliğindeki Ekim Devrimi tüm dünyayı sarstı. Türkiye'de de Kürdistan coğrafyasında TKP'nin kurulması olarak yansıdı.

Sovyetler Birliği güdük de olsa yanı başında gelişen antiemperyalist mücadeleyi destekler. Belgelerle yayınlandı, Mustafa Suphi kurtuluş savaşına katılmak için Mustafa Kemal'le, Kazım Karabekir'le görüşmeler yapar. TKP resmi bir heyetle görüşmeye gelir, önemli yanlış şudur: Ulusal mücadele burjuvazi tarafından verilmektedir ve burjuvaziye güvenilmemesi gerekirdi, burjuvazinin sınıf düşmanı olduğunun unutulmaması ve toplu bir görüşmeye gelinmemesi gerekirdi. Bu önemli yanlış sonucu bir yenilgi almıştır. Sonrasında da TKP Kemalist hareketi soldan destekleyen bir partiye dönüşmüştür. O dönem güdük de olsa yürütülen mücadeleye Sovyetlerin de Komintern'in de destek verdiğini görüyoruz belgelere baktığımızda. Komintern Kemalistlerin hareketinde içeride oynadığı rol açısından değil uluslararası alanda oynadığı rol açısından bakıyor. Komintern'in Sovyetler Birliğinin yaşatılmasını merkeze koyan siyaseti yanlış değildi, ama seksiyonların bu merkezi siyaseti birebir kendi ülkelerine uygulaması sınıf mücadelesi ile çelişir. TKP'nin yürütmüş olduğu Kemalistleri soldan destek siyaseti, sınıf uzlaşmacı olarak adlandırılan siyaset Türkiye'de sınıf hareketinin gelişmesine ve komünizm mücadelesine zararları olmuştur. Bu siyaseti kıran, Kemalizm'in sol olmadığını, işçilere düşman bir siyaset olduğunu, Kemalizm'in faşizm olduğunu söyleyen İbrahim Kaypakkaya olmuştur. Sol içindeki Kemalizm'in etkisini yıkmıştır. Ama günümüzde şu ya da bu siyaset içinde Kemalizm'in etkisi sürmektedir.

Devrimin gerçekleşmesi için gereken Leninist partinin özellikleri şöyle olmalıdır: Leninist parti öğretisi iki kategori tanımlamıştır. Partinin merkezinde profesyonel devrimciler yer alır, profesyonel devrimciler örgütünün etrafında da üretimde yer alan işçiler yer alır. Bu partinin işleyişi demokratik merkeziyetçidir. Demokrasi yanı görüş ayrılıkları üzerine parti içerisinde ve kamuoyu önünde serbestçe tartışılmasını gerektirir. Koşullar elverdiği oranda yöneticilerin alttan seçimle gelme ilkesi uygulanır. Demokratik merkeziyetçi yanı ise partinin en üstünde kongrenin yer alması, iki kongre arasında merkez komitesinin kararlarının bağlayıcı olması, azınlığın çoğunluğa tâbi olması, alt komitelerin üst komitelere bağlı olmasıdır. İşleyiş ilkelerinin yer aldığı bir tüzük ve partinin gideceği yönü belirleyen bir program gerekir. Bu parti her türden yanlış görüşlere karşı revizyonizm, oportünizme karşı uzlaşmaz ideolojik bir mücadele ile gelişir. Bu partinin varlığı hiziplerin varlığı ile bağdaşmaz. RSDİP içerisinde Menşeviklerle birlikte yer alınmıştır. Burada iki ayrı parti yer almaktadır. 1912 yılında bu duruma son verilmiştir. RSDİP içerisinde yer alınsaydı Ekim Devrimi'nin başarıya ulaşamayacağını değerlendirmişlerdir sonrasında. Leninist partinin ayakları işçi hücrelerine dayanmak zorundadır.

KÖZ

Komünistlerin Birliği için mücadele edenler adına sizleri selamlıyorum. Bu paneli ilginç bir ortamda düzenliyoruz. Mustafa Suphi TKP'sine ilişkin artan bir ilgi var, kitaplar çıkıyor, belgeler yayınlanıyor. 80'lerin sonu 90'ların başından itibaren giderek hızlanan süreç arttı. Bu aslında SBKP revizyonizminin çöküşüyle ilgili. SBKP revizyonizmi çöktükten sonra; Türkiye'deki TKP bir kambur olarak, Mustafa Suphi ile anılan bir kambur olarak ortadan kalktıktan sonra Türkiye'de sosyalistlerin, devrimcilerin de ilgisi arttı. Bu bir yanıyla sevindirici, çünkü konu hakkında konuşmayı mümkün kılıyor. Bir yandan da tehlikeli, çünkü yayınlanan yazılara baktığınız zaman bir belgeselci, arşivci, romancı havasında, adeta bağlamdan kopmuş, somut tarihsel olgular hakkında didişen, bir şey kanıtlamaya çalışan problemler zinciri içerisinde yazılıyor bu yazılar. Politik bir kaygısı yok. Herkes arşivlerde unutulmuş şeyleri açığa çıkarmaya çalışıyor ama gün yüzünde olan, apaçık, daha başından beri hiçbir arşivci gayrete ihtiyaç duyulmadan görülebilecek olan şeyler hakkında kimse konuşmuyor. Dolayısıyla Türkiye'deki Mustafa Suphi ilgisi esas siyasi sorunun üstünü örten bir merak olduğu için temkinle yaklaşılması gerekir. Biz Komünistlerin Birliği'ni savunanlar olarak, KöZ olarak Mustafa Suphi TKP'si ile neden ilgileniyoruz? Çünkü biz Türkiye'de komünist bir partinin olmadığını, yaratmak gerektiğini savunuyoruz. Gazetemizin logosunun altında da işçilerin birliğinden önce komünistlerin birliği yazıyor. İşçilerin Sovyetlerde birliğini sağlayabilmek, öyle bir devrimi muzaffer kılabilmek için Türkiye'de ve dünyada komünist partilerin bulunması gerektiğini savunuyoruz. Öncelikli görevin böylesi bir partinin yaratılması olduğunu söylüyoruz. Normalde burada biraz daha ihtiyatlı konuşacaktım. Çünkü öyle bir parti yok dediğimiz zaman küçümseyici bir hava oluşmasını istemeyiz. Kendisine örgütsel mevzi yaratmış bir dizi sosyalist devrimci var. Türkiye'de parti yok iddiası örgütsel mevzileri yok saymak, küçümsemek anlamına gelmez. Ama parti bir örgütsel mevzinin ötesinde başka bir şey. Biz bir partiyi yaratmak istiyoruz. Mustafa Suphi TKP'si ile ilgilendiğimiz zaman da "Mustafa Kemal mi öldürdü, Erzurum'a niye geldiler, temkinli mi davranmalıydı, Maria'nın rolü neydi?" sorularıyla ilgilenmiyoruz. Biz başka bir soru soruyoruz: Komünist partiyi yaratırken Mustafa Suphi TKP'sinden neler öğrenebiliriz? Kuruluş sürecinden, faaliyetinden ve sonrasında tasfiye edilişinden neler öğrenebiliriz? Bize göre dört nokta önemli: Birincisi parti sorununun en önemli ve öncelikli konusu program sorunu olmasa da, program sorunuyla yakından ilişkili. Türkiye'de komünist parti yok dediğimiz zaman aslında komünist bir programa sahip parti yok diyoruz. Mustafa Suphi TKP'sinin Komintern tarafından onaylanmış bir programı var. Hatta Komintern'in ilk dört kongresinin onayladığı ilk dört programdan biri. Bu programın kıymeti bizce bayrağında sosyalizm yazması değil. Osmanlı Sosyalist Fırkası da var, İştirakçi Hilmi'nin fırkası da var. Sosyalizm zaten Osmanlı'ya 1908'lerden itibaren girmiş. Bu program başka bir nedenden ötürü kıymetli. Bayrağına "Amele ve Rençperler Şurası" yazmış, yani "İşçi Köylü Sovyetleri" yazmış. Devrimci iktidar formu olarak Sovyetleri benimsemiş. Bu programı kıymetli kılan asıl noktalardan birincisi bu.

İkincisi –burada Çağrı'ya katılmıyorum, ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanımadığı için eleştiriyoruz deniyor- programın yedinci maddesi şöyle diyor: "Önce biz ezen ulusların imtiyazını ilga edeceğiz, hür milletlerin Sovyet Cumhuriyetleri olarak yaşamasını isteriz." dedikten sonra yedinci maddede: "Amele ve Rençper sınıfları da tamamen ayrı ve müstakil yaşamak cereyanlarına kapılmış olan milletlerin arasında kanlı kavgalar çıkmamasına mahal vermemek için bu gibi meselelerin 'plebisit' usulüyle umumi oya müracaat haline delalet eder." deniyor. Aslında eksik bulabilirsiniz, tamamen ulusların kendi kaderini yazmamış diyebilirsiniz, şekilsel olarak daha güzel ifade edilebilir ama söylediği şey bir ulusal ayrılık hareketi olduğu zaman orada sandığı koyarız, Bolşeviklerin Finlandiya'da, Ukrayna'da yaptığı gibi sorarız, demiş oluyor. Burada eleştirmenin yanlış olacağını hatta tersini söylemek gerektiğini düşünüyoruz. Türkiye'de bugün kendine devrimci, komünist diyen bir dizi örgüt ve partinin programından daha ileri olduğunu söylemek gerekir.

Üçüncüsü ilke ve esaslarda aslında Türkiye'deki sol hareketlerin, devrimci hareketlerin çoğundan daha ileri bir saptamada bulunuyor ve Türkiye Cumhuriyeti'ni bir burjuva diktatörlüğü olarak tarif ediyor. Sol hareketlerin, devrimci hareketlerin çoğunluğu Türkiye'de faşist diktatörlük olduğunu söylüyor veya oligarşik rejim diyor, muhtelif rejim tanımlamaları var. Aslında hepsi açısından da Türkiye'de faşizmin ne zaman geldiği çok problemli konu. Mustafa Kemal'in bir burjuva devrimcisi olduğu söyleniyor, 1908 kastediliyor burada. Bu da aslında programatik olarak ileri bir pozisyon. İkinci bir noktaya geliyoruz. Tespitiniz doğru da olabilir, faşist diktatörlük ya da burjuva demokrasisi demiş olabilirsiniz ama bu tespitin kendisinin başka bir anlamda da önemi var. İkinci olarak Kemalizm'e karşı tutum. Mustafa Suphi ne yapmak istiyordu anlamak için gidip belgelere bakmamıza gerek yok. Herhangi bir hareketin devlete karşı tutumunu anlamak için, miting izni almak için devletle valilikle yapılan yazışmalara baksak, devletle görüşüyorlar, işbirliği yapıyorlar demek doğru olur mu? Bizim bu örgütlerin programlarına bakmamız lazım. Kongre kararlarına bakmamız lazım. Özel yazışmalara bakarsak, sizi destekliyoruz diye yazıldığı da görülebilir, taktik de yapılabilir, bunlar politikanın kendisi zaten. Bu tartışmaya girersek çıkamayız, tersine de belgeler göstermek mümkün olur. Asıl önemli olan apaçık ortada olan şeylere bakmak, programına, tespitlerine, kongre kararlarına bakmak. Burjuva demokrasisi tespiti niçin önemli? Çünkü zaten kurulmuş bir burjuva rejim var. Biz bunu tahsis etmek istemiyoruz, biz Sovyet Cumhuriyetleri kuracağız diyoruz. Bu olay Sevr Türkiye'sinde gerçekleşiyor. 10 Ağustos'tan bir ay sonra 10 Eylül'de gerçekleşen bir kongrenin programı bu. Sevr'i kabul etmediği için Türkiye Cumhuriyeti ilhakçı bir devlet. Savaşta kazanmadığı yerleri burjuva hukuku içerisinde ilhak etmiş bir devlet. O sınırlar yok, o zaman yok Mustafa Suphi TKP'sinde. Bu sınırlar içerisinde bir Sovyet Cumhuriyeti kurmaya geliyor. Böyle bir programa sahip olan bir hareketin Mustafa Kemal'i desteklemesi mümkün değil siyaseten. Aksi takdirde siyaseti saflık derekesine indirip, Mustafa Suphi Mustafa Kemal'e kanmıştı, Mustafa Kemal de kendisini desteklemeye gelenleri öldürttü diyen bir açıklama yapıyor olacağız. Mustafa Kemal de Mustafa Suphi'nin kendisine karşı mücadele etmeye geldiğini biliyordu, bu yüzden öldürttü.

Şefik Hüsnü TKP'sini Türkiye'de herkes neden lanetliyor? Çünkü oportünist, devletle uzlaşan, sınıf işbirlikçisi. Ama sadece programa kriter olsaydı, siyasi kararlar, tutumlar, açıklamalar, eylem çizgisi kriter olmasaydı, Mustafa Suphi TKP'sinin programı ile çok bir fark olmazdı. Doğu Perinçek'in savunamayacağı bir program Şefik Hüsnü TKP'sinin programı. Ama Şefik Hüsnü TKP'sinin programı neden işbirlikçi ve sınıf uzlaşmacı? Çünkü anti-emperyalist olarak gördüğü Mustafa Kemal'i destekleme kararı alıyor. Türkiye solu açısından önemli bir çelişki ortaya çıkıyor, kimsenin üzerine konuşmak istemediği bir çelişki. Herkes Şefik Hüsnü TKP'sini yerden yere vuruyor. Bu parti Komünist Enternasyonal üyesiydi, buraya düzenli olarak rapor sunuyordu. Yaptıkları kimi taktik hatalar ya da eksikler olduğu türünden eleştiriler olduğu söylense de onaylanıyor. Komünist Enternasyonal'in beşinci kongresinden itibaren buna nasıl tahammül ediliyor. Sadece tahammül etmekle kalmıyor, Çin komünistlerine de bunu öneriyor. Çan Kay Şek'i destekleyin, diyor. Bunun güncelliği de aslında Suriye meselesini tartıştığımızda ortaya çıkıyor. Bugün mesela Suriye'de Kürtler işgale karşı Esad rejimini mi desteklemeliydi? Demokratik Suriye'yi inşa etmek için Esad'ın yanında mı yer almalı? Bu sorunun yanıtı Mustafa Suphi TKP'sinde hayır iken, Şefik Hüsnü TKP'si evet diyor. Maalesef Komünist Enternasyonal bunu onaylıyor ve çizgi haline geliyor. Şefik Hüsnü TKP'sini model alırsanız başka bir parti modeli geliştirmiş olursunuz. Oportünizmle bir arada yaşayan, hain dediklerinizle aynı parti içinde yer almayı kabul eden bir anlayış olur. Leninist partiye ilişkin Çağrı'nın verdiği örnekle, çekirdeğinde profesyonel devrimcilerin bulunduğu, onun çevresinde de işçilerin olduğu ikili bir parti yapısı koydu. Doğrudur, Lenin'in "Bir Adım İleri İki Adım Geri" kitabındaki metnini böyle de okuyabilirsiniz. Ama aslında bu Troçki'nin de parti anlayışıdır, Menşevik parti anlayışıdır. Lenin kendi parti anlayışını o kitapta netleştirmemiştir. Bugün yaratacağımız partinin RSDİP gibi bir parti olmasını ister miyiz? Menşevik olarak gördüklerimiz, oportünist olarak gördüklerimizle aynı çatı altında bir çatı partisi mi kurmak isteriz? "Proletaryanın Örgütten Başka Silahı Yoktur" şiarı aslında sonradan siyaseten Lenin'in ve Komünist Enternasyonal'in hiçbir siyasi görüşü ile bağdaşmaz. Çünkü partiyi bir işçi partisi gibi gören, Menşevikleri de partiyi bırakıp kaçmakla eleştiren bir anlayış var. Çünkü taktik ve örgütlenme sorunları oportünistlerden ayrılmayı gerektirmez, diyor. Biz Lenin'in sonraki eserlerine baktığımızda böyle ikili bir üye tipine sahip olan, oportünistlerle aynı partide yer alan değil, her üyesinin profesyonel meslekten devrimciler olduğu, üyelerinin özelliklerinden ziyade aynı nitelikte örgütlerden oluşan tek tipten bir partiden bahsetmektedir. Komintern'in dördüncü kongresindeki örgütlenme konusundaki tezlere baktığınızda böyle bir parti anlayışını görürsünüz. Biz böyle bir partiyi nasıl yaratmak gerektiğini savunuyoruz. Türkiye'de herkes sağlam bir örgüt kurup, programatik bir çalışma yaparak doğrusal büyümeci bir anlayışla giderek güçlenip, sınıfa hâkim olacak bir parti kuracaklarını savunuyor. Biz böyle bir şey savunmuyoruz. Doğru olmadığını da düşünüyoruz. Lenin'in modelinin de böyle olmadığını savunuyoruz. Leninist partinin böyle inşa edilmeyeceğini düşünüyoruz. Mustafa Suphi TKP'si de zaten böyle inşa edilmemiştir. Iskra modeline baktığımızda, bir programatik temel üzerinde bir parti kuruluş kongresi örgütleme çağrısı vardır muhtelif devrimci yapılara. Bu yapıların buluşacağı bir zemin tarif ediliyor, ilkeler tarif ediliyor ve "Gelin bu ilkeler çerçevesinde bu partiyi birlikte kuralım." deniyor, "Bizim partiye katılın." denmiyor. Aksi solun geri kalan kısmına kapalı doktriner ve imkânsız bir proje. Biz de Türkiye'de partinin böyle kurulması gerektiğini savunuyoruz. Bu ilke, referanslar ışığında bir parti kongresini toplamak üzere aynı platformda buluşma çağrısı yapıyoruz. Komünistlerin birliğini sağlamak istiyoruz.

AVRORA KOLEKTİFİ

Mustafa Suphi TKP'si bağlamında parti meselesini ele alıyoruz, parti nasıl inşa edilecek? Burada şunu dikkate almak lazım. Tarihsel TKP, yani 10 Eylül'de kurulan TKP Üçüncü Enternasyonal oluşumu içerisinde yer alıyor. Doğu Halkları Kurultayı'nın gücünü arkasına alarak ortaya çıkıyor. Komintern kuruluş belgelerine baktığımız zaman Lenin Komintern'in ayırt edici yönünün Sovyetlere dayanması olduğunu vurguluyor. Bir bakıma Sovyet devleti ile Komintern'in özdeşleştiğini söylüyor. TKP ile ilgili önemli noktalara dayandı arkadaşlar. Benim onlara ekleyebileceğim şunlar: TKP'nin oluşumunda Mustafa Suphi'nin çok ciddi bir biçimde rolü olduğunu görüyoruz. Kızıl Ordu'da doğrudan savaşıyor karşı devrimci gruplara karşı. Ciddi bireysel bir önemi var Mustafa Suphi'nin. Mustafa Suphi ve arkadaşları bir kongreyle Komintern çizgisine uygun bir program ortaya koyuyorlar. Pratik çabalarına baktığımızda Kurtuluş Savaşı'na bağımsız bir güç olarak katılıp, Anadolu'daki hareketin ulusal kurtuluşla kalmaması için çaba gösterdiğini görüyoruz. Türkiye'de komünist partinin kurulmasında neleri örnek alabiliriz. Ciddi farklar var bunu görmek lazım. Bu dönemde Komintern yok, Sovyet devleti yok. O dönemde Ekim Devrimi'nin ciddi bir etkisi vardı. Bugün arkamızda böyle bir şey yok. Bu nedenle Bolşevik Parti'nin tarihsel olarak nasıl ortaya çıktığı bizim için klasik örnek olmalıdır.1903-1917 arasındaki pratiğe bakmak gerekir. İki aşamalı parti anlayışı var, önce işçi sınıfının ileri kesimleri örgütleniyor.

Panelin ikinci turunda katılımcılar soru ve görüşlerini bildirdiler. KöZ'e dönük birçok soru geldi. Komünistlerin birliğinin nasıl sağlanacağı, KöZ'ün kendi dışındakileri komünist görmezken hangi komünistleri birleştireceği, KöZ'ün nicelik olarak ve pratik faaliyetlerine bakıldığında başka siyasi akımların gerisinde olmadığı ama hala neden parti olmadığı sorularının yanı sıra Mustafa Suphi TKP'sinin kadın sorunu, 21 Koşul, Afrin'deki savaş ve bu savaşa karşı tutum konularında konuşmacıların görüşleri soruldu.

Konuşmacılar ikinci turda gelen soruları yanıtladılar. KöZ olarak parti eksikliği derken Türkiye'de parti olmadığını değil, komünist bir programa sahip bir partinin olmadığını savunduğumuzu ve bu partiyi yaratmak, parti kongresini toplamak üzere sola yaptığımız çağrıyı anlatmamıza vesile olan bir panel oldu.

İstanbul'dan Komünistler

ESP'lilerle 8 Mart ve revizyonizm tartışması

8 Mart mitinginin arifesinde mahallemizdeki ESP temsilciliğini ziyaret ettik. Biz gittiğimizde ESP'li arkadaşlar miting hazırlığı içerisindeydiler. 8 Mart mitinginin kadın kadına gerçekleşmesinin doğruluğu, yanlışlığı üzerine başlayan tartışmada, ESP'li arkadaşlar; kadın kadına 8 Martların gerçekleşmesinin kadın iradesini büyütmek ve kadın devriminı güçlendirmeye yarayacağını, bu yüzden de erkeklerin katılmadığı 8 Martların doğruluğunu savundular. ESP'nin geçmişteki tutumlarını hatırlattığımızda ise, ESP olarak bunun özeleştirisini verdiklerini ve artık bu hatta ilerleyeceklerini ifade ettiler. Biz de 8 Martların siyasal bir gün olduğunu, siyasal olan bir gündemin de hedefinin iktidar olması gerektiğini savunduk. Hedefine iktidarı alan bir hareketin ise bu iktidarı ezilenlerin birleşik mücadelesini örerek alabileceğini, kadın kadına 8 Martların böylesi birleşik bir mücadelenin önünde engel olduğunu vurguladık. Kaldı ki çarlık sarayını yerle bir eden mücadelenin ateşini de 8 Mart için alanlara çıkan kadınların erkeklerle birlikte verdikleri mücadelenin ortaya çıkardığını hatırlattık. Ayrıca Bolşevizm'in çizgisinde kadın kadına 8 Martlar ya da kadın devrimi gibi tespitlerin olmadığını, bu tespitleri hangi referanslardan aldıklarını sorduk. Onlar ise Bolşevizm'i ve Sovyetleri bu anlamda eleştirdiklerini, Sovyetlerde kadınların ikinci plana atıldığını savundular. Zaten diyalektik olarak her şeyin değişmesi gerektiğini, Rus devrimi zamanında, Enver hoca çizgisinin de bugün geçerli olmadığını, günün koşullarına göre değiştirmek ve uyarlamak gerektiğini savundular. Biz de, taktiksel konulardaki değişimle ilkesel konulardaki değişimin farklı olduğunu, ilkesel konulara dair bir değişimin revizyonizme denk düştüğünü savunduk. Bu durumda ESP'nin bu konularda revizyonist olduğunu ifade ettik. Revizyonizme karşı en etkili silahın da ilke ve referanslardan ödün vermemek olduğunu, o ilkelere bağlı olarak siyasi taktikler geliştirmek gerektiğinin altını çizdik. Sol akımların böylesi bir referanslara bağlı hareket etmedikleri için 8 Martlarda da görüldüğü gibi reformist ve revizyonist akımlara dönüştüklerini vurguladık.

BOLŞEVİZM KAZANACAK

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Fransa'da demiryollarında grev, işçi aristokrasisi ve ekonomizm

Geçtiğimiz 3 Nisan'dan beri Fransa, demiryolları çalışanlarının başlattığı grevle sarsıldı. Başta başkent ve mücavir illeri olmak üzere Fransa'da toplu taşıma ve ulaşım demiryollarına bağlı olduğundan bu grev dalgası genel olarak gündelik hayatı derin bir biçimde etkiledi.

Grevin nedeni, sürpriz biçimde başkanlık koltuğuna oturan Emmanuel Macron'un atadığı başbakan Philippe Edouard'ın "demiryolları reformu" adı altında uygulamaya kalkıştığı saldırı paketi.

Doğrusu bu paket birdenbire ortaya çıkmış değil. Macron'un da bir dönem ekonomi bakanlığını yaptığı önceki kabinenin gündemine aldığı, aslında çoktan beri Fransa'yı yöneten hükümetlerin müteaddit defalar gündeme aldıkları bir paket. Daha önce uygulamaya konmamasının nedeni seçimlere ön gelen süreçteki yaygın grev dalgası ve seçim sonuçlarına olumsuz etki yapması olasılığı idi.

Daha önceki hükümetler tarafından gündeme getirilmiş olan bu paketin ilk göze çarpan yönü elbette büyük bir kamu işletmesi olan SNCF'in (Fransa Demiryolları Ulusal İşletmesi) özelleştirilmesini ifade ediyor olması. Bu, uzun zamandır ve sadece Fransa'da olmamak kaydıyla yürütülen neo-liberal planları çerçevesinde bir büyük özelleştirme paketinin söz konusu olduğu anlamına geliyor.

Bu bağlamda 2019 ve 2020'ye kadar hem ulusal demiryolu şebekesinin hem de uluslararası TGV (Çok Hızlı Tren) hatlarının tamamen veya kısmen özelleştirilmesi anlamına geliyor. Ama bu kadar değil. Söz konusu sözde reform paketinin asıl önemli özelliği ister kamu kesiminde olsun ister özel sektörde istihdam ediliyor olsunlar demiryolu çalışanlarının iş güvencelerinin hemen hemen tamamen ortadan kaldırılmasını hedefliyor olması.

Herşeyden önce buna göre, 2020'den itibaren kadrolu işçi olarak işe alınma olasılığı neredeyse tamamen ortadan kaldırılmış olacak. Oysa öteden beri bu sektörde çalışanların neredeyse ömür boyu iş güvencesine sahip olmaları ve kendileri ve yakın akrabalarının da demiryolu ulaşımından (lojman sosyal tesis vb. avantajların yanısıra) hayat boyu bedava yararlanma ayrıcalıkları vardı.

Paketin ikinci bir yönü demiryollarında çalışanların kolaylıkla işten çıkarılabilecek olmasının yanısıra işveren gerekli gördüğü takdirde oturdukları ve çalıştıkları yerlerden başka yerlerde çalışmaya zorlanmaları ve bu yer değiştirmeyi kabul etmedikleri takdirde otomatik biçimde işten çıkarılma tehdidiyle yüzyüze kalması. Oysa Rosa Luxembourg'un tarifiyle bu "üniformalı ücretli köleler" 1898'den beri olağanüstü bir iş güvencesine ve erken emeklilik, çalışma saatlerinin düşüklüğü ve torpilli fazla mesai ödemeleri gibi ek avantaj ve ayrıcalıklardan yararlanmaktaydı.

Açıkçası Lenin'in emperyalizm tahlilinin en önemli unsurlarından biri olduğu halde genellikle unutulan ve unutturulan bir kavram da işçi aristokrasisi kavramıdır. Emperyalist sömürünün kırıntılarından pay alarak kendi burjuvazisine destek sunan bu kesim aynı zamanda metropollerdeki oportünizmin de maddi/sosyal temeli olarak tarif edilir.

Doğrusu Fransa'daki demiryolu işçilerinin ayrıcalıklı konumu da bu tabakanın tipik bir örneği olmalarını anlatır. Üstelik sadece deniz aşırı çaptaki emperyalist sömürünün değil kayıt dışı çalışan ve aşırı sömürüye tabi tutulan kesimlerin sömürüsünden de kırıntılara ortak olmaktadırlar. Bu itibarla bu kesimin oportünist/korporatist bir çizgide hareket etmesi de oportünistlerin desteğine mazhar olması da şaşırtıcı değildir.

Konuya dönersek Macron/Philippe hükümetinin gündeme getirdiği bu sözde reform paketi daha önce Jacques Chirac'ın başbakanı De Gaule'cü Alain Juppe zamanında da gündeme gelmiş ve 1995'te büyük bir grev dalgasıyla geri püskürtülmüştü. Sonra genel olarak kamu çalışanlarıyla birlikte demiryolcuları da ilgilendiren bir başka girişim de 2003'te geri püskürtülmüştü.

Nihayet şimdi solun desteklediği bir sağcı başkan olan Macron zamanında geçen şubat ayında bu saldırı paketi yeniden gündeme geldi. Bunun üzerine CGT'nin önayak olmasıyla, bütün sendika konfederasyonlarına bağlı demiryolcuların ortaklaşa düzenlediği ülke çapında büyük protesto mitingleri düzenlendi. Bu mitinglere her altı demiryolu çalışanından birinin katıldığı hesaplanıyordu. Bu mitingler aynı zamanda bütün konfederasyonlara bağlı demiryolcuların birlikte greve çıkacaklarının ilanıydı.

Nitekim 3 Nisan'dan itibaren ve haziran sonuna kadar sürdürülmek kaydıyla haftanın beş günü 48 saatlik dilimler halinde greve çıkılması kararlaştırıldı.

Bu grevlerin önemli bir özelliği sadece bütün sendikaların anlaşması değildi. Demiryollarının hangi alanında çalıştıklarından bağımsız olarak bütün SNCF çalışanlarının (kondüktörlerden ve tamirhane çalışanlarından demiryolu bakım vb. çalışanlarına, gişe çalışanlarından büro çalışanları ve kontrolörlere vb. kadar) greve çıkmasıydı. Genellikle demiryolu grevleri bu kapsamda olmazdı. Bu sefer kondüktörlerin % 77'ye varan kısmı, kontrolörlerin % 69'u makasçıların % 39'u, malzemecilerin % 40'ı ve hatta yönetici personelin % 17'si greve katılmaya başladı.

Bu özellik nedeniyle Fransa'daki geleneksel grev uygulamasına göre grev kararının ve/veya uzatma kararının alınması grev gözcülerinin belirlenmesi vb. için her işyerinde yapılan grevcilerin genel kurul toplantılarına katılımlar görece kalabalık ve canlı geçmeye başladı. Bu canlılık sendikalı olmasalar da greve katılmaya karar verenlerin sayısı da zamanla arttı. Keza civardaki bambaşka işkollarına bağlı kimi işletmelerde çalışanların da grevcilere destek amaçlı gösterileri kendini gösterdi. Grevin başlaması ile birlikte Fransa çapındaki 60 civarındaki kampüste de öğrenciler bir süre işgal eylemi yaparak grevcilere desteklerini gösterdiler.

Bu özelliği nedeniyle genellikle korporatist olarak tanımlanan demiryolcuların grevlerinin bu sefer bu döngünün dışına çıktığını düşünenlerin sayısı az değil.

Ne var ki bu farklılıklarına rağmen hala mevcut grev hareketi 1995'teki başarılı grevin gerisinde kalmaya mahkum. Zira 1995'te grevciler saldırı paketinin olduğu gibi geri çekilmesini talep edip başarı elde etmişti. Bugün ise sendikalar hükümetle bu paket üzerinde pazarlık yapmak üzere grev sürdürüyorlar.

Oysa hükümet bu grevler karşısında tavizsiz bir tutum gösteriyor ve soruna bir bakıma stratejik bir bakış açısıyla yaklaşıyor. Zira Philippe hükümeti demiryollarında uygulamak istediği paketin ardından muhtelif kamu hizmeti alanında da benzeri sözde reformları hayata geçirme hazırlığı içinde. Bu bakımdan söz konusu saldırılara dar anlamda ve sektörel sınırlar içinde kalan bir sendikal mücadeleyle karşı konamayacağı da açık olsa gerektir.

Her ne kadar grevi destekleyen sendikaların en solda ama aynı zamanda en küçüğü olan Sud Rail sendikasının sözcüsü Emmanuel Grondein, "Sadece demiryolu işçilerini değil, kamu hizmetlerini savunuyoruz." diye açıklama yapmış olsa da, halihazırdaki grevler bu niteliğe kavuşmaktan uzak.

Sınıf mücadelesine sendikalist gözlüklerle bakmaya alışkın olanlar ve işçi aristokrasisi kavramını çoktan unutanlar az değil. "Hareket-bereket" mantığıyla "grev olsun da nasıl olursa olsun"diye yaklaşanların miyopluğundan kurtulmak şarttır.

Oysa bırakalım hizmet sektöründeki deneyimleri, Fransa'nın yakın tarihinde bu konuda önemli bir deneyimin hatırası hala canlıydı. Besançon bölgesindeki LIP saat fabrikasında başlayan ve 830 işçinin fabrikayı işgal edip üretimi sürdürdükleri deneyim önemli bir deneyimdi. LIP işçilerinin kasaba halkıyla da iç içe bir özyönetim deneyimini hayata geçirerek dayanışma içinde LIP saatlerinin satışını organize etmeye devam ettiği bu deneyim 1970'li yıllara damga vuran önemli ve oldukça uzun ömürlü (1 yıl kadar süren) bir deneyimdi.

Bu bakımdan önce kamu hizmetleri alanında grevlerin anlamı üzerinde düşünmek lazım.Sonra da grev silahının komünistler bakımından nasıl ele alınması gerektiğine bakmak yararlı ve öğretici olur.

KAMU HİZMETLERİNİN ANLAMI VE HİZMET SEKTÖRÜNDE GREV NASIL OLMALI?

Siyasal mücadelelerin başarısızlıkla sonuçlanması ve sınıf mücadelesinin sermayenin art arda zaferleriyle tökezlemesinin yarattığı karamsarlık çoktandır hüküm sürüyor. Bu iklimde, bilhassa 1980'lerden beri,ne surette olursa olsun herhangi bir grevi kayıtsız, şartsız bir müjde olarak gören bakış açıları giderek tüm dünya soluna yayılıyor.

Bilhassa sermayenin küresel düzlemdeki neo-liberal saldırılarıyla büyük işletmelerin taşınması taşeronlaşma vb. ile geleneksel sendikaların iyice zayıflayıp etkisizleşmesine yol açmıştır. Bu durum karşısında en küçük bir grev hareketi dahi solun bu karamsarlığa teslim olmuş kesimlerinin adeta nefes alma boruları haline gelmektedir.

Bu da zaten ekonomizmle malul akımların hepsinin sendikalizmin peşinden sürüklenmesinin ve sendika kuyrukçuluğuna kapılmasının önünü açmaktadır.

En son Fransa'da gündeme gelen demiryolcularının grevi de Fransa'da olduğu gibi, uluslararası planda ve Türkiye solu bünyesinde de böyle bir etkinin yayılmasına vesile oluyor.

Böylece koyu karanlıkta bir pırıltı gibi algılanan bu gelişme solun muhtelif kesimlerini peşine takıyor. Grevlerin seyri, mahiyeti ve önderliğinin niteliğine bakmaksızın grev güzellemeleri ile sendika kuyrukçuluğuna üşüşenlerin sayısı artmış durumda.

Geçici bir ferahlama hissi verenbu tür gelişmeler dayanışma adı altında kimi etkinlikler ve yazılara konu oluyor. Ama kesat zamanda militan ve taraftarları harekete geçirmeye yarasa bile bu kör gidişin faydası yok. Uzun vadede sınıf mücadelesinin sorunlarını çözmekten çok çetrefilleştirmeye katkısı olur. Zaten neredeyse unutulmuş deneyim ve referanslar büsbütün erişilmez hale gelir.

Fransa'daki demiryolcuların grevine de bu sorunların farkında olarak ve hafızamızı tazeleyerek ibretle bakmak gerekiyor.

HİZMET SEKTÖRÜNÜN FARKI

Herşeyden önce hatırlanması ve üzerinde düşünülmesi gereken konuların başında hizmet sektörünün mahiyetinin ne olduğu gelmektedir.Bu alandaki grevlerin nasıl olması gerektiğidir. Bilhassa emperyalizm ve proleter devrimleri çağının tahlilinde başlı başına bir yeri olan işçi aristokrasisi kavramı üzerinde durmak gerekir. Bu grev hareketi de buna vesile edilmeli.

Öncelikle hizmet sektörünün anlamı ve ne ifade ettiği üzerinde durup bu sektörde grevlerin nasıl ele alınması gerektiği üzerinde durmakta yarar var.

Açıkçası genel olarak hizmet sektörünün sağlık, eğitim, ulaşım vb. farklı alanlarının sermayenin yurttaşlara birer hediyesi olarak zuhur etmediğini hatırlamak gerekir.

Aksine bu sektörler uzun yıllara yayılan zorlu mücadeleler sonucunda sermayeden kopartılmış haklar olarak gerçekleşmiştir. Ama komünist hareket burjuva diktatörlüğü çerçevesinde elde edilen bu haklarla kendini sınırlamaz. Bu alanlardaki taleplerini daima ileri dönük perspektifler ışığında, geçiş döneminde gerçekleşecek talepler olarak formüle edip savunmaktan geri durmamalıdır.

Örneğin herkes için bedava kaliteli eğitim, yahut sağlık hizmeti gibi, parasız, kaliteli toplu taşıma hizmeti de bunlar arasında kabul edilmelidir.Bu taleplerin burjuva diktatörlüğü yıkılana ve sermaye egemenliği son bulana kadar sürdürülüp takipçiliği yapılması gereken talepler olması gerektiği de açık olmalıdır.

Ne var ki, bir yandan bu talepleri dile getirip "grev yapmak" gerekçesiyle bu hizmetleri durdurmak birbirleriyle nasıl bağdaştırılacak? İşte greve bir sınıf mücadelesi aracı olarak devrim/komünizm perspektifi ile yaklaşmayınca basmakalıp bir grev çizgisine düşmek kaçınılmaz olur.

Kuşkusuz kitle hareketini hükümetler üzerinde baskı yapmak üzere bir manivela olarak kullanmaya alışkın olan reformist akımların grevlere de böyle bakması gayet tabiidir. Bu bakış açısıyla kitlelerin huzursuzluğunu ve öfkesini kışkırtacak her gelişmeyi olumlu gören reformistler grevleri de esasen kitlenin tepki ve hoşnutsuzluğunu arttırmak için kullanmak isterler. Böylece hükümete karşı kitleler ne kadar öfkelenirse bu öfke üzerinden hükümetlerle reformist yollardan mücadele ve müzakere etmenin kapısını aralamayı arzu ederler.

Ancak tarihsel örnekler bunun her zaman işe yaramadığını hatta çoğu zaman tam tersine hizmet ettiğini de göstermiştir. İtalya ve Almanya'daki faşizm deneyimlerinin gösterdiği gibi, kitlelerin bu huzursuzluk ve öfkesi hükümetlere olduğu kadar, hatta bundan ziyade huzursuzluğun kaynağında gördükleri reformist/sendikalist işçi hareketlerine yönelmeleri de söz konusudur. Faşizmin iktidarı almak istemeden toplumdaki gerilimi arttıran sosyal reformizmin bir ürünü olduğuna dair tespit bu nedenle yapılmıştır.

Ne var ki ileri dönük talepler ve perspektifler olarak kamu hizmetlerinin komünistler tarafından nasıl yerine getirileceği konusunu bir yandan propaganda etmeye devam edip, bir yandan da grev fetişizmi ile bu hizmetlerin durdurulmasını savunarak buna güzellikler düzmenin bir aykırılık oluşturduğunu düşünmek pek adetten değildir.

Esas işlevi işveren üzerinde baskı uygulayıp onu pazarlık masasına oturtmak isteyen sendikacıların böyle bir sorunu yoktur zaten. Onların amacı ve işlevi bununla sınırlıdır. Bu bakış açısıyla işverenin devlet ve hükümet olduğu koşullarda da toplumu huzursuzluğa sürükleyip hükümete karşı tepki göstermesini istemek de bunun bir yolu olur. Grev dendiğinde "hayatı felçleştirmeyi" bir marifet gibi savunanlar soruna böyle bakmaktadır.

Oysa bir greve işverenle sendikalar arasında bir pazarlığın aracı olarak yaklaşan sendikacıların bakış açısıyla komünistlerinkinin aynı olmayacağı aşikâr olmalıdır. Bu ayrım aynı zamanda sendika kuyrukçularını ve ekonomistleri teşhis ve tecrit etmenin de bir koşuludur. Komünist siyaset bu akımlarla mücadele edip onları sınıf hareketinden ayıklamaksızın yolunu açamaz.

Demek ki, grev konusu gündeme geldiğinde işi durdurmaktan başka aklına bir şey gelmeyenlerle komünistler arasında bir fark olmalıdır ve bilhassa hizmet sektöründeki grevler bahis konusu olduğunda bu fark öne çıkmalıdır.

Komünistlerin kamu hizmetleri alanında grev söz konusu olduğunda bunun nasıl örgütlenip uygulanacağı konusuna farklı bir gözle yaklaşması şarttır. Bu bakımdan özel-

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Eylem yapmak tehlikeli mi? İnşaat işçileri tersini söylüyor

Geçtiğimiz günlerde 5 tane inşaat işçisi ücretlerini ödemeyen taşeron firmayı protesto etmek üzere İnşaat İşçileri Sendikası Girişiminin pankartıyla Boğaziçi Köprüsü'nde trafiğin ortasında bir süre yürüyerek eylem yaptılar.

Doğrusu yoğun trafikte bir kazaya uğrama riskinin dışında da bir riskle karşılaşmadılar. Yarım saat kadar eylemlerini sloganlar atarak ve geçen arabalara propaganda ederek sürdürdüler. Sonra da nihayet yetişen polislerin (belli ki yoğun trafik içerisinde aleyhte bir propagandaya vesile olmamak için) «oldukça nazik» müdahalesiyle bu eylemci işçiler gözaltına alınıp ifade verdikten sonra serbest bırakıldılar.

Daha ilginci bu eylemin sosyal medyadan yayılmasının ardından uzun süredir işçilerin ücretlerini vermemekte direnen taşeron patron da gecikmeksizin ücretleri dağıttı.

Bu küçük ve adeta karikatür mahiyetindeki örnek daha çok artık tarihe karışmış ve yeni kuşaklar kadar eskilerinin dahi haberdar olmadığı situasyonist anarşist eylemleri hatırlatmaktadır. Ama bir başka ve daha önemli gelişmeyi akla getirse gerek.

Ölçekleri tamamen farklı ve kıyaslanması mümkün olmasa da Erdoğan'ın ÖSO çeteleri ile birlikte Afrin'i işgal hamlesi sırasında önemli bir gösterge olması gereken bir gelişme olmuştu. Otomotiv sanayinin merkezi sayılabilecek Bursa'da Türk Metal Sendikasına bağlı işçilerin toplu sözleşme görüşmeleri tıkanmış grevin yolu açılmıştı. Tük Metal uzlaşmayan patronlara karşı «Biz de uzlaşmıyoruz.» diyerek talepleri yerine getirilmediği takdirde greve çıkmakta kararlı olduklarını ilan etmişti. Erdoğan'ın «beka sorunu» diyerek Türkiye için bir hayat memat meselesi olarak göstermek istediği bu durumda işçilerin de kendi «küçük» ekonomik çıkarlarını bir kenara bırakıp devletin ve hükümetin yanında yer alması, fedakârlık göstererek hükümeti zora sokmadan desteklerini ilan etmesi beklenirdi. Öyle olmadı. Üstelik Türk Metal gibi sendikal hareketin en milliyetçi, oldum olası devletten yana ve milliyetçi çizgiye en çok bağlı bir sicile sahip sendikanın bu konuda en önde olması şaşırtıcı olmazdı. Şaşırtıcı olan oldu: Otomotiv işçileri grev kararından vazgeçmedi.

Bunun karşısında Erdoğan'ın bir cephe de Bursa'da açıp asker ve polis kuvvetlerini Bursa'ya sevketmeye mecali yoktu. Aksine Türk Metal işçilerine geri adım attırmak için bizzat araya girip bir taraftan işverenleri taviz vermeye, öte yandan da öteden beri kendisini desteklemeye alışkın Türk Metal'cilere geri adım attırmaya çalıştı.

Sonuçta her iki tarafın da birer adım geri atmasıyla Afrin harekatı vesilesiyle şovenizmi pompalama hülyaları suya düşmüş olan daha büyük bir hüsrandan kaçmak isteyen Erdoğan nispeten ferahladı. Nispeten ferahladı; çünkü asıl gönlünden geçen bu işçilerin zam istemek ne kelime,Afrin harekatına destek vermek üzere seferber olması ve bir ya da birkaç yevmiyelerini bu harekatı desteklemek için feda etmesiydi (1974 Kıbrıs İşgal Harekatı sırasında böyle şeyler olmuştu).

Besbelli ki «devletin bekasının bahis konusu olduğu» iddia edilen «bu milli dava» sırasında işçilerin hiç oralı olmayıp greve çıkmakta ısrar etmiş olması bile yaratılmak istenen tabloyu fena halde bozmaktaydı. Üstelik bahis konusu olan işçi hareketinin en ileri en enternasyonalist kesimleri de değildi. Tersine oldum olası işçi hareketi içinde milliyetçi ve karşı devrimci eğilimlerin kol gezdiği, başından beri AKP'yi ve Erdoğan'ı destekleyen bir kesimdi söz konusu olan.

Bu koşullarda işçi hareketinin en şoven ve milliyetçi kesiminin dahi bu beklentilerden uzak olması Erdoğan'ın hüsrana uğramasından ibaret bir etki yaratmış değildir. Bilakis çarpıtarak tam tersi bir görüntü yaratma çabalarına taş koyan bir faktör haline geldiği için rahatsız edici bir gelişme olmuştur: şovenist bir dalga yaratılamamaktadır.

Bütün imkânlarını seferber etse ve tüm çabalarına rağmen bu operasyon bir milli dava olarak yutturulamamaktadır ve Erdoğan'ın Afrin seferinin sallanmakta olan koltuğunu kurtarmak için başvurduğu bir umarsız çare olduğu herkes tarafından görülmektedir.

O nedenle Erdoğan kendi lehinde bir destek hareketi yaratamamış olsa bile bu işin üzerinin kapanmış olmasını kar saymaktadır.

Ama Erdoğan'ın hüsranı sadece bu «nankör» işçilerle ilgili de değildir. İşin tuhafı metal işverenlerinden de beklediği desteği almadığı anlaşılmaktadır. Nitekim işverenlerle yaptığı toplantılarda defaten «Yahu niye şikayet ediyorsunuz? Biz bu OHAL'i sizin için çıkardık. İşte gördünüz Bursa'da grevi mırevi bununla önledik.» türü konuşmalarından anlaşılan onlara da yaranamadığıdır.

Erdoğan sermayenin kendisinden bekledikleri konusunda yanılmaktadır. Komünist Manifesto'dan beri «her hükümetin sermayenin işlerini görmek için kurulmuş bir heyetten ibaret» olduğu doğrudur elbette. Erdoğan'ın ve hükümetinin de böyle olması gayet tabiidir. Ama sermayenin asıl beklediği ve ihtiyacı bundan ibaret değildir. Sermaye, devletin, burjuvazinin iktidarını sağlayan ve temin eden bir aygıt olmalıdır. Erdoğan ve sülalesi de işverenlerdir, etrafı da ortaklık içinde olduğu başkalarıyla çevrilidir. Bunların çıkarları burjuvazinin toplam çıkarlarıyla özdeş değildir, en önemlisi de iktidarın güvence altında olması hepsinden ehemmiyetlidir. Türkiye'deki sermayenin bağlı olduğu uluslararası finans kapital açısından da öyle.

Erdoğan bunu teminat altına alamamaktadır. Bu nedenle kendi ortaklarınınki hariç finans kapitalin çıkarlarını teminat altında tutamamaktadır. Kapitalistler ekonomik mücadeleler çerçevesinde kazanç ve kayıplarını birbirleriyle rekabet kavgasının bir parçası olarak görür. Bu alanda en becerikli olanın kazanmasını, olamayanların kaybetmesini de doğal kabul etme eğilimindedirler. Müşkülatta olan yahut beceriksizlik gösterenlerin devlet torpiliyle feraha çıkmasını değil, başarısız olanların «serbest rekabet» içinde ileri çıkmalarını yahut başarısızlığa uğrayıp ellerindekinin daha başarılı olanlara geçmesini arzu ederler. Devletin bazı beceriksiz/zayıf patronlara torpil geçmesi, hak etmeyenlere destek olması ekseri beklentileri arasında olmaz.

Hükümetlerin de şu ya da bu kesimin, burjuvazinin başka kesimlerine torpil geçmesini değil sermayenin genel çıkarlarını teminat altına almasını beklerler. Hükümetler sermayenin bu esaslı işi için görevlenmiş olmalıdır.

Bu bakımdan Erdoğan'ın «iş aktinin» feshedileceği çoktan bellidir ama siyaset bu tablonun otomatik bir yansısından ibaret değildir. Sınıf mücadelesinin de devreye girdiği siyasal yollardan bu sağlanmalıdır. Türkiye gibi nesnel bakımdan devrim dinamiklerinin zorladığı ortamda bir yandan sınıf mücadelesini işçi sınıfını frenleyerek bir yandan da sermayenin çıkarları için seferber edecek bir seçenek bulmak güçtür. O nedenle Erdoğan bu boşluktan istifade edebilmektedir.

Önümüzdeki 1 Mayıs bu bakımdan gelişmelerin hangi yönde seyredeceğinin belli olacağı bir dönemeç olmaya adaydır. Erdoğan'ın kaderi bu güzergâhta belli olacaktır. Ama sermaye iktidarının kaderi böyle tayin edilecek değildir. Bunun için sınıf mücadelesini bir Sovyet Cumhuriyetinin kurulmasına kadar götürecek bir devrimci partiye ihtiyaç vardır.

1 Mayıs 2018'in bu partinin yaratılması yolunda da önemli bir dönemeç olması için çalışmak öncelikli ödevimizdir.

SAYFA 20'NİN DEVAMI

likle kamu hizmetleri alanında bir grev söz konusu olduğunda komünistlerin yaklaşımı herşeyden önce bu hizmetleri durdurup "hayatı felçleştirmek" olmamalıdır. Tam tersine sermayenin çıkarları doğrultusunda birer meta olarak satılmak istenen bu hizmetlerin gerçekten bir hakkın karşılığı birer hizmet olarak nasıl sağlanacağını göstermek üzere bir fırsat olarak değerlendirme fikri öne çıkarılmalıdır. Böylelikle daha kaliteli, daha sürekli ve bedelsiz olarak kamu hizmetlerinin kısa bir dönem için bile sağlanması proletaryanın iktidarında kamu hizmetlerinin nasıl sağlanacağının propaganda edilmesi için de iyi bir fırsat sunar.

Demiryolculara gelince elbette devletin araç imkân ve kaynaklarını kullanarak herkese bedelsiz, kaliteli ve 24 saat ulaşım hizmeti sunmak grevcilere canı gönülden bir destek ve dayanışma davranışı yaratmanın ötesinde aynı zamanda da bir bilinç aktarımı anlamını da taşır. Üstelik sadece hizmet kullanıcılarını mağdur eden bir eylemden farklı olarak bu tür bir eylem doğrudan doğruya patrona ve yalnızca ona zarar veren bir eylem olur. Patronu masaya daha tez oturtmanın en etkili yolu da budur. Grevin etrafında en geniş dayanışma ağını örmenin de en iyi yoludur.

Hiç kuşkusuz sağlık alanı gibi alanlarda da bu tür bir tutumun anlamlı ve etkili olacağı tartışmasızdır. Propaganda değeri de paha biçilmez olur.

Her şeyden önce grev konusunu sınıf mücadelesinin kendisiyle karıştıran ve sınıf mücadelesini patronla işçi arasında bir mücadeleye indirgeyen sendikalist bakış açısını sorgulamak için hizmet sektöründeki grevlerden çıkıp genel olarak grevlere sendikalist ve devrimci bakış açılarını karşılaştırmak yararlı olur.

GREVİN TEMEL ANLAMI ÜRETİMİ DURDURMAK MIDIR?

Grev dendiğinde genellikle ilk akla gelen üretimin durdurulması fikridir. 80 sonrasında bunu sendikacılar "üretimden gelen gücü kullanma" ifadesiyle dile getiregelmektedir. Hizmet sektöründeki sendikacılar da aynı deyişi "Hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanırız." diyerek tekrar etmektedir. Sendikacıların kuyruğunda hareket eden solcular da bu grev tanımını benimseyip tam bir hafıza silme operasyonuna katkı koymuşlardır.

Oysa üretimi durdurma hedefinin grevi anlatmak için biricik şey olduğunu düşünmek için acele etmemek gerekir. Zira Ecevit'in imzasını taşıyan grev kanununda grev hakkının yanında tarif edilen lokavt da işveren tarafından işin durdurulmasını ifade eder. Sırf bu bile grevin işi durdurmaya indirgenemeyeceğinin en açık ifadesi olsa gerektir.

Hatta şu sıra 40'ıncı yıldönünümünde olduğumuz 1977-78 Büyük Metal Grevlerini bu bakımdan hatırlamak ibret vericidir.

Bahis konusu büyük metal grevleri daha önceki nispeten başarılı MESS grevleri dalgasının sonuncusudur ve açıkçası büyük bir yenilgiyle sonuçlanmıştır. Hatta 12 Eylül'e giderken işçi hareketinin nefesinin kesilmesinde önemli bir dönüm noktasını teşkil eder.

1977 toplu sözleşme dönemi yaklaşırken başında Turgut Özal'ın bulunduğu MESS (Metal Eşya İşverenleri Sendikası) az sayıda Türk-İŞ'e bağlı işyerinde imzaladığı satış sözleşmelerini bağladıktan sonra, DİSK/Maden-İş'i bir toplu sözleşme pazarlığına mecbur edip görüşmeleri tıkayarak sendikayı greve sürüklemiştir. Daha önceki nispeten başarılı MESS grevlerinin hatırası üzerinden hareket eden Maden-İş de tereddütsüz bu meydan okumaya toplu bir grev kararıyla yanıt vermişti.

Böylece Maden-İş'in 20 küsur işyerinde greve çıkmasıyla "Büyük Grev" diye de anılan grev dalgası 1977 Mayıs'ında başlamıştı. Ama bu yaygın grev kararına MESS'in yanıtı greve çıkan işyerlerinin iki katından fazla işyerinde lokavt ilan ederek neredeyse işkolundaki tüm işçileri kapı önüne koymuş oldu.

Sadece bu tablo bile grevin işi durdurmak anlamına gelmediğini ve bazı durumlarda işin durdurulmasının işverenlerin daha çok işine geldiğini görmek için yeterlidir. Bahis konusu durumun ardında ülkede ağırlaşan kriz nedeniyle özellikle metal eşya alanında muazzam bir satılamayan stok birikiminin olması gerçeği vardı. İşverenler de işçi ücreti ödemeden ellerindeki stokları tüketme fırsatı aramaktaydı. Nitekim öyle de oldu.

Üstelik bu grevlerin sonucunda sadece işverenler bir ticari darboğazı aşmış olmakla kalmadı. Metal iş kolundaki deneyimli ve militan bir işçi kuşağının fabrikalardan atılması için bir fırsat elde etmiş oldu. Bu dönüm noktası aynı zamanda genel olarak işçi hareketinin maneviyatının kırılmasına da yol açtığı için 12 Eylül darbesine giden yolun döşenmesinde de önemli bir kilometre taşı oldu.

Bu süreç o zaman da değerlendirilip eleştirildi. En önemli eleştirilerden biri de Aziz Nesin'in sonradan kitaplaşan "Büyük Grev" yazı dizisi oldu.

Bu deneyim üretimin durdurulmasının yalnızca ve daima işçilerin işine gelen bir durum olmadığının ve bir sınıf mücadelesi aracı olarak grevin buna indirgenemeyeceğinin hatırlanması için yeterince çarpıcı bir örnektir.

Bir adım daha geri giderek DİSK'in kurulmasına öngelen 60'lı yıllardaki grevlerin de işi durdurmaktan ibaret olmadığını da hatırlamak gerekir. Açıkçası bu grevlerin neredeyse tamamına asıl damga vuran özelliktopluma sözleşme düzeninden bağımsız olmaları ve fabrika işgalleriyle gerçekleşmeleriydi.

1969 Alpagut madenindeki istisna bir yana, bu işgalli grevler üretimin işçiler tarafından sürdürülmesine yönelik olmadı. İşgalli grevlerin anlamı grevcilerin fabrikaya giriş ve çıkışları da kesinlikle kontrol etmesiydi. İşverenin veya temsilcilerinin işyerine girmesine, çalışmak isteyen işçilere izin verilmemesi içeriden mal/malzeme çıkarılmasının önlenmesiydi.

Nitekim bu grevlerin ürünü olarak kurulan DİSK öncülüğünde 70'li yıllarda gerçekleşen grevler işgal ile olmasa da (ki Sungurlar, Profilo gibi işgalli olanlar da vardır.) mutlaka giriş çıkışların grev gözcüsü tarafından denetlenmesi/önlenmesiyle oldu. 12 Eylül'ün ilk icraatlarından biri de grev sırasında çalışmak isteyenlerin ve fabrikaya giriş çıkışların engellenmesine yasak koymak oldu. Mevzuat hala böyledir.

Bu büyük küçük örneklerin teyit ettiği gerçek bir sınıf mücadelesi aracı olarak grevin anlamını ifade eder. Grev aslında işyerinde "efendi kim?" sorusunu geçici olarak da olsa ortaya koyma eylemidir. Geçici ve dar bir ölçekte de olsa iktidar sorununun gündeme getirilmesidir. Öyle görülmelidir. Ancak bu takdirde işverenle işçiler arasında bir pazarlığın aracı olmaktan çıkıp siyasal yani sınıf mücadelesine dair bir içerik kazanır. İster işgal ve üretimin sürdürülmesi olsun, ister olmasın bu anlamı ifade etmelidir. Toplu sözleşme düzenine bağlanmış ve yasalarla özünden çıkarılmış grevler üretimin durdurulmasını sağlasalar da grev eyleminin bu sınıf mücadelesi içeriğinin üzerinin örtülmesine yol açmıştır; açmaktadır.

Bu itibarla komünistlerin ödevleri arasında da grevi üretimi durdurmaya indirgeyen sendikalist içeriğinden çıkarıp bu siyasal içeriğine kavuşmasına öncülük etmek de yer alır. Ekonomizm ve sendikalizm akımlarıyla hesaplaşmak için de grevin bir sınıf mücadelesi aracı olarak ne anlama geldiğinin öne çıkarılmasına ve gündeme gelen grevlerle dayanışma çizgisini unutmadan bu kusuru ısrarla hatırlatmak ödevdir.

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

18 Mart ve şovenizm

Türkiye'de 2018'in 18 Mart günü öncekilerden farklı bir iklimde "idrak edildi". Belli ki AKP/MHP ittifakı ÖSO çeteleriyle birlikte Afrin merkezini fethetmeyi 18 Mart'ın yıldönümünde kutlamayı hesaplıyordu. Beklenenin aksine, TSK ve ÖSO'nun paralı askerleri YPG ve DSG tarafından boşaltılan Afrin'e 18 Mart'tan önce girdi. Buna rağmen bu sözde zafer yine de hazırlanan senaryoya göre 18 Mart'ta ilan edildi.

Afrin seferinin bir zaferle sonuçlanıp sonuçlanmadığını başka bir bağlamda ele almak üzere 18 Mart vesilesiyle "Çanakkale Zaferi" hakkında öteden beri tekrarlanagelen şovenist kampanyalar ve bunlar karşısında adeta dut yemiş bülbül rolü oynayan sosyal şoven akımlar üzerinde durmak daha anlamlı.

AKP/MHP ittifakı, ilk 2018 yıldönümünde Çanakkale Savaşı'nı "yabancı (hatta kâfir) güçlere karşı her ulusal kökenden Osmanlı tebaasının şanlı bir zaferi" olarak andı ve bunu Mehmet Akif Ersoy'un aynı içerikteki ünlü şiiri eşliğinde kutladı.

Bu kutlama T.C.nin alışılmış resmi kutlamalarından açıkça farklı bir içerikte idi. Sözde ana muhalefet rolü oynayan CHP'nin bu kutlamalarda Tayyip Erdoğan'ın yaptığı konuşmalara (Çanakkale efsanelerine dokunmamaya özen göstererek) yönelttiği tek eleştiri resmi efsanelere göre bu savaşın asıl kahramanı olan "Anafartalar kahramanı" Mustafa Kemal'in rolünden söz edilmemiş olmasıydı.

Erdoğan'ın popülist/islamcı söylemi çerçevesinde daha çok islam ümmetinin ve isimsiz kahramanlarını öne çıkardığı elbette bir olguydu. CHP'nin de kurucusu olan Mustafa Kemal'in rolünden bahsedilmemesine sitem etmesi de gayet tabii idi. Zira kendilerine özgü üsluplarıyla şovenizmin başlıca temsilcileri olan bu partilerin başka türlü davranması tuhaf olurdu.

Kuşkusuz AKP/MHP ittifakının Afrin seferine rağmen şovenizmi köpürtmeyi başaramadığı koşullarda solu oluşturan akımların herhangi birinin Çanakkale Zaferi'nin yıldönümü vesilesiyle bu şovenist koroya (hele Afrin'deki işgal hareketine koşut olarak yükselen koroya) katılmasını beklemek saflık olurdu.

Zaten solun oldum olası "Çanakkale Zaferi" konusunda ön alma gayretinde olmadığı bir vakıadır. Bu bakımdan sosyal şovenizm daha çok ve bazı akımlar bakımından bir ulusal kurtuluş hareketi olarak kabul edilen Kuvayı Milliye hareketi karşısında kendini göstermektedir. Çünkü sol hareketin büyük çoğunluğu tarafından farklı nüanslarla da olsa, emperyalist işgale "7 düvele" karşı meşru bir ulusal kurtuluş mücadelesi olarak kabul edilir. Osmanlı İmparatorluğu'nun artıklarının işgal ve ilhaklara uzanan bir beka kavgası olarak nadiren görülür. Oysa Çanakkale Savaşı (7 düvelin hiç değilse yarısına karşı bir savaş olduğu halde) sol tarafından aynı ölçüde meşru görülüp sahiplenilmiş değildir.

Bu bakımdan solun Çanakkale Savaşı karşısında yükselen şovenist koroya katılmaması bugüne özgü ve geçmişine aykırı bir durum değildir. Bununla birlikte bu duruma bakarak solun şovenizme mesafeli durup sosyal-şovenizm sıfatından kurtulduğuna mı hükmetmek gerekir?

Bu sosyal-şovenizme düşmemenin şovenizmden ayrı durmakla sağlanabileceğini sanmak olur. Sosyal-şovenizm zaten düpedüz şovenizmden ayrı olduğu için ayrı bir kavram olarak tarif edilmiştir. Bu itibarla da sosyal şovenizme düşmemenin koşulu şovenizm ve sosyal-şovenizme karşı Komünist Enternasyonali kuranların çizdiği proleter enternasyonalizmi çizgisinde durmaktır; "düpedüz şoven" olmamak değil.

Komünist Enternasyonal'in Bolşevik çizgisi benimsenmediği zaman ise şovenizmin muhtelif temsilcilerinden birinin yahut diğerinin dümen suyuna karışmak kaçınılmaz olur. Sosyal şovenistler de bunlardır.

Somut olarak bugün de Çanakkale Savaşı karşısında proleter enternasyonalizmini öne çıkarmayıp suskun kalmakla yetinmek yetmez. Böyle yapanlar AKP/MHP'nin karşısında gibi duran şovenizmin diğer kanadının gölgesinde kalmaktan ve ona yedeklenmekten kurtulamaz. Nitekim geride bıraktığımız 18 Mart'ta olan büyük ölçüde budur. Afrin'i işgal hareketine karşı çıkmak da bu nedenle sosyal şovenizmden sıyrılmaya yetmez.

Bu bakımdan Afrin'in işgalinin tamamlanmasıyla aynı zamana denk gelen 18 Mart vesilesiyle Çanakkale Savaşı konusunda sosyal şovenizmin üzerini örttüğü gerçeklere ışık tutmanın sırasıdır.

ÇANAKKALE SAVAŞI "EMPERYALİSTLERİN İŞGAL GİRİŞİMİNE KARŞI MEŞRU BİR ULUSAL DİRENİŞ" DEĞİLDİR

İşin doğrusu Çanakkale Boğazı'nı geçip İstanbul'a ulaşmak için seferber olan donanmaların İngiliz ve Fransız emperyalizminin donanmaları olduğu bir gerçektir. Ama bu donanmalar şu ya da bu devletin donanması olmaktan önce Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bir tarafı olan İtilaf Devletleri'nin donanmalarıdır. Çanakkale'yi savunup bu donanmayı geri püskürten de mazlum bir milletin fedakâr orduları olarak adlandırılmaz. Söz konusu olan savaşın öteki kampı olan İttifak Bloku'na bağlı Osmanlı ordusudur. Nitekim Çanakkale Savaşı'nın komutanı da bu ittifakın önde gelen gücü Alman İmparatorluğu'nun generali olan "Liman Von Sanders"tir. Savaşın başında yarbay rütbesinde olan ve savaş sırasında albay (miralay) rütbesine erişecek olan Mustafa Kemal de onun komutasında bir küçük subaydan başka bir şey değildir.

Öte yandan Çanakkale efsanelerinde sık sık vurgulandığı gibi orada Alman generalinin komutası altında ölenlerin, Kürt, Türk, Çerkez, Arap vs. kökenli olmasının da bir ehemmiyeti ve özel bir anlamı yoktur. Hepsi Osmanlı Ordusu'nun askerleridir. Zaten "İngilizler" diye sözü edilen askerler de daha çok Birleşik Krallığın sömürgelerinden devşirilmiş askerlerdir.

Bu bakımdan her şeyden önce Çanakkale'den ve 18 Mart'tan söz ederken bahis konusu olanın iki emperyalist kamp arasındaki paylaşım savaşının bir muharebesi olduğunun altı çizilmelidir. Bu savaşın bütününde olduğu gibi tek tek muharebelerinde de "mağlup olanlar" kadar "muzaffer olanlar" da emperyalist ordulardır. Bunlardan herhangi biri saldırıya uğradığında da "mazlum bir milletin emperyalist saldırıya maruz kalması" gibi tarif edilemez. Tıpkı Fransız birliklerinin Birinci Paylaşım Savaşı'nın sonuçlarını kayda geçiren Versailles Anlaşmasına uygun olarak 1923 ve 1924'te Ren ve Ruhr bölgelerine girmeleri Nazi hareketinin de ilk adımlarını atmasına yol açmıştı. (Ne yazık ki o zaman Alman Komünist Partisi de buna bir işgal diyerek karşı çıkmıştı.) Oysa söz konusu olan komünistlerin bir emperyalist devlete karşı bir diğerinin yanında yer almaması gereken paylaşım savaşının sonuçlarından biriydi. Bu tutumun "emperyalist savaşta kendi devletimizin yenilgisi ehveni şerdir" diyen Bolşeviklerin tutumundan farklı olduğu apaçıktır.

Çanakkale Savaşı'nda da bir tarafta saldırgan işgalci güçler öte tarafta da "saldırıya uğramış vatan savunması yapan güçler" yoktur; o zaman henüz hangisinin galip çıkacağı belli olmayan iki emperyalist kamp vardır.

İşte sosyal şovenizm diye adlandırılan oportünizm türü de tam bu demagoji ve savaşın emperyalist karakterinin örtbas edilmesi üzerinde şekillenmiştir. Örneğin Fransız oportünist sosyalistleri "Emperyalist Almanya'nın saldırılarına karşı vatan savunması meşrudur." bahanesiyle kendi devletlerinin ve ordularının yanında yer almayı savundukları için sosyal-şoven olarak tanımlanmıştır. Tıpkı "Almanya'yı düşmana karşı savunmak meşrudur ve cephede savaşan, öldürülen Alman askerleri proleter kardeşlerimizdir." diyerek savaşa ve savaş kredilerine destek veren Alman sosyal şovenleri gibi.

Oysa vatan savunmasının sosyal şovenizmle ilişkisi olmayan müstesna bir örneği de sosyalistlerin ve komünistlerin dağarcığında yer alır. Söz konusu olan Paris Komünü'dür. Tesadüfe o da 18 Mart'a denk gelir. Tartışmasız bu örnek de Fransa'yla Prusya arasındaki bir savaşın ardından Paris'in Prusya birlikleri tarafından kuşatılması ve işgal tehdidi altına girmesi üzerine gelişmiştir. Paris Komünü Parislilerin kentlerini Prusya işgaline karşı savunmak üzere silahlanıp tedbir almasıyla başlamıştır. Bu bakımdan tartışmasız bir tür "vatan savunması" örneğidir. Ama bu savunmanın şoven yahut sosyal şoven bir çizgiden ayırdedildiği temel husus şudur: Komünarlar doğrudan doğruya Prusya birlikleriyle karşı karşıya gelmeden önce kendi hükümetlerinin askeri birlikleriyle yüz yüze kalmışlardı. Daha sonra da sözümona birbirleriyle savaşan Prusya ve Fransa ordularının işbirliğiyle ezildiler. Bu bakımdan komünarların vatan savunması aynı zamanda kendi devletlerine ve hükümetlerine karşı buir savunma olarak, "asıl düşman kendi yurdumuzda" tespitini doğrulayan ilk büyük örnek oldu. Şovenizme düşmeden vatanı savunmanın doğru örneği olarak belleklere kazındı.

İşin doğrusu sosyal şovenizmden söz edildiğinde bu saptamaları genel olarak tekrarlayan Türkiyeli sosyalistler az değildir. Ama bahis konusu olan somut olarak Türkiye olduğunda iş değişebilmektedir. Bu durumda benzer bahaneler bulup kendi devletlerinin yanında olmayı, en azından açık ve kesinlikle karşısında olmamayı savunanlar az değildir. Türkiye solunda sosyal şovenlerden söz ederken özellikle bu konuya odaklanmak gerekir.

KÜRDİSTAN SORUNU VE SOSYAL ŞOVENİZM

Hiç kuşkusuz günümüzde özellikle de Kürt hareketinin kazandığı boyut ve etkiyle Kürtler ve Kürdistan konusunda devletin yanında yer almayı savunan sosyalist pek azdır. Bu açıdan sosyal şovenizmi burada aramak beyhude olur. Sosyal şovenizm Kürdistan'ın kendi kaderini tayin hakkını ayrı bir devlet kurma hakkı olarak savunmaktan imtina etme noktasında kendini gösterir. Bağımsız birleşik bir Kürdistan için mücadele eden bir ulusal devrimci hareketin olmadığı koşullarda da kürtlere yönelik baskı ve saldırılara taraftar olmama hatta karşı çıkma tutumu sosyal şovenizm ithamından kurtulmayı kolaylaştıran bir nesnel durumdur.

Bu nedenledir ki, sosyal şovenizmin teşhisi için genel olarak Kürtler, özel olarak Afrin'in işgali karşısında gösterilen tutumlara bakmak yeterli olmaz. Sosyal şovenizmin daha genel ve kapsayıcı bir tarifine ihtiyaç vardır. Aksi takdirde şu ya da bu konuda sosyal şovenizmden arınmış gibi gözükenlerin bir başka vesileyle sosyal şoven bir çizgiye oturması sürpriz olmaz.

Bu bakımdan işin doğrusu sosyal şovenizmle ilintisini kesinkes ve mutlak surette koparmanın koşulu başkadır. Bunu görmek için evvela Komünist Enternasyonal'in bu konudaki saptamalarını kayıtsız, şartsız ve her durumda benimsenip benimsenmediğine bakmak gerekir. Proleter enternasyonalizmi çizgisinde durmanın birinci ve olmazsa olmaz koşulu budur. Bu yapılmadığı takdirde şu ya da bu durumda, şu ya da bu nedenle sosyal şoven bir tutuma düşmüş gibi görünmeyen akımlar söz konusu olabilir. Ama bunların proleter enternasyonalizmi çizgisine geldiğini sanmak yanılgı olur.

Tam da bu nedenle bugün sosyal şovenizmin etkisini teşhis etmek sadece Afrin'e bakarak mümkün değildir. Tam tersine sadece söze bakmadan başka durum ve örneklere bakmak ve bu bakımdan şovenizmin etkisinden bir tutum olup olmadığını görmek gerekir.

Bu da sosyal şovenizmden sıyrılmaya yetmez. Çünkü gerekli koşul sosyal şoven olmamak değil Komünist Enternasyonal'in kıstaslarına göre proleter enternasyonalizmini temsil eden bir komünist partinin parçası olmak, günümüz koşullarında da böyle bir partinin yaratılmasını öncelikli ödev olarak benimsemek gerekir.

"İşgalin, katliamın lokumu olmaz" eylemi

18 Mart günü, Boğaziçi Üniversitesi Kurumsal İletişim Ofisi'nden okul mensuplarına yollanan e-mailde şu mesaj yazılıydı:"18 Mart Çanakkale Zaferi ile Zeytin Dalı Operasyonu şehit ve gazilerimizi rahmet ve saygıyla anıyoruz. Vatan size minnettar"

Bu mesaj üzerine okuldaki belirli faşist, şovenist gruplar Boğaziçi Üniversitesinin istikametinin değiştiğini, okulun "milli mevziler"e teslim olduğunu dillendirmeye başladı. Ertesi gün ise, bu mesajdan cesaret aldığını düşündüğümüz 5-6 kişilik İslamcı bir grubun okulun en kalabalık kampüsünde "Afrin Lokumu" adı altında bir masa açtıklarına şahit olduk. Anlaşılan o ki Saray medyasından pompalanan propagandayı sahi sanmış şovenizmin yükseldiğine inanmışlardı.

2013 yılında aynı kampüste açılan İHH standı, çoğunlukla HDP dışında kalan solcu öğrenciler ile standı açan İslamcıların kavgasına yol açmıştı. Bu sefer ise olaylar, geneli HDP seçmeni diye tanımlayabileceğimiz çoğunlukla örgütsüz bir öğrenci grubunun plansız bir tepkisi ile gelişti. Esasen solcu bir arkadaş grubunun "kütüphane önünde buluşuyoruz biz" mesajını duyan yaklaşık 50 kişi, "İşgalin, Katliamın Lokumu Olmaz" yazılı bir pankart hazırlayarak lokum masasının karşısına dikildi.

Eylem öncesinde HTKP'li bir arkadaş bize gelerek, lokum dağıtma olayının başka hiçbir üniversitede yapılmadığını, bu olayın Boğaziçine özel bir provokasyon olabileceğini söyleyerek, plansız bir şekilde yapılacak eylem konusunda diğer arkadaşları uyarmamızı istedi. Biz eylemin örgütleniş tarzına dair çekinceleri paylaşmakla birlikte, bu olayın bir provokasyon olduğu tespitine katılmadığımızı, eğer böyle düşünüyorsa bu uyarıyı kendilerinin yapması gerektiğini söyledik.

Biz eylem öncesi konuştuğumuz kişilere, lokum masasına kimsenin uğramadığını, uğrayanların büyük çoğunluğunun da okulda azınlık olan AKP'li öğrenciler olduğunu söyleyerek bunun Afrin perasyonunun şovenizmi yükseltmediğinin bir delili olduğunu belirttik. Bu tartışmalar sürerken, bir diğer arkadaşın eylem komitesi oluşturma yönündeki önerisi de dikkate alınmadı ve grup lokum masasına doğru «rastgele» yürüyüşe geçti. Biz de bu yönde bir irade çıkınca eyleme katıldık.

"Saray Savaş, Halklar Barış İstiyor" gibi sosyal-pasifist sloganlara eşlik etmesek de, eylem sırasında Afrin operasyonunun Erdoğan'ın içerideki sıkışmışlığının sonucu olduğu, üniversitedeki Erdoğancıların da şovenizmi yükseltmeye çalıştıklarını fakat bunu başaramayacakları yönünde bir ajitasyon çektik.

Yaklaşık 1 saat süren gerginlik, Öğrenci Dekanı'nın araya girmesiyle ve karşı tarafın lokum masasını kaldırmasıyla sona erdi. Eylem sırasında kameralar tarafından tespit edilen 3 kişi olay sonrasında gözaltına alındı, 1 saat sonra da serbest bırakıldılar.

Aynı gün olayın görüntüleri AKP'ye yakın medya kuruluşlarında "Afrin şehitlerini anan öğrenci grubuna PKK'lılar saldırdı." başlığıyla servis edildi. Erdoğan da ilk fırsatta bu eylemin komünistlerin işi olduğunu ve komünistleri üniversitelerde barındırmayacaklarını ilan etmekte gecikmedi.

Bu durum sonrasında bir grup solcu öğrenci yapılan eylemin stratejik olarak yanlış olduğunu, eyleme katılanların süreci doğru okuyamadıklarını savunurken, bir diğer grup "Savaşa karşı sözümüzü söylememiz böyle bir süreçte önemliydi." gibi yorumlar yaptı. Biz ise esas olarak yapılan eylemin politik hattının belirsiz olduğunu, bunun da Türkiye solunun Afrin operasyonuna olan tepkisinin pasifist ve popülist bir çizgide şekillenmesiyle alakalı olduğunu söyledik.

Eylem değerlendirmesi sürerken, Erdoğan'ın kongre konuşmalarında eylemi hedef göstermesi operasyon beklentilerini artırdı. Hafta süresince fotoğraflardan tespit edilen öğrencilerin kiminin ikametgâhına baskın düzenlendi, kimi ise okul içinde veya çevresinde sivil polisler tarafından gözaltına alındı.

Bu durum da bir yandanErdoğan'ın bir faşist diktatörlük kurduğunu söylerken kendi tespitlerini bile ciddiye almayan bir lakayıtlıkla hareket edildiğini göstermekteydi. Kameralara yakalanan bizim arkadaşlarımız ise arananlar arasında olsa da alınanlar arasında olmadı. Gözaltındaki öğrenciler için ertesi gün yapılan eylemde de 7 öğrenci daha gözaltına alındı. Kimi gözaltı aracında işkenceye uğrayan arkadaşlar gün içinde serbest bırakıldı.

Lokum protestosu yüzünden 2 hafta gözaltında kalan öğrencilerden ise 13'ü tutuklandı. Bu süreçte, "lokum olayı" dışında bir gerekçeden tutuklama olmazken, bir öğrencinin gözaltındaki arkadaşların serbest bırakılması için masa açtığı gerekçesiyle tutuklandığı haberi sol basında yer aldı. Bu tür "felaket tellalı" çarpıtma haberlerin öfke değil pasifizasyonu doğurduğunu, ayrıca "demokratikleşme" bahanesiyle burjuva partilerin kuyruğuna takılan reformist solun ekmeğine yağ sürdüğünü düşünüyoruz.

Öte yandanbir faşist diktatörlük kurulduğu konusunda feryat edip beri yandan da buna hiç de uymayan bir lakayıtlıkla hareket edilmesine dikkat çekerken asıl vurgunun başka bir noktaya yapılması gerektiğini önemsiyor ve propaganda ediyoruz.

İddiaların ve sanılanın aksine yükselen bir şovenizm dalgası olmadığı bu küçük örnekle görülmüştür. Aksine adeta mağdur duruma düşenler Afrin saldırısı nedeniyle ve Erdoğan'ın konumunu koruması uğruna hayatlarını kaybedenleri anmak isteyenler olmuştur; onlar korunmaya muhtaç durumda kalmışlardır. İmdatlarına yetişen ise sivil kitleler değil devletin güvenlik güçleri ve yargı kurumları olmaktadır. Bu durumda onlara sahip çıkan bir kitlenin olmadığı apaçıktır. Devletin baskı aygıtlarının korumasına muhtaç kalmaktadırlar. Bir başka deyişle solda sık sık vurgulandığı gibi sivillerin birbirleriyle savaşacağı bir iç savaşın yaklaştığına dair alarm işaretleri beyhudedir. Tersine yükselen olasılık olsa olsa devletin baskı aygıtlarının ürkek davranan muhaliflere karşı baskı güçlerini seferber ettiği bir karşı devrimci iç savaş olasılığından bahsetmek daha makul olur ama solun geri adım atma yönündeki refleksleriyle ve şiddeti artan rejim krizi yüzünden bu olasılık da güçlenmekte değildir.

Öte yandan bu eylem karşısında devletin sert bir müdahalede bulunuyor olması gayet tabiidir. Çünkü devletin işlevi zaten bundan ibarettir. Ama bu gerçek kadar açık olan bir başka ve önemli gerçek de «Afrin şehitlerine saygısızlık eden bu densizler»e karşı neredeyse bütün medya kuruluşlarından sert bir tonda haykıran ve kitleleri galeyana getirmeyi arzulayan «Reis»in çabalarına sokaktan bir yanıt ve yankı gelmediğidir.

Altı çizilmesi gereken de bu gerçektir. Üstelik kendiliğinden ve rastgele bir biçimde olsa da (hatta bilhassa böyle olduğu için) böyle bir tepki göstermenin zemini ve koşulu olduğu da ortaya çıkmaktadır. Eğer bir avuç öğrenci yaratılan karanlık tabloya rağmen ve savunmasız, korunaksız, tedbirsiz biçimde böyle bir eyleme cüret edebiliyorsa açıktır ki tablo gösterilmek istenenden farklıdır. Bu tabloyu adeta hükümetin çabalarına destek olmak ister gibi daha da karanlık hale getirmenin de alemi yoktur.

Aksine Boğaziçili öğrencilerin eylemi bu gerçeklerin görünmesine vesile olmaktadır. Bu yönüyle kullanılmalı, daha kapsamlı ve hazırlıklı eylemlerin önünün açılmasına hizmet etmelidir.

Korku bulaşıcı olduğu gibi cesaret ve cüret de öyledir. Devletin yıldırma ve yılgınlık haleti ruhiyyesi yaratma gayretlerine rağmen, tablonun iktidarda bulunan ve bir ayağı çukurda olan Erdoğan ve rejimi güç kaybetmekte ve gerilemektedir. Bunu göstermek ödevdir ve bunun için eksik olan cesaret, özgüven ve örgütlü hazırlıktır.

Bu açıdan Boğaziçi Üniversitesindeki mütevazı ve zaaflı eylemden bu dersi çıkarmak ve yılgınlık bulutlarını dağıtmak için yararlanmak gerekir.

BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTELİ TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

KATLİAM DESTEKÇİLERİNE YER YOK!

Boğaziçi Üniversitesinden Komünistler

Suriye operasyonlarının hedefi neydi?

TSK Kuvvetleriyle ÖSO çetelerinin Afrin ve ardından Tel Rıfat'ı işgal hareketlerine paralel olarak Suriye/BAAS silahlı kuvvetlerinin Doğu Guta'daki cihatçı kalıntıları temizleyerek hâkimiyet sağlamasının üzerinden çok zaman geçmeden yine aynı bölgedeki Duma'da henüz kaynağı ve kapsamı kesinleşmemiş olan bir kimyasal silahlı saldırı gerçekleşti.

Bu bölgede hâkimiyetini sağlamış olan Şam yönetiminin neden böyle bir saldırıya ihtiyaç duyduğu hakkındaki şaibeler bir yandan tartışılırken "Kırmızı Çizgilerinin" geçildiğini ilan eden Trump'ın tweetleriyle ABD'nin Suriye'ye her an saldırabileceği tartışılmaya başlandı. ABD donanması harekete geçti. Kitlesel imha silahlarına sahip olduğu bahanesiyle Irak'a yönelik uluslararası işgal saldırısını hatırlatan senaryolar yazılmaya başladı. Suriye'nin arkasında Rusya'nın bulunmasını ve pasif bir biçimde de olsa Çin hükümetinin müdahaleye karşı açıklamalar yapmasından hareketle "Üçüncü Dünya Savaşı" beklentileri dillendirilmeye başladı.

Rusya bir saldırının karşılıksız kalmayacağını, Suriye ise muhtemel bir saldırının önleneceğini açıkladı.

Derken Washington'da 13 Nisan akşamı iken, 14 Nisan sabah erken saatlerde ABD, Fransa ve İngiltere Suriye'de Şam ve Humus başta olmak üzere birden fazla hedefe roket ve hava saldırılarıyla saldırdı.

Mamafih hala bir üçüncü dünya savaşının başlayacağına dair bir belirti ufukta görünmemektedir. Aksine bu saldırının daha çok geçen yılki benzeri Tomahawk saldırısının biraz daha büyük ölçekte bir tekrarı olduğu giderek belirginlik kazanmaktadır.

Neredeyse tamı tamına bir yıl önce de (7 Nisan 2017) ABD Han Şeyhun kasabasında rejim güçleri tarafından sinir gazı kullanıldığını bahane ederek Akdeniz'deki savaş gemilerinden 59 Tomahawk füzesiyle kimyasal saldırının başlangıç yeri olarak kabul edilen El Şayrat hava üssünü vurmuştu.

O zaman bir hedef vurulurken bu kez daha çok İsrail sınırlarına nispeten yakın Şam ve Humus dahil birden fazla hedef geçen yılkinin iki katı kadar Tomahawk ile vuruldu. Geçen yıl ABD tek başına hareket etmişti. Bu kez sembolik biçimde de olsa Birleşik Krallık hava kuvvetlerine bağlı iki Tornado savaş uçağı ve bir o kadar Fransız Rafale'i de eş zamanlı olarak harekâta katıldı. Hatta Akdeniz'deki Fransız savaş gemilerinden Fransız malı bir füzenin de fırlatıldığı anlaşılıyor.

2017'deki saldırıda Rusya önceden haberdar edilmişti. Bu kez ABD, Rusya'ya haber verilmediğini bilhassa vurguluyor. Ama Rusya'nın elbette haberdar olduğu hatta Suriye'yi de önceden haberdar ettiği ve hedefteki üslerin boşaltılmasını sağladığı anlaşılıyor. Nitekim geçen yıl 10 civarında insan kaybı olmuştu, bu kez boş tesislerin vurulduğu anlaşılıyor.

Bir haftadır üçüncü dünya savaşı fantezileri üretenlere inat Trump yönetimi hemen bunun bir seferlik bir harekat olduğunu ve ancak kimyasal silah kullanılması halinde tekrarlanacağını açıklamakla yetindi. Suriye, Rusya ve İran bir savaş ilanından ziyade "sert kınamalar" yaptı.

Ama asıl ilginci halen Suriye topraklarında askeri bir işgal harekatı yürütmekte olan T.C.nin adeta bir NATO harekatı görünümlü bu kombine operasyonun herhangi bir yerinde bulunmamasıydı. Hatta ABD Türkiye'deki üslerini bile kullanmamış, Akdeniz ve Kızıldeniz'deki donanmasından yararlanmış, keza Fransa Akdenizdeki gemilerinden, İngiltere Kıbrıs'taki üslerinden uçak kaldırmıştır.

Güya Orta Doğu'da bir baş aktör edasıyla dolaşan daha doğrusu kendi seçmenlerine bu görüntüyü pazarlamaya gayret eden T.C.'nin tam anlamıyla devre dışı bırakılacağı da bu vesileyle bir kez daha görülmüştür. Her ne kadar AKP hükümeti Esad rejimine karşı olması nedeniyle bu operasyonu saha kenarında ayakta alkışlasa da operasyona katılan devletler Birleşik Krallık'tan başlayarak operasyonun "rejim değişikliğini hedefleyen bir operasyon olmadığının" altını gecikmeksizin çizdiler.

O halde bu operasyonun (beheri 1,5-3,5 milyon dolar bedelindeki) Tomahawkları tüketme/pazarlama ve Beyaz Saray'da bir türlü rahat oturamayan Trump'ın sıkıntılarını hafifletme dışındaki hedefi ne olsa gerek?

Açıktır ki bu operasyonun başlıca anlamı ABD'nin ve ortaklarının Suriye'de gündeme gelmesi giderek yakınlaşan çözüm masasında avantajlı bir yer tutma planlarına hizmet etmesidir. Bugüne kadar ABD Fırat'ın doğusundaki varlığı ve SDG ile ilişkileri üzerinden girme çabasındayken şimdi artık doğrudan doğruya ve ortakları ile birlikte oturma hazırlığındadır. Üstelik her ne kadar 14 Nisan saldırısı BM pas geçilerek gerçekleşmiş olsa da ABD yanına BM Güvenlik Konseyinin iki daimi üyesini daha almak suretiyle ilerisi için elini güçlendirme arayışındadır.

Besbelli bu gelişme BAAS rejiminin devrilmesi doğrultusunda bir adım olmaktan ziyade Esad'la masaya oturma ve orada elini güçlendirme hazırlıklarının bir alameti olarak görülmelidir.

Dolayısıyla bu gelişmenin AKP-ABD ilişkilerine olumlu bir etkisi olmayacağı ve gerilimi azaltmayacağı görülmelidir. Buna karşılık artık doğrudan doğruya devreye girebilecek olan ABD'nin Suriye masasında yer almak için DSG ile (eğer Türkiye ile ilgili olarak bir anlam taşımayacak ise) daha sıkı bir ilişki içinde olması da önemini kaybedecek gibi görünmektedir.

Böylece ABD'nin Suriye'yi vurmasından AKP/MHP İttifakına ekmek çıkmadığı ve çıkmayacağı bellidir. Onlar önce ikinci raundu yaklaşan Zarraf davasına ve sonrasında da hala yüzde 50+1 barajına yaklaşamadıkları seçim maratonuna yoğunlaşmak zorundadır.

Emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarını savunanlar da maneviyat bozukluğu yaymak yerine bu gerici ittifakı yerel seçimlerden başlayarak geriletmek üzere güç birliği içinde seferberliğe hazırlanmakla yükümlüdür.

Kirli/temiz savaşlar değil, haklı/haksız savaşlar var

Geçtiğimiz günlerde Suriye hükümetinin kimyasal silah kullandığı hakkındaki rivayetler bir kez daha uluslararası bir askeri müdahalenin vesilesi oldu. Suriye bakımından bu ilk değildi. Geçen yıl da aynı gerekçeyle ABD Suriye'yi vurmuştu. Daha önce de Irak'ın bir emperyalist koalisyon tarafından işgal edilmesinin gerek-çesi de (sonradan uydurma haber olduğu itiraf edilmiş olsa da) Saddam Hüseyin diktatörlüğünün kitle imha silahları stoklarıydı. Doğrusu yakın zamanda en çok üzerinde konuşulan kimyasal silah saldırısı Irak-İran savaşı sırasında yine Irak tarafından 16 Mart 1988'de Halepçe'de uygulanmıştı. Ama binlerce Kürdün katle-dildiği bu saldırı Irak'a bir müdahalenin gerekçesi olmamıştı. Sadece Saddam Hüseyin'in ve "Kimya Ali"nin idamına varan yargılamada gündeme geldi.

Doğrusu yakın zamanda kimyasal silah kullanımı konusu daha çok Orta Doğu/Mezopotamya'yı akla getiriyor olsa da ilginç bir tesadüf kimyasal silahların kullanıldığı ilk yer de orasıdır. MÖ VI. yüzyıldan beri Persler ve Asurlular tarafından kimyasal silah denebilecek kitle imha silahları orada kullanılmıştır.

Mamafih savaşlarda kimyasal silahların kullanılması konusunda bir "savaş hukuku" konusu olarak söz edilmesi birinci emperyalist paylaşım savaşından beridir.

Bu konu birinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında Almanya'nın geniş ölçekte kimyasal silah (klor ve har-dal gazı) kullanması ile gündeme geldi. Doğrusu o savaşta, Ağustos 1914'te ilk kez kimyasal silah kullanma-ya hazırlananlar gaz yüklü el bombası ve fişeklerle donanmış İngiliz ve Fransız ordularıydı. Ama Fransız or-dusu bunları çok sınırlı bir çapta kullanabildi. Sonrasında asıl büyük zehirli gaz saldırısına ilk maruz kalacak olan Fransız ordusu olacaktı. 22 Nisan 1915'te Belçika'daki Ypres cephesinde Alman ordusu 180 ton klor gazıyla Fransız siperlerini bombaladı. 6 km boyunca 5000 asker öldü. Bundan bir ay sonra yine Alman ordu-su bu sefer Rus cephesinde 6000 askerin ölümüyle sonuçlanacak bir başka gaz saldırısı yaptı. Sonuçta, 26 buçuk milyondan fazla insanın öldüğü bu savaşta zehirli gazla ölenlerin sayısı bir buçuk milyona yaklaştı.

Bu nedenle Birinci Dünya Savaşı aynı zamanda bir kimyasal savaş olarak da anılır oldu. Savaşın sona erme-sinden itibaren de kimyasal silahların kullanılmasının engellenmesi üzerine uluslararası girişim ve toplantılar başladı. Bu konuda alınan ilk tedbirlerden biri Fransa'nın elindeki 120 bin ton çapındaki zehirli gaz stokları-nın imha edilmesi idi. Fransa bu yükümlülüğü resmen kabul etmiş olsa bile bugüne kadar uymayı kabul ettiği bu yükümlülüğü yerine getirmiş değil. Bu stoklara eklenen yeni ve daha gelişkin stoklar da cabası.

Doğrusu savaşlarda sözümona "insani" davranış kuralları getiren ve Cenevre Sözleşmeleri diye bilinen söz-leşmelerin ilki Uluslararası Kızıl Haç Komiteleri'nin öncülüğünde 1864 yılında İsviçre'de imzalanmıştı. Bu sözleşme savaş yaralılarına "insanca"(!) davranılmasını ve Kızıl Haç görevli ve araçlarının savaş dışında sa-yılması gibi hükümleri getirmişti. Bu çerçevede savaş esirlerine nasıl davranılacağı, sivillere nasıl davranıla-cağı, üniforma, bayrak/sancak vs. işaretlerin nasıl kullanılacağı gibi savaş kuralları belirlenmişti. Bunu taki-ben boğucu ve zehirleyici gaz kullanımını yasaklayan ilk sözleşme 1899'da La Hey'de kabul edilmiş ve yine aynı kentte 1907'de yenilenmişti. Birinci paylaşım savaşının ardından Milletler Cemiyeti bünyesinde yürütülen tartışma ve hazırlıklar sonucunda da 1925'te Cenevre'de savaşlarda kimyasal silahların kullanımını yasaklamanın yanı sıra hangi tip süngülerin kullanılamayacağı gibi ince ayrıntılar da yer alıyordu. Örneğin Fransızların Birinci Dünya Savaşı'na kadar kullandığı oluksuz ve dört ağızlı süngüsü bunlardandır. Doğrusu kanın dışarı akmamasını sağlayan bu Fransız icadı o tarihten beri tedavülden kalkmıştır. Bu sözleşme daha sonra 1929'da, 1949'da ve 1976'da ek protokollerle geliştirildi. Örneğin 1949'daki eklemelerle "kirli savaş"ın kapsamı oldukça genişletildi ve sivillere yönelik işkence, angarya, misilleme, sürgün vb. uygulamalar da yasak kapsamına alındı. Hatta "sivil direniş birliklerinin" de düzenli ordu birlikleri gibi kabul edilmesine ilişkin hükümler de sözleşmeye dahil edilmiştir. Ne var ki, aslında kastedilen o olsa da örneğin ulusal kurtuluş mücadeleleri veren militanlar hiçbir zaman bu kapsamda sayılmış değildir. 1976'dakinden sonra en son Cenevre Sözleşmesi Halepçe katliamından beş yıl sonra 1993'te "kimyasal silahların hazırlanması, imalatı, stoklanması ve kullanılması"nı yasaklayan vurgularla güncellendi.

Devrimcilerin "kirli savaş" kavramını sık sık öne çıkarmasından ötürü, bu kavramın devrimci literatürün bir kavramı olduğunu düşünenler oldukça yaygındır. Halbuki bu yaygın inanış yanlıştır. "Kirli savaş" kavramı burjuva siyasetinin bir kavramıdır. "Savaşı insani bir hale sokmak"(!) amacıyla belli başlı emperyalist devletlere imzalattırılan uluslararası (devletlerarası) sözleşmelerle çerçevesi çizilmiş bir kavramdır.

Cenevre Sözleşmeleri her ne kadar savaşa karşı önlemler getirir gibi görülüp gösterilse de, aslında emperyalizm çağının şafağında belli başlı emperyalist devletlerin girişimiyle savaşları kurala bağlayıp olağanlaştırma amaçlı düzenlemelerdir. Merkezi sözüm ona tarafsız kabul edilen Milletler Cemiyeti, Birleşmiş Milletler veya Uluslararası Kızıl Haç Komiteleri gibi kurum ve kuruluşlar da emperyalist kuruluşlardır. Bu kurumlar eliyle yapılan düzenlemeler savaşların yaygınlaştığı ve olağanlaştığı emperyalizm çağında emperyalistler arası paylaşım ve yeniden paylaşım kavgalarını, adeta boks müsabakaları gibi kurala bağlamaya yöneliktir. Bu tür sözleşmelerde sık sık insanlıktan söz ediyor olmakla birlikte söz konusu sözleşmelerin insanlıkla ilişkisi pek azdır; yahut seyahat özgürlüğünün emekçi yığınların seyahat etme özgürlüğüne ne kadar katkısı varsa o kadardır.

Buna karşılık, atom bombası hatta binalara dokunmayıp insanları öldürmek için tasarlanan nötron bombası bu kapsamda sayılmamaktadır. Özel mülkiyet hakkı ve kutsal girişim özgürlüğü ile birlikte düşünüldüğün-den, elbette ki bu kurallar söz konusu araç gereci üretip satanlarla ilgili herhangi bir önlem önermemekte-dir.

Emperyalist saldırganlığı meşrulaştırmaya dönük bu savaş kuralarına uygun olan emperyalist saldırganlıklar meşru ve temiz sayılıp, kurallara uymayan savaşlar yahut savaş araç ve yöntemleri "kirli" olarak tanımlanagelmiştir. Böylece dolaylı yoldan bir "temiz savaş" kavramı yerleştirilmiştir. Aslında bu emperya-list uzlaşmaların bir tanımı olan "kirli savaş" kavramı ilginçtir daha çok emperyalizme karşı olma iddiasındaki akımlar tarafından benimsenmektedir. Buna bakılırsa, nizami üniformalı birisi yine nizami üniformalı birisini oluklu süngüyle öldürdüğü takdirde "temiz" bir iş yapmış olur; buna aykırı bir savaş yöntemi ise "kirli savaş" kavramının içine girer. Bir ezen ulus devleti sivil Kürtleri, üstelik hardal gazı kullanarak katlettiğinde "kirli savaş" suçlusu olur; buna karşılık peşmerge yahut gerilla olduğundan şüphelenilen Kürtleri uçakla ve nizami bombalarla katlederse "meşru savunma" hakkını kullanarak "temiz savaş" yapmış olur.

ABD herhangi bir devletin nizami ordularına karşı napalm bombası kullanırsa "kirli savaş" suçu işlemiş olur; buna karşılık söz konusu "medeni devlet"lerin meşru saymadığı yahut resmen tanımadığı gerillalara karşı aynı silahı kullanırsa aynı suçu işlemiş sayılmaz. Aynı şekilde, herhangi bir nizami ordu, bu biçimde tanınma-yan gerilla birliklerine karşı savaş yürütürken, sivilleri sürgün edip toplu katliamlara başvurduğu takdirde bu sözleşmelerin hükümlerine aykırı davranmış sayılmaz.

Kaldı ki Cenevre Sözleşmeleri gibi sözleşmelerin herhangi bir yaptırımı da yoktur. Yaptırım bu sözleşmelerin içerdiği konuları bahane eden güçlü emperyalist devletlerin oldubittileriyle sınırlıdır.

Bu durum bile söz konusu sözleşmelerin daha çok ideolojik bir işlev taşıdıklarını ve asıl işlevlerinin paylaşım savaşlarının sonucunda oturulacak sözde barış masasındaki pazarlıklarda tarafların ellerine koz vermek olduğunu göstermektedir.

Sık sık söylendiği gibi, "Savaş siyasetin başka araçlarla sürdürülmesidir." ve burjuva devletlerinde siyasetin katı kuralları vardır. Adına demokrasi denen burjuva diktatörlüğü bu kuralların kurumsallaşmış halinden başka bir şey değildir; burjuva demokrasisinin evrimi İkinci Enternasyonalinkiyle iç içedir. Bu bakımdan "kirli savaş" ve demokrasi söylemlerinin çerçevesi ile İkinci Enternasyonalin temsil ettiği burjuva sosyalizminin çerçeve ve tarihçelerinin birbiriyle örtüşmeleri şaşırtıcı olmamalıdır.

Siyasete kural koyan sermayenin emperyalizm çağında savaşın damga vurduğu siyasal kavgaları da benzer kurallara bağlaması şaşırtıcı olmamalıdır. Nasıl ki, burjuvazi sendikaların, partilerin nasıl kurulup işleyeceğini, seçimlerin nasıl yapılıp sonuçlanacağını, hükümetlerin nasıl kurulup iş göreceğini vb. kendi kurallarına göre tanımlıyorsa, aynı zamanda dünya çapında savaşlar çağı olan emperyalizm çağında devletlerarası siyasetin kurallarını da bu biçimde koymaktadır. Nasıl ki insan hakları, demokrasi vb. genellemelerle sınıf mücadelesinin üstü örtülüyorsa, kirli/temiz savaş kavramları uluslararası sözleşmeler vb. aracılığı ile de haklı/haksız savaş ayrımlarının üstü örtülmektedir.

Oysa emperyalizm çağı aynı zamanda ulusal kurtuluş savaşlarının damga vurduğu bir çağdır. Bolşeviklerin izinden giden komünistler savaşlara sıfat takarken bu gerçeği bir an olsun gözden kaçırmazlar. Savaşların haklı/haksız savaşlar olarak tanımlanması bu ölçülere göre yapılmıştır. Bu bakış açısından bakıldığında herhangi bir savaşta hangi tarafın ilk saldırıyı yaptığına (Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde İkinci Enternasyonal hainlerinin kendi burjuvazilerinin yanında yer alırken arayıp buldukları en geçerli bahane buydu) yahut savaşan tarafların kullandıkları yöntemlerin ne olduğuna bakarak savaşları değerlendirmek isteyen pasifistlerin düştükleri veya kurdukları tuzaktaki yemlerden başlıcası budur. Örneğin "şiddetin her türlüsüne karşı olmak", genel olarak savaşa karşı, barıştan yana olmak da böyledir.

Bu ölçülerle bakıldığında sömürgeci bir devlet ezilen bir ulusa burjuvazinin koyduğu savaş kurallarına uyarak saldırırsa "temiz" bir savaş yapmış olacak; bu kuralları çiğneyerek saldırırsa "kirli" bir savaş mı yapmış olacaktır? Keza ezilen bir ulusun mensupları kendilerini ezenlere karşı bu kuralları tanımadan başkaldırırlarsa haklılıklarını kaybedip "kirli" bir savaş mı yapmış olacaklardır?

Doğrusu, bu kavram karışıklığı bu netlik ortaya konduğunda ortadan kalkmaktadır ama daha önemli bir gedik kapatılmış olmaz. Savaşları haklı/haksız diye değil kirli/temiz diye ayıranlar bilerek, bilmeyerek burjuva siyasetinin kulvarına girmektedir. Bir kez burjuvazinin savaşa koyduğu kuralları benimseyip "kirli savaş" kavramına alışılırsa, siyasetin diğer biçimlerini de burjuvazinin koyduğu kurallara göre yapmanın önü açılır. Pasifizm ile legalizmin ikiz kardeş olması bundandır. Haksız bir savaşın "kirli savaş" kılığına büründürülerek emperyalist demokrasilere şikayet edilmesi tutumu, haklı bir savaşı sermayenin kurallarına uydurma arayışına yol döşer; bunun bir sonraki adımının siyasette bu "demokrasilerin" dayattığı kural ve yöntemlere boyun eğmek olması sürpriz değildir.

Komünistler açısından kirli/temiz savaş yoktur; haklı/haksız savaşlar vardır. Haklı olan taraf her zaman ezilenlerdir ve ezilenler hangi yöntem ve araçla savaşırlarsa savaşsınlar haksız duruma düşmezler; yanlış araçlar ve yöntemler kullandıklarında "kirlenmiş" olmazlar, sadece zafer ve kurtuluş şanslarını zayıflatırlar. Savaşın haksız tarafındaki ezenler ise hangi "uygar" yöntemler kullanırlarsa kullansınlar ve hangi kurallara özen gösterirlerse göstersinler, haksız olmaktan çıkmayacak ve müstahak oldukları akıbetten kurtulmaya-caklardır. Komünist devrimciler siyasette olduğu gibi, savaş konusunda da sermayenin koyduğu kural ve ölçüleri değil sınıf mücadelesininkileri esas alırlar; biricik ahlakları proleter devriminin ahlakıdır.

KÖZ'ün Sözü

24 Haziran dersleriyle yerel seçimlere doğru ödevler

24 Haziran seçimlerine giderken Muharrem İnce'nin miting performansından da etkilenenlerin çoğu "Tek Adam Diktatörlüğü" diye tarif ettikleri "12 Eylül Rejiminin Son Bekçisi" Erdoğan'ın nihayet seçim sandığına gömülebileceği umuduna kapılmıştı.

Bu kof umudun ardındaki şey sadece Muharrem İnce'nin coşkulu mitinglerinin yarattığı (dip dalgasına dair) hava değildi. Daha önemlisi, bir süredir faşist diktatörlük diye tarif edilen AKP-MHP koalisyonunun seçim sandıklarından çıkacak sonuçla sona erebileceği hakkındaki ham hayaldi.

Oysa bu iktidarı faşist bir diktatörlük olarak tarif edenlerden birçoğu çoktan beri T.C. devletinin zaten şu ya da bu aşamadan itibaren faşist bir diktatörlük olduğunu savunmaktaydı. Hatta faşist bir diktatörlüğün "çözülerek" yahut seçim yoluyla alaşağı edilip edilmeyeceği konusu pek çok akım içinde bölünmelere neden olan bir tartışma konusu idi. Buna rağmen ister bugünkü rejimin faşist bir diktatörlük olduğunu söylerken devletin zaten baştan beri faşist bir diktatörlük olduğunu teyit etmek için olsun, ister münhasıran bugünkü rejimin faşist bir karakter kazandığını vurgulamak maksadıyla olsun, pek çokları bu ortak paydada buluştu.

AKP-MHP koalisyonunun bir faşist diktatörlük olup olmadığı konusu bir yana, Erdoğan'ın ne yapıp edip cumhurbaşkanlığı yarışından galip çıkacağına dair tahmin ve senaryolar da seçim günü yaklaştıkça birbirini izliyordu.

Öte yandan kimileri bu seçimlerin zaten bir oyun olduğunu ve meşruluğunun olamayacağını öne sürerek doktriner bir çizgiyi takip etmeye devam etmek suretiyle siyaset alanının saha kenarına çekilmişti.Daha önceki seçimlerde HDP/BDP'yi ya da onların içinde olduğu blokları veya Selahattin Demirtaş'ın önceki adaylığını desteklemiş olan kimileri de bu sefer OHAL koşullarında gidilen seçimlerin meşruiyeti olmadığını öne sürerek seçimleri boykot etme tutumunu benimsedi.

SEÇMENLER SİYASETE İLGİ Mİ DUYUYOR? SİYASETTEN UZAKLAŞIYOR MU?

Bu kez seçimlere katılımın % 88 ile rekor düzeyde gerçekleşmesi bu tutumun itibar görmediğinin bir alameti olarak görülmesi yanlış olmaz. Her ne kadar solun nispeten daha serbest ve etkili olabileceğini düşünebileceğimiz yurt dışı seçmenlerin sandığa gitmeme oranının görece yüksek (Katılım yurtdışında % 50 idi.) olduğu bunun aksini düşünmeye davet eden bir olgu olsa da, yurt dışındaki geçersiz oy oranının yurt içindekinden düşük olması (% 2,08'e karşılık % 1,27), yurt dışındaki katılımın görece düşük olmasının politik bir tutum olmaktan çok, nispeten teknik nedenlerle izah edilebilecek bir tür pasif boykot/ilgisizlik tutumunu andırdığı söylenebilir.

Bir başka deyişle altını çizmek gerekir ki, genel olarak seçmen kitlesinin ezici çoğunluğunu oluşturan yığınların siyasete ilgisiz ve bezgin tutum içinde olduğunu doğrulayacak herhangi bir veri yoktur. Aksine siyasete olan ilginin yüksek düzeyde olduğu ve yıllardır artmakta olduğu daha doğrudur.

Buna karşılık, asıl bezginlik ve umutsuzluk, siyasete olan ilginin azaldığı kesim yığınlara öncülük etme iddiasını sürdüren solcular cephesindedir. Tasfiyeciliğin girdabında bu bezginliği artan solun muhtelif bölmelerindeki militanlar bezginlik ve karamsarlığın yayılmasındaki esaslı aktörlerden birini ifade eder. Kendiliğindenliğe tapınmanın ve kitle kuyrukçuluğunun başlıca özelliklerinden biri olarak bu tutumu kitlelerin haleti ruhiyesiyle açıklayanlar az değildir. Oysa bu değerlendirme her ne kadar öznel etkenin başat rolünü kabul etmeyenlerden geliyor olsa da, bu rol hakkındaki Leninist saptamaları değiştirmez: Kitlelerin haleti ruhiyesi onlara öncülük etme iddiasındaki siyasal aktörlerin olumsuz rolünden ötürüdür ; tersi doğru değildir.

Öte yandan kitlelerin yönelimini Erdoğan'ın temsil ettiği hareketin bir siyasal başarısı olarak göstermek ve kitlelerin bu gerici siyasal hareketi desteklemeye devam ettiğini söylemek, esas alınması gereken bir siyasal olgu değil, esasen tasfiyeciliğin yere çaldığı ve oportünizmin kör değilse de şaşı ettiği solun siyasal etkisinin bir sonucundan ibarettir.

İKİ SAĞ BLOK KAPIŞIRKEN SOL NEREDEYDİ?

Bu arada bir tarafta AKP ve MHP'nin Cumhur İttifakı belliyken karşısına da özenle HDP'yi dışlayan bir başka sağ cephe Millet İttifakı çıkarıldı. Bir başka deyişle bu tablo öteden beri türlü medya organlarından sistematik biçimde pompalanan görüşü teyid eden bir tabloydu. Yani seçim stratejilerinin merkezine sağ seçmeni AKP'den koparmak için AKP'nin karşısına bir başka sağ cepheyle çıkmak gerektiği hakkındaki propagandanın hedeflediği şey sağlanmış oldu.

Açıkçası bu yönelim sadece Türkiye'ye özgü de değildir. Dünyanın başka merkezlerinde de sağa karşı mücadele etmek için görece sağ bir çizgiye çekilmek gerektiği fikri çoktan beri revaçtadır. Ama bu, solu cepheden çatışarak geri letemeyen sağcıların bir stratejisinden başka bir şey değildir. Nitekim solu içinden çürüterek sağa çekmek suretiyle izlenen seçim politikalarının sonucunda Avrupa'da Merkel, İngiltere'de muhafazakarların hüküm sürdüğü ve diğer Avrupa ülkelerinde de tablonun farklı olmadığı açıktır. Bu itibarla AKP'ye karşı sağa çekilip mücadele etmenin de başka türlü bir sonuç vermesi beklenmemeliydi.

NİtekimKöZ şubat ayından itibaren değişik platformlarda ve yayınlarında seçimlerde parlamento seçimlerinin önemli olduğunu ve burada bir kürsünün korunması gerektiğini, HDP'nin ağırlık merkezinde olacağı bir seçim bloku oluşması gerektiğini ve cumhurbaşkanlığı için Selahattin Demirtaş'ın ortak aday olarak desteklenmesi gerektiğini öne sürdü. Baskın seçim kararı alındıktan sonra da bu hedefleri 1 Mayıs alanlarına taşıyıp seçim kampanyaları boyunca bu tutumu ortaya koydu. Bilhassa seçimlerin ardından bu süreçteki tutumu nedeniyle takdir ifade eden değerlendirmelere muhatap oldu.

24 Haziran günü CHP'nin büyük iddialarla takdim ettiği sandıklara sahip çıkma ve sonuçları hileyle manipüle etmeye karşı tedbirlerinin beş para etmediği çabuk belli oldu. CHP, AA'nın ilan ettiği sonuçları teyit eder konuma düştü. YSK önüne kitleleri yığacağını söyleyen İnce ortadan kayboldu. Seçimleri hakkıyla Erdoğan ve Cumhur İttifakının kazandığını kendilerinden önce rakipleri teyit ve ilan etmiş oldu.

SEÇİM SONUÇLARI NEYİ GÖSTERDİ?

Bir kez daha CHP'nin ana muhalefet değil yedek lastik rolü oynamaya göre ayarlandığı ve İyi Partinin de fos çıkmasıyla sağdan kurulmak istenen ana muhalefet alanının hala boş durduğu belli oldu. Bütün engellemelere ve saldırılara karşın meclise güçlü bir biçimde girmeyi başaran HDP'den başka ana muhalefet rolünü üstlenebilecek bir odak olmadığı da bir kez daha belli olmuş oldu.

24 Haziran akşamı aslında beklenen ve fakat arzu edilmeyen sonuç hasıl olduğunda ve buna karşı sokaklardan bir tepkinin yükselmesi elbirliği ile önlendikten sonra, 25 Haziran sabahından itibaren ham hayaller ve kof umutlar da yerini derin bir teessüre bıraktı.

Doğrusu İnce sandıktan çoktandır görülmeyen bir sonuç almayı başarmıştı. Bunu yer yer (bilhassa Kürdistan'da) HDP kitlesinin ve solun doldurduğu miting alanlarına borçlu olduğu sır değildi. Bu mitinglerin coşkusunun da İnce'nin yer yer CHP politikalarını da (dokunulmazlık konusunda olduğu gibi) eleştiren ve Erdoğan'la birlikte onun tayin ettiği bürokrasiyi de tehdit eden söylemi sayesinde olduğu da sır değildir.

Öte yandan AKP'nin seçmen desteğinin de iyice azalmış olduğu bir başka gerçektir. Erdoğan OHAL baskısı, yer yer sandıklara dönük manüpülasyonlar ve MHP'nin desteğine rağmen ucu ucuna galip çıkabilmiştir. Bunu da kendi oylarını arttırmak suretiyle değil, daha çok MHP'nin oylarını arttırması sayesinde elde ettiği belli olmuştur. AKP ve Erdoğan, Devlet Bahçeli'nin önüne çıkardığı yüzde 50+1 barajını yarısı budanmış MHP'nin oylarını arttırması sayesinde aşabilmiştir. Bu nedenledir ki bu kıl payı zaferi ağız tadıyla kutlayamadığı gizlenememektedir.

Üstelik Bahçeli'nin başından devrilmesini bizzat Erdoğan'ın kendisi önlemiş, JÖH'ler, PÖH'ler vb.nin yanısıra "FETÖ"cülerden boşalan yerlerin birçoğuna MHP'li kadroları tayin etmek zorunda da kalmıştı. Hem iç hem dış politikada MHP'nin savunduğu politikaları bizzat uygulayarak MHP'ye bu başarıyı ikram eden de başkası değildir.

Böylelikle 25 Haziran'dan itibaren Erdoğan'ın,MHP'nin rızası ve desteği olmadan yürüyemeyeceği belli olmuştur. KöZ'ün seçimlerin öncesinden beri işaret ettiği gibi bu ittifak baştan çatlaktır ve bu çatlak her an derinleşebilecek durumdadır. Daha ilk adımlardan itibaren bunun alametleri (bedelli askerlik ve af konularında da görüldüğü gibi) görülmeye başlamıştır. Meclisin tatile girmesiyle bir süre bu gerilim askıya alınsa da ortadan kalkacak gibi görünmemektedir.

Öte yandan Erdoğan'ın seçim zaferine bir türlü sevinememesinin tek nedeni MHP'yi güçlendirerek ona muhtaç hale gelmesinden ibaret değildir. Bundan daha önemlisibütün gayret ve tertiplere rağmen ve tek başına kaldığı halde HDP'nin meclis dışına atılması doğrultusundaki planın boşa çıkmış olmasıdır. Zira bu aynı zamanda Erdoğan'ın MHP karşısında daha bağımsız hareket edebilmesinin de bir koşuluydu.

CUMHUR İTTİFAKI BAŞTAN ÇATLAKTIR VE ZAYIF BİR BAŞARI ELDE ETMİŞTİR

Sonuçta Erdoğan bir süre daha Beştepe'deki koltuğunu sağlama almış ve meclisten bağımsız bir kabine kurmanın koşullarını yaratmış olsa da, TBMM'de MHP'siz bir yeterli çoğunluktan mahrum durumdadır. Hatta MHP ile birlikte bile gönlünden geçen ağırlıklı çoğunluğu elde edememiş durumdadır.

Bu durumda "Bahis konusu vatansa gerisi teferruattır." diyerek her türlü baskı tedbirine öyle ya da böyle destek vermeye amade olan bir CHP'nin "kerhen desteğine" de ihtiyacı olmaya devam edecektir. Bir başka deyişle önümüzdeki süreçte Erdoğan'ın bir muhalefete daha tahammülsüz olacağını beklemek yanlış olmaz.

Nitekim OHAL'e son verme iddiasıyla gelip bütün Türkiye'de bir OHAL uygulamasını getiren Erdoğan iki seçime OHAL şartlarında gittikten sonra sözümona OHAL'i kaldırmak adına bunu kalıcılaştıran bir "anti-terör" yasasıyla işe başlamaktadır ve bir kez daha CHP'nin desteğine, hiç değilse "uslu durmasına" ihtiyacı vardır.

Zira OHAL'i Kürtlerle ilgili bir sorun olarak görmemek gerekir. Erdoğan'ın 7 Haziran'da bir iç savaş başlattığı, bu savaşın Kürdistan'da başladığı da doğrudur. Gelgelelim tüm Türkiye sathında yürütülen bu içsavaşın tek muhatabı Kürtler değildi. Aksine Türkiye'de bir işçi hareketinin ortaya çıkması için ekonomik kriz duasına yatanlara inat zaten Türkiye'de artan siyasallaşmaya paralel olarak Gezi Ayaklanması'ndan itibaren Türkiye'nin batısından kuzeyine işçi ve ezilen muhalefeti yeni bir ivme ile yükselmeye başlamıştı. 7 Haziran 2015 seçimlerinden önce bu muhalefet önceki ile görülmemiş bir eşiğe ulaşmıştı. Başta Renault Direnişi olmak üzere son yılların en büyük işçi eylemlerinin tam da bu dönemde gerçekleşmesi bir tesadüf değildi. Erdoğan'ın ilan ettiği ve sonrasında OHAL ile taçlandırdığı iç savaş tam da zaten yükselmekte olan işçi hareketinin önünün kesilmesi amacını taşıyordu. Dolayısıyla işverenlere "Grevleri ve benzeri işçi eylemlerini önlemek için OHAL'i sizin için çıkardık."diyen Erdoğan aslında geleceğe dair bir uyarıda bulunmaktan ziyade 2015'ten bu yanaki marifetlerini anlatmaktaydı. Üstelik 2018 1 Mayıs'ının, Muharrem İnce'nin ve HDP'nin seçim mitinglerinin gösterdiği gibi bu baskı ve yıldırma politikaları dahi kitlelerin kitlesel protesto eylemlerinin önünü kesmeye yetmemektedir. Önümüzdeki dönemde uluslararası finans kapitalin hareketinin Türkiye ve benzeri ülkelerde yarattığı ve yaratacağı çalkantılar ve darboğazlar nedeniyle manevra kabiliyeti iyice azalacağı düşünüldüğünde zayıflayan Erdoğan'ın –ister OHAL adını kullansın isterse de kullanmasın- OHAL'in cenderesini gevşetmeyip daha da sıkılaştıracağı açıktır.

Öte yandan seçim sonuçlarını lehine çevirebilmek içinErdoğan'ın giriştiği Afrin'i işgal harekatı kendisine MHP'ye yaradığından daha fazla yaramış değildir. Afrin operasyonu ancak ödenecek faturalar arasında geniş bir yer almıştır. Mınbiç ve Fırat'ın doğusu yahut Kandil hakkındaki hayallerin de kısa vadede gündeme gelmeyeceği anlaşılmaktadır.

Bu şartlarda 24 Haziran'a giden süreçte iktidardaki koalisyonun attığı adımların çok sınırlı bir katkısı olduğu bellidir. Cumhur İttifakının OHAL şartlarında gidilen seçimlerden elde ettiği sonuç bundan ibaret olurken aynı ittifak şimdi kalıcılaşmış OHAL şartlarında kritik yerel seçim sınavına girmek durumundadır. Üstelik yerel seçimlerin olağan tarihine kadar işlerin düzeleceğine dair işaret yoktur. Aksi yönde alametler belirdiği ölçüde yeni bir baskın seçime gitme olasılığı şimdiden dillendirilmeye başlamıştır. Ne var ki bu seçimleri öne almak için AKP ve MHP'nin meclisteki toplam 340 olan üye sayısı yetmiyor. Anayasa değişikliği için 400, anayasa değişikliğini referanduma götürmek için ise 360 vekilin oyu gerekiyor.

Erdoğan'ın hasım ve rakiplerinin 7 Haziran'dan 1 Kasım seçimlerine giderkenki gibi bir tuzağa düşmeyeceklerini düşünürsek iktidarın yerel seçimleri erkene alma ihtimalinin yok denecek kadar az olduğuna kanaat getirebiliriz.

Bu durumda iktidardaki Cumhur İttifakının ucu ucuna elde ettiği seçim sonuçlarını ciddi bir biçimde arttıramayacağı, en azından referandumda büyük şehirlerde ortaya çıkan tabloyu esaslı bir biçimde değiştiremeyeceğini varsayarsak, seçimlere kadarki süreçte rakiplerinin ve hasımlarının zayıflamasını ve birtakım hatalar yapmalarını beklemesi icap edeceği bellidir.

AKP'NİN RAKİPLERİ VE YEDEK LASTİKLERİ KENDİ KENDİLERİNİ BUDAMAKLA MEŞGUL

Ne var ki bunun için henüz AKP ve müttefiklerinin bir şey yapmasına fırsat kalmadan CHP cephesinde bunu sağlayacak gelişmeler başgösterdi. İnce'nin yıllar sonra %30 bandını aşmış olmasından güç alarak yerel seçimlere hazırlanmak bir yana, CHP neredeyse bölünme dinamikleri üretecek bir "yenilenme" telaşı içinde bir olağanüstü kurultay girdabına girdi. AKP ve yandaşları da bu gerilimi ellerinden geldiğince körüklemek üzere harekete geçmiş durumda.

CHP'de ne olacak derken bu sefer İYİ Parti'de benzer bir kurultay gerginliği gündeme gelmiş durumda. Oysa Cumhur İttifakının önünü kesecek yeni bir umut gibi sunulan İP bırakalım AKP/MHP ittifakının kalesinde ciddi bir gedik açmayı, seçimlere ancak CHP desteğiyle oradan oy çalarak zorla çıkabildi. Şimdi de seçimlerden avantajla çıkan MHP'ye yeniden kan vererek geri düşme eşiğine gelmiş bulunuyor. Millet İttifakının diğer bileşeni olan SP ise Abdullah Gül kozundan mahrum kalınca seçimlerden girdiği gibi çıkarak köşesine çekilmiş durumda. Henüz Cumhur İttifakının bir hamle yapmasına gerek kalmadan rakipleri kendi kendilerine çelme takarak etkisizleşme dinamiğine kapılmış durumdadır.

Buna karşılık HDP, OHAL şartlarının yanı sıra birçok vekili belediye başkanı ve yöneticisi yahut aktivisti tutuklanmış durumdayken barajı tek başına aşıp mecliste üçüncü büyük grubu kurmayı başarmıştır. HDP'nin Kürt illerinde 1 Kasım'a kıyasla önemli bir oy kaybı yaşadığı doğru olsa da bölgede sandıklara müdahalelerin 1 Kasım'dan önce değil sonra başladığını akılda tutmakta fayda var. Üstelik 2017 referandumu ile kıyaslandığında Erdoğan'ın oy kaybı yaşadığı asıl bölge yine Kürt illeri olmuştur.

Tıpkı 7 Haziran'dan sonra olduğu gibi bu başarının bilhassa CHP seçmenlerinden gelen bir takım emanet oylar sayesinde olduğuna dair hikayeler de hemen piyasaya sürülmüştür.

KİMİN OYLARI KİME EMANET?

Tam bu noktada kimin kime emanet oy vermekte olduğunu sorgulamanın tam vaktidir. Bu sorgulama hem 24 Haziran seçimlerinin akıbeti bakımından hem de gelecek yerel seçimlerde izlenmesi gereken tutum itibariyle gerekli ve önemlidir.

Herşeyden önce CHP seçmeninden HDP'ye yönelen oyların mı, yoksa HDP'ye gitmesi muhtemel ve gerekirken CHP'ye giden oyların mı emanet olduğuna bakmak gerekir. Eğer bu seçimlerde (önceki seçimlerde de olduğu gibi) CHP seçmeni kabul edildiği halde HDP'ye yönelen bir seçmen topluluğu varsa (ki olduğu besbellidir) bunların (İYİ Partiye giden milletvekilleri gibi) CHP yönetiminin arzusu ve talimatıyla gidip gitmediği konusu önemlidir.

CHP'nin tıpkı Ekmeleddin vakasında olduğu gibi, kendini solda değil sağda göstermeye gayret ederek AKP'den oy koparma kaygısıyla hareket ettiği artık bir sır değildir. Hatta eğer Meral Akşener kendini dayatmamış olsaydı Abdullah Gül'ün yine böyle bir mecraya girmeye hazırlandığı da sır değildir. Hatta Muharrem İnce aday gösterilinceye kadar adı geçen muhtemel adayların da yine sağ seçmene hitap etmesi beklenen isimler olduğu da bilinmektedir. Öte yandan CHP'nin büyük parçası olduğu Millet İttifakının MHP artığı bir İP'den ve Madımak sabıkalı bir SP'den oluşup özenle HDP'yi dışarda bıraktığı düşünülürse CHP'nin 24 Haziran'a giderken kendini solda göstermek için bir gayret gösterdiğini düşünmek de akla ziyandır. Bu şartlarda CHP, AKPve MHP'den oluşan Cumhur İttifakının karşısına Millet İttifakı ile çıkarak seçimlerde seçmeni bir kez daha iki sağ blokla karşı karşıya bırakmayı tercih etmiştir. Böylelikle SP ve İP olduğu gibi DP'yi de meclise

“Seni başkan yaptırmayacağız”dan “Yurttaş arkadaş Demirtaş”a

24 Haziran seçimleri yaklaşırken HDP’nin seçim çalışmalarına katılanlar ve HDP’yi takip edenler için herhalde en dikkat çekici olan Demirtaş’ın tutsak bulunduğu Edirne cezaevinden seçmenlere yaptığı ve sosyal medya aracılığıyla yayınlanan açıklamaları oldu. Bu açıklamaların çoğu oldukça esprili bir dille yazılmış nüktedan mesajlardı ve Demirtaş’ın kişiliğini ön plana çıkaracak özellikteydi.

Demirtaş’a dair siyasi anlamı olan ve seçim kampanyasında öne çıkarılması anlamlı olan nitelikler ise neredeyse hiç kullanılmadı. Örneğin Demirtaş’ın siyasi tutsak olması “hem Demirtaş’a hem de tüm siyasi tutsaklara özgürlük!” diyebilmek için bir fırsat doğurmuşken biz daha çok bunun bir espri malzemesi olarak kullanıldığına şahit olduk.

HDP’nin 7 Haziran’daki başarısının sırrını AKP’nin karşısında muhalefet odağı olabilecek yegâne güç olarak ortaya çıkmasına değil de Demirtaş’ın seçmene şirin gözüken, saz çalıp türkü söyleyen imajında arayanlar için böyle bir seçim kampanyası örülmesinde beis yoktu. Bu da başladığı andan itibaren HDP’yi, HDP’nin seçim kampanyasını ve Demirtaş’ın cumhurbaşkanlığı adaylığını 7 Haziran’daki çıkışına kıyasla apolitik bir zemine oturttu. HDP’yi destekleyen veya destekleyebilecek kitlelere de bu şekilde apolitik bir mesaj verilmiş oldu.

Bu apolitik seçim stratejisini arızi bir durum olarak değil, bilinçli bir tercihin sonucu olarak görmek gerekiyor. Bu tercihi anlayabilmek içinse 7 Haziran’dan bu yana yaşananlara bakmak lazım.

KöZ sayfalarında daha önce pek çok kez özgün durumundan ötürü Türkiye’de ana muhalefet rolünün ancak HDP tarafından doldurulabileceğinin altı çizilmişti. Bu tespit 7 Haziran’dan da öncesine dayanıyordu. Bu tespitin yapılmasının sebebi ise parlamentarist beklentiler veya HDP’den parlamenter sisteme yama yapmasınıbeklemek değildi.

Tersine KöZ sayfalarında defalarca çeşitli şekillerde artık bu sistemin yama tutmayacağıdır.Bu tıkanan rejimi iyiden iyiye işlemez hale getirecek yegâne aktörün de(rejime entegre edilmesinin imkânsızlığından ve kendi siyasal niyetlerinden bağımsız olarak) HDP olduğunun altını çizmiştik. 7 Haziran’dan önce ve sonra olanlar da bunu doğruladı.

7 Haziran’da çok planlı şekilde olmasa da “Seni Başkan Yaptırmayacağız!” şiarı neredeyse Erdoğan karşıtlığının sloganı haline geldi. HDP’nin böyle bir şiarla % 13’ü aşan bir oy oranı alması AKP’ye asıl muhalefeti HDP’nin yapabileceğini de ispat etti.

Yine tamamen gönüllü olmasa da Erdoğan karşıtlığı, halkın gittikçe yükselen politizasyonuyla HDP’nin bahsi geçen öznel anlamı birleştiğinde karşımıza böyle bir tablo çıktı.

Erdoğan’ın 7 Haziran seçimlerinden sonraki tavrı ise bize HDP’nin AKP’ye muhalefette neden bu kadar önemli olduğunu bir kez daha gösterdi. Erdoğan neredeyse yangından mal kaçırır gibi ilk büyük yenilgisini aldığı 7 Haziran seçimlerinden sonra hükümet kurma çabalarını kilitlemişti. Bunu takiben HDP’ye ve kitlesine dönük bir saldırı furyası başlatılarak 1 Kasım’da seçimleriyenileme kararı alındı.

HDP, bu aşamada 7 Haziran öncesindeki muhalif tutumunu korumaktansa sandıktaki iddiasını vurgulayarak seçimlerin yenilenmesi konusunda yapıcı bir rol oynamaya savruldu.Seçimlerin yenilenmesine razı olduğu takdirde demokratik bir uzlaşıya varılacağı zannıyla hareket etti. CHP ve MHP ise 7 Haziran’dan sonra ortaya çıkan parlamento aritmetiğinin değişerek HDP’nin dışlanabileceği umuduyla Erdoğan’ın seçimleri yenileme hamlesini destekledi.

HDP’nin bu tutumunun pratik sonucu ise kitlelerin 7 Haziran seçimlerinde ortaya koyduğu AKP’den kurtulmak yönünde artan umutlarını bir seferberliğe dönüştürme hamlesi değil, tam tersi oldu.Erdoğan 7 Haziran’a giderken başlayan saldırgan politikaları misliyle arttırırken HDP’nin tutumu kitlelere sükûnet telkin etmek oldu.

Bombalamaların ardından mitinglerde yapılan “evlerinize dönün” çağrıları, HDP eş başkanlarının her fırsatta altını çizdiği “provokasyona gelmeyin” çağrıları 7 Haziran’la birlikte doğan fırsatların kaçmasına sebep oldu.

Buna rağmen HDP meclisteki rahatsız edici varlığını korudu. Ama bu tutum 1 Kasım seçimlerinden sonra da devam etti. “Seni Başkan Yaptırmayacağız”la başlayan süreç, neden tekrarlandığı bile açıklanamayan bir seçimin sonuçlarını “milli irade” diye yutturma çabasına cevaben “sonuçlara saygı duyacağız” diyen bir çizgiye geriledi.

Yalnızca seçimlerde değil, Sur’daki ve diğer katliamlar sırasında da bu “provokasyona karşı” temkinli olma çizgisinin dışına çıkılmadı.

HDP tarafından bu tutum “sorunları parlamentoda çözmeye çalışmak” olarak lanse edilse de bu tutum karşılığında HDP’ye daha çok siyaset alanı açılmadı.Aksine, HDP siyasetin daha çok dışına itilmeye başlandı.

CHP’nin de desteğiyle dokunulmazlıkların kaldırılması hamlesiyle HDP eş başkanlarının, pek çok milletvekilinin ve parti üyesinin tutuklanması, belediyelere kayyımların atanması vb. bu anlamda HDP’nin siyaset yapamamasının bir sebebi değil sonucuydu.

1 MAYIS’LARIN GÖSTERDİĞİ

Bu durumu daha iyi görebilmek için 2015’ten 2018’e 1 Mayıs’lara bakmak da faydalı olacaktır. Geçtiğimiz üç yıl içerisindeki 1 Mayıs’larda, HDP kitlesi politik varlığı gittikçe silikleşerek meydanlarda yerini aldı. Bu sene 1 Mayıs’ta da HDP seçimlere iki aydan kısa bir süre kalmışken, ne bir önceki seçimde üçüncü en yüksek oyu almış ve AKP’ye tek muhalefet edebilecek parti olduğunu kanıtlamış bir parti gibi, ne de eş başkanları veya potansiyel cumhurbaşkanı adayı hapiste olan bir parti gibi davrandı.

Dahası HDP bir cumhurbaşkanı adayı belirlemek için bağımsız bir inisiyatif almak yerine düzen güçlerinin manevralarına gözünü diktiğinden 2018 1 Mayıs’ını iddialı bir seçim çalışmasının başlangıcı olarak kullanmadı.

Bu sebepten ötürü de 2018 1 Mayıs’ının apolitik bir havada geçmesinin müsebbibi oldu. Oysa halkın bir numaralı gündeminin baskın seçimler olduğu dönemde 2018 1 Mayıs’ına tutsak Demirtaş’ın özgürlüğe kavuşması ve cumhurbaşkanlığı adaylığı damgasını vurabilirdi. 24 Haziran’a giderken kalan sürede de HDP kendi bağımsız iddiasını ortaya koyabilecek politik çıkışlarda bulunmadı.

KAÇAN FIRSATLAR

7 Haziran tam da HDP’nin yapabileceklerini bize göstermişti.Ezilenleri temsil eden ve düzen güçlerinden bağımsız bir kutbun yaratılmasının olanaklı olduğunu ortaya çıkarmıştı. Bu noktadan sonra ise muhalefet yapma rolünü yavaş yavaş Amerikancı muhalefetin, yani CHP ve destekçilerinin eline bırakmakta olan bir HDP vardı.

Halihazırda ise CHP ile örtük bir ittifaka sıcak bakmış, zaten son yıllardaki adımlarını da bu ittifak ihtimalini bozmamak adına atan bir HDP ile karşı karşıyayız.

2017 referandumunda eylemli bir hayır bloğu örmektense “Herkes kendi rengiyle referandum kampanyası yürütsün.” diyen bir HDP otomatik olarak referandum sürecine damga vuramamış, asıl olarak “Hayır”ın belirleyici aktörünün CHP olmasının yolunu açmıştı.

Referandum sonuçlarındaki şaibe, seçimlerde kaçan fırsatlardan sonra ikinci bir değerlendirilmeyen imkân yarattı. Ancak AKP destekçilerinin bile şaibeli olmadığına inanmadığı ve halkın öfkesini ve politizasyonunu daha da arttıran referandum sonuçları karşısındaki CHP’nin pasifist tutumunu boşa çıkaran bir hamle gerçekleştirilemedi.

Bu pasif tutum HDP’nin CHP stratejisinin peşinden gitmesine sebep oldu. HDP’nin bu kuyrukçuluğunun bir sonucu olarak muhalif kitlelerin bir kesimi bir HDP muhalefetindense CHP’ye bel bağladı. Erdoğan’a karşı biriken öfke Amerikancı muhalefetin çizgisine hapsoldu.

Adalet Yürüyüşü sırasında HDP’nin ortaya çıkan olanaktan faydalanıp kendi kitlesini seferber etmek için harcayabileceği çabayı harcamaması, Gezi isyanından sonra gördüğümüz en kapsamlı mitingin de sadece CHP iradesiyle şekillenmesine sebep oldu. Başka bir deyişle Amerikancı muhalefet projesi HDP’ye rağmen değil, HDP sayesinde bu kadar ilerlemiş oldu.

Bu CHP ile yan yana gelme isteği aynı şekilde HDP’nin 24Haziran öncesi tutumlarını da şekillendirdi. HDP seçimin yaklaşık iki ay öncesine denk gelen 1 Mayıs’ta silik kaldı, kendi tabanının kabul edeceği, üstelik hapse atılmış bir cumhurbaşkanı adayları olmasına rağmen, adaylarını göstermek için önce Abdullah Gül’ün adaylığının ve Amerikancı projenin patlamasını bekledi.

Yani HDP kendisi ön alıp seçim sürecini kendi siyasetine göre yönetmeye yanaşmadı, önümüzde duran döneme ilişkin siyasi bir plan yapmadı. HDP’ye seçime giderken ivme kazandıran Demirtaş’ın adaylığı ancak Meral Akşener’in Abdullah Gül’ün adaylığına köstek olmasından sonra açıklanabildi.

Elbette bu çabaların ardında CHP sevgisinden ziyade AKP’den parlamenter yolla kurtulma isteği yatıyor.

Aynı nedenle HDP meclisi iyiden iyiye kilitleyip emekçileri sokağa çıkaracak bir siyaseti benimsemektense ikinci turda Muharrem İnce’yi destekleyeceğinin mesajlarını verdi.

Seçim ikinci tura kalmadı fakat bu tutum HDP’nin ilk turdaki tutumlarını da şekillendirdi. Zira HDP ilk turda da “1 Oy HDP’ye 1 Oy Demirtaş’a” sloganını kuvvetli şekilde dillendirmedi; daha seçimler olmadan ve ikinci tur olup olmayacağı belli değilken kendi adayları yokmuşçasına ikinci turda İnce’ye oy verme eğilimini dillendirdi.

Bunların niyet okuma olmadığını görmek için de seçimlere kısa bir süre kala HDP adayı Ahmet Şık’ın ya da HDP Sözcüsü Ayhan Bilgen’in açıklamalarına bakmak yeterlidir. Öte yandan bu CHP kuyrukçuluğunun gereksinimleri seçimde CHP adayını desteklemekle de sınırlı değildir.

Meral Akşener’in partisiyle HDP’lilerin kitlesinin aynı CHP adayı için buluşabilmesinin yegâne imkânı sokağa dökülmeyen bir HDP seçmeni, hendekler hakkında, Sur hakkında konuşmayan bir HDP, yani daha basitçe söylemek gerekirse siyaset yapmayan bir HDP’nin olmasıydı. Önceki yıllarda sıkça duyduğumuz “Evinize dönün.” veya “Provokasyona gelmeyin.” söylemleri de her ne kadar baskıcı politikalara duyulan bir korku olarak görülse de aslında CHP ile olası bir birlikteliğin, CHP kuyrukçuluğunun zeminini oluşturmaya yönelik tutumlardı. Zira aksi koşullarda Akşener ve HDP’nin aynıdoğrultuda buluşması mümkün değildi.

Reformistler açısından Erdoğan’ın ne şekilde olursa olsun gönderilmesi ve parlamenter sistemi savunan bir başkanın seçilmesi tercih edilebilecek bir senaryo olsa da komünistler için kabul edilebilir bir tutum değildir. Nitekim 24 Haziran seçim sonuçlarında da bu hesaplar tutmamış, Erdoğan’dan kurtulma yolunda tek gerçekçi çözümün CHP kuyrukçuluğundan ayrılmakla başlamak zorunda olan devrimci çözüm olduğu bir kez daha görülmüştür.

Bunların yanında, “İddiasız siyaset yapılamaz.” şiarıyla yola çıkacak olursak HDP’ye aynı zamanda neden seçim sürecinde ikinci tura çıkmak istemediklerini, neden bütün planlarını Muharrem İnce’yi desteklemek üzerine yaptıklarını da sormak gerekir. İddialı olmamak apolitikliğin başka bir göstergesidir.

ÖNÜMÜZDEKİ SÜREÇTE İMKANLARI DEĞERLENDİRMEK İÇİN NELER YAPILABİLİR?

HDP seçimlerde KöZ’ün seçimlerin tarihi belli olduğu günden beri önerdiği gibi Demirtaş’ı aday gösterdi ve pek çok sol gruptan milletvekili aday gösteren bir listeyle seçimlere katıldı. Ancak bunun KöZ’ün başından beri olması gerektiğini tekrar tekrar söylediği sol ittifak olmadığının altını yeniden çizmek lazım.

Öncelikle HDP Amerikancı muhalefetin Abdullah Gül projesine karşı çıkarak değil, aksine bu projeyi kabul etmeye razıyken projenin sonuç vermemesi üzerine, tabandan gelen ilgiyi de göz önünde bulundurarak Demirtaş’ı aday gösterdi. Buna rağmen Demirtaş adaylığı HDP kitlesinde olası bir Abdullah Gül adaylığı veya başka bir CHP ittifakı ile kıyaslanamayacak bir hava estirdi. Başından beri güçlü şekilde yapılacak Demirtaş propagandasının da daha fazla etki yaratacağını buraya bakarak anlamak çok da zor değil.

Daha da önemlisi, KöZ’ün sol ittifak derken kastettiği de HDP’nin listelerinde diğer sol yapılardan isimlere yer vermesiyle sınırlı değildi. KöZ’ün önerdiği HDP’nin de bileşeni olacağı bir sol bloktu. Ayrıca KöZ, adayların halk toplantılarında belirlendiği, bu toplantıların taleplerinin sözcüsü olması ve yine bu zeminlerde emekçilere hesap vermeyi taahhüt ettiği bir süreçle oluşturulacak bir sol ittifakı savunmuştu.

Buraya bakarak HDP’nin aldığı önemli oy oranına rağmen yapabileceğinin çok daha azını yaptığını görmek gerekir. HDP’nin 7 Haziran’a yakın bir seçim başarısını yakalaması asıl olarak öznel çabasıyla değil nesnel durumla izah edilebilir.

HDP’nin parlamentoya girmesinin AKP’nin önünü kesecek olması HDP’nin politik bir kutup yaratmasına gerek kalmaksızın barajı aşmasını sağlamıştır. Tam da bu sebeple HDP’ye verilen oylar için “emanet oy” nitelemesi yapılabilmiştir. Bir bakıma bu oylar talimatla HDP’ye emanet edilen oylar değil, AKP’ye muhalefet konusunda CHP’den ümidi kesmeye hazır seçmenlerin oylarıdır. Bu nedenle HDP, bu oyları emanet olarak görüp CHP’ye karşı utangaç bir tavır sergiledikçe de bu kesimlerden daha öte bir destek alması mümkün olmayacaktır. HDP, sağ güçlerle ittifak kurmaya meyleden CHP’nin AKP’nin karşısına çıkamayacağını, AKP’ye meydan okuyabilecek tek gücün sol bir blok olabileceği iddiasıyla ortaya çıktığı oranda da bugüne kadar seçimlerde CHP’ye oy veren kesimlerden çok daha güçlü bir destek alabilecektir.

Üstelik bu desteğin seçimlerle sınırlı şekilde değil eylemli bir mücadeleyle AKP’ye karşı durmanın potansiyelini taşıdığı aşikârdır. AKP’den kurtulmanın tek yolu olan devrimci bir mücadelenin önünü ancak böyle bir strateji açacaktır.

Bundan sonrası içinse hala yapılabilecekler mevcuttur. Her ne kadar cumhurbaşkanlığı seçiminin daha önemli olduğu ve Erdoğan kazanınca sol için her şey bitti gibi bir hava estirilse de asıl önemli olan AKP’nin meclis çoğunluğunu kazanamamış olmasıdır. Görünen o ki, seçimde sandığa gömüleceği beklenen MHP’nin denetim ve denge unsuru olarak AKP’nin zeminini kaydırma olasılıkları artmış, AKP MHP’ye daha bağımlı hale gelmiştir. Şu an parlamentoda HDP’nin aktif bir muhalefet yürüterek, rejimin krizini çözmek için değil, derinleştirmek için uğraşması gerektiğini savunmak gerekir. AKP’yi asıl zayıflatacak olan budur.

Şu an önümüzdeki en acil ve somut görevlerden biri de parlamentodaki bu varlığı yaklaşan yerel seçimler için de kullanmaktır. HDP İstanbul vekillerinin çoğu seçim kampanyalarında halk toplantıları yapma sözü vermiştir. Bu sözlerini tutup halk toplantıları düzenlemeye başlamaları ve bu toplantılarda da yerel seçimler için adayların belirlenmeye başlanması için çağrı yapılmalıdır. 24 Haziran’dan ders alarak aynı hataları tekrarlamamak, kendi adaylarımızı vekillerin katılımıyla düzenlenecek toplantılardan çıkarmak, CHP’nin ön almasını beklemeden ve onun güdümüne girmeden politikleşen ve Erdoğan’a muhalefet etmek isteyen kitlelere aradıkları alternatifi göstermek gerekir.

Bu dönemde sık sık hatırlanmalıdır ki “Seni Başkan Yaptırmayacağız!” sloganı Erdoğan karşıtlığını ve muhalefeti özetlediği için bu kadar başarılı olmuştur. Üstelik 7 Haziran sonrası HDP’ye ve Kürdistan’a yönelik saldırılara bakacak olursak Erdoğan’ı en çok korkutan ve en çok püskürtmek istediği gelişmelerden biri olmuştur.

Dolayısıyla ancak HDP ve sol bloğun, CHP ve Amerikancı muhalefet güdümüne girmeden ön aldıkları ve hedef tahtasına Erdoğan’ı oturttukları bir yerel seçim stratejisi Erdoğan’ı geriletme işlevini görebilir.

KÖZ’ÜN SÖZÜ DEVAMI

taşırken, bir kez daha kendi alabileceği oyların altında oy almıştır.

Bu bakımdan bir sürpriz olarak cumhurbaşkanlığına aday gösterilen Muharrem İnce’nin kendisi bir sürpriz olduğu gibi, aldığı sonuç da sürpriz olmuştur. Bu durumda baskın seçimlerin gündeme gelmesiyle başka bir formül bulmakta zorlanan CHP kurmaylarının baştan seçimleri kaybetme düşüncesiyle hareket edip, bu yenilginin altında Kılıçdaroğlu’na rakip çıkan İnce’nin kalmasını istediklerini düşünmek yanlış olmaz.

Ne var ki Millet İttifakının kampanyası ile İnce’ninki karşılaştırıldığında tablo açıktır: Millet İttifakının oyu İnce’nin aldığı oydan ancak üç puan fazladır ve CHP’nin oyları da kendi adaylarının aldığı oydan neredeyse on puan aşağıdadır.

Buradan anlaşılması gereken açıktır ki, kendi başına açıkça Millet İttifakından daha sol bir söylemle kampanya yürüten İnce ile kendini sağda göstermeye çalışan CHP’nin aldığı oylar arasındaki fark denklemin çözümünü açıkça gösterir.

Bir başka deyişle sağa bakarak yürümekte ısrar eden CHP’nin tabanında bu şaşı yürüyüşten rahatsız olan ve solda bir arayış içinde olan kesimlerin olduğundan hiç şüphe yoktur. Bu itibarla eğer bu seçmen kitlesinden HDP’ye yönelen oylar varsa (ki vardır) bunların HDP’ye giden emanet oylar olduğunu söylemekten ziyade CHP’de emaneten duran kimi oyların daha soldaki seçeneklere yönelme eğiliminde olduğunun bir işareti olarak görmek gerekir. Nitekim tastamam öyledir.

Bu bakış açısıyla ve bundan ötürü 24 Haziran’a giderken yapılması gerektiği gibi önümüzdeki yerel seçimlerde de mutlaka açıkça soldan yürüyen bir odağa ihtiyaç olduğu besbellidir. CHP kurultay macerasından nasıl çıkarsa çıksın bu rolü oynayamayacağı besbellidir. Dolayısıyla ana muhalefet rolünü oynamaya aday sol seçenek CHP bünyesinde ve etrafında olmayacaktır.

KöZ şubat ayından beri bu tabloya işaret ederek seçim sathı mailinde sol kulvarın boş olduğuna işaret etmektedir. Yenilenerek yahut yenilenmeden CHP’nin bu boşluğu doldurmaya elverişli ve niyetli olmadığı besbellidir.

SEÇİMLERİN MAKUS SEYRİNİ DEĞİŞTİRMENİN YOLU SOLDA GÜÇLÜ VE BİRLEŞİK BİR BLOKUN YARATILMASIDIR

Bir kez daha AKP-MHP ittifakına karşı sağdan bir alternatif çıkarma arayışlarına girmenin başka bir sonuç vereceğini beklemek ahmaklık olur. AKP’yi geriletmek ve devirmek için onun karşısına sağdan çıkma fantezisi defalarca ve her seferinde hüsranla denenmiştir. Bu deneyimlerin gösterdiği her seferinde bu yolun gerilemekte olan Erdoğan’a can suyu sağlamakta olduğudur. Zira sağın şampiyonu olduğu besbelli olan Erdoğan’a sağdan bir alternatif yaratmanın akla ziyan olduğunu aslında daha telaffuz ederken fark etmemek elde değildir.

Öte yandan AKP’nin yedek lastiği olarak tasarlanmış CHP’nin kendiliğinden bu sağdaki arayışlardan kurtulup sola yönelmesini beklemek de nafiledir. Tam tersine CHP’nin tabanındaki emekçilerin sola doğru çekilebilmesi onun solunda güçlü bir sol seçeneğin belirmesi sayesinde sağlanabilir ancak.

Bunun da yolu apaçık bellidir. Ağırlık merkezinde HDP’nin yer aldığı bir sol blokun oluşması ve seçim arenasının tablosunu değiştirmesi gerekir. Bu 24 Haziran’a giderken de gerekli ve mümkündü şimdi de başka bir yol olmadığı daha iyi görünmektedir.

Kaldı ki, AKP ve Erdoğan’ı geriletmek de bir hedef olamaz. Zira KöZ’ün yıllardır işaret ettiği gibi ve son seçimlerde de bir kez daha doğrulandığı gibi Erdoğan ve partisi zaten gerilemekte ve güç kaybetmektedir. Bu şartlarda ona sağdan bir alternatif aramak olsa olsa ona sağdan destek vermek olur; nitekim öyle olduğu defalarca görülmüştür.

Acil ve güncel ödev AKP’nin geriletilmesi değil onun koltuk değneğiyle birlikte devrilmesidir. Bunu sağdan bir alternatifle sağlamaya çalışmak ancak ona bir koltuk değneği daha sunmak olur.

Bu kısır döngünün kırılmasının birinci adımı önümüzdeki yerel seçimlerde böyle bir adımın atılmasıyla atılabilir ancak. Hiç kuşkusuz ne yerel seçimlerle Erdoğan sarayından inecektir ne de AKP/MHP ittifakının sonu bu seçimlerle gelecektir.

Buna karşılık Erdoğan’ın pervasız saldırılarının nasıl püskürtüleceğini gösterebilmenin yolu buradan geçer. Bu adım aynı zamanda Erdoğan ve AKP/MHP ittifakına karşı ana muhalefetin nereden yükselebileceğini de göstermenin birinci adımıdır.

Açıktır ki yerel seçimlere Erdoğan’ın acilen devrilmesini sağlamak amacıyla yaklaşmak bönlük olur. Bunun için önce onun yedek lastiği olan CHP’ye kuyrukçuluk etmekten kurtulmak olduğu besbellidir. Erdoğan ile birlikte onun son bekçisi olduğu ve bir türlü içinde debelendiği rejim krizini çözemeyen 12 Eylül rejimine son vermenin yolu da bellidir. Önümüzdeki eşiğin bu eşik değil bir yerel seçim olduğunu da unutmaya gerek yoktur. Ne var ki bu yerel seçimleri bu yolun gösterilmesi için bir eşik haline getirmek imkansız değildir.

Daha önemlisi yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istediğini her geçen gün biraz daha fazla gösterdiği ve yönetenlerin de eskisi gibi yönetemedikleri apaçık belli olmaktayken (Yeni hükümet sistemine geçme gayreti bunun ifadesi değilse nedir?) “Tek Yol Devrim!” şiarını nostaljik bir fantezi olarak değil somut bir stratejik hedef olarak ileri sürebilmek için de bu adımı atmaya gerek vardır.

Önümüzdeki yerel seçimlere,yerel seçimde Erdoğan’a bir yenilgi tattırmakla sınırlı bir hedef yerine Erdoğan’la birlikte onun son bekçisi olduğu 12 Eylül rejimini alaşağı etmenin yolunu göstermek için yararlanmak gerekir.

24 Haziran seçimleri ve sosyalistler

24 Haziran cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerinin sonuçları solda genel olarak bir karamsarlık atmosferi yarattı. Aslına bakılırsa ağırlıklı olarak HDP'ye ve Demirtaş'a destek vermiş olan sol güçler için ortada karamsarlık yaratacak sonuçlar yoktu. HDP, 7 Haziran seçimlerine yakın bir oranla meclise girmiş ve HDP dışındaki sol güçlerden bazı vekiller de mecliste yerlerini almıştı. Solda asıl karamsarlığı yaratan asıl sebep ise Muharrem İnce'nin ikinci turda Erdoğan'ın karşısına çıkamaması oldu.

KöZ ise gerek seçim sürecinin öncesinde gerekse sonrasında solun önünde duran tarihi fırsatlara işaret etti. Erdoğan'dan kurtulma mücadelesini parlamenterist bir bakış açısıyladeğil, ancak bir halk seferberliğiyle zafere ulaştırma yönünden meseleyi ele alan komünistler içingerek seçim süreci gerek seçim sonuçları bir hezimete değil bir fırsata işaret ediyordu. CHP'nin hazırlıksız ve adaysız yakalandığı, ana muhalefet rolünü yerine getirme kapasitesini yitirdiği bir süreçte solun düzen güçlerinden bağımsız bir politik kutup örmesi ve Erdoğan'ın karşısına ana muhalefet olarak dikilmesinin yolu döşenmiş oluyordu.

Gelgelelim 2019'da yapılması planlanan seçimin erkene alınacağının işaretleri ortaya çıktığından beri HDP ve CHP dışında bir sol seçenek yaratmaktan "İnce eleyip Şık dokumaya", yani hem HDP'yi hem de CHP'yi desteklemeye uzanan bir kafa karışıklığı yaşayan güçlerin solun önünde duran fırsatları görememesi şaşırtıcı değil. Bu yazıda da HDP'yi bir kenara koyarak başta Birleşik Haziran Hareketi olmak üzere bugüne dek HDP ile mesafeli durmayı seçmiş sol güçlerin seçim sürecindeki ve muhtemel ki yerel seçimlerle yeniden gündeme gelecek olan tutumlarını ele alacağız.

HDP VE CHP DIŞINDA KALANLARA SESLENMEKTEN "İNCE ELEYİP ŞIK DOKUMA"YA GİDEN YOL

Erken seçim gündeminin tartışılmaya başlanmasının ardından Birleşik Haziran Hareketi'nin sola yaptığı seçimlerde ortak bir cumhurbaşkanı adayı belirleme çağrısıyla seçimler solun gündemine girmiş oldu. Toplantı çağrısında da belirtildiği üzere amaçlanan şey esas olarak solun HDP ve CHP dışında bir cumhurbaşkanı adayı belirlemesiydi. İlginçtir ki, yaklaşan seçimlerin ne kadar kritik olduğuna vurgu yapan BHH'nin murat ettiği siyasal sonuç en iyi ihtimalle yüzde 1 alabilecek bir "sosyalist" adayın cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yer almasıydı. Üstelik adayın yüzde 1'e hitap edebilmesi için de muhtemel ki "sosyalistlik" kriterinin gevşekçe tarif edilmesi, muhalif kesimler arasındaki popülerliğin esas ölçüt olarak alınması gerekecekti.

Yani murat edilen, kritik olduğu addedilen seçimlerde baştan yenilgiyi kabullenen bir pozisyon almaktı. Ülkedeki dinamikleri sol lehine çevirebilecek bir tutum yerine kendi dar kitlesini HDP'den ayırarak yaratmayı hedefleyen bir tutumdu. Bunu yaparken de aktif bir şekilde Erdoğan'ın karşısına dikilen başta Kürdistanlı emekçiler olmak üzere geniş kesimleri görmezden gelmekti.

Seçimlerin ilk turundaki bu dar grupçu yaklaşım ikinci turda Erdoğan'ın karşısındaki herhangi bir adaya oy verme esnekliğine dönüşecekti.

KöZ ise bu toplantıya her şeyden önce solun, bir cumhurbaşkanlığı seçiminin olacağının belli olduğu 16 Nisan 2017 referandumundan beri bir aday tartışmasının olmaması gerektiğini, Selahattin Demirtaş'ın solun ortak adayı olarak Erdoğan'ın karşısına çıkabilecek tek aday olduğunu vurgulayarak katıldı. Toplantının katılımcılarına ilettiği metinde bunu şu şekilde dile getirdi:

"Sandık zaferleriyle böbürlenen Tayyip Erdoğan, ilk sandık yenilgisini 7 Haziran seçimlerinde almıştır. «Seni Başkan yaptırmayacağız!» şiarının damga vurduğu bu seçimler aynı zamanda Ali İsmail'ler ve Berkin'lerle Medeni Yıldırım'ların buluştuğu, Gezi Parkı ile Lice arasında köprü kurulduğu bir dönemeci ifade eder; bize Erdoğan'ı geriletmenin yolunu gösterir. Önümüzdeki seçimlerde Erdoğan-Bahçeli ittifakını geriletmek için bir birleşik propaganda ve eylem kampanyası bu hafızayı da temsil etmelidir.

7 Haziran seçimleri Selahattin Demirtaş'ın kişisel niteliklerinden ve siyasal aidiyetinden çok Haziran Ayaklanması'nın dinamikleriyle Kürdistan dinamiklerinin buluşması sayesinde Erdoğan'a ilk sandık yenilgisini tattırmıştır. Demirtaş bundan ötürü cezalandırılmıştır; halen tutsaktır. 7 Haziran, seçim sonuçlarını olduğu kadar OHAL kararnameleri ve polis devleti tedbirleriyle tutsak tutulan, işlerini kaybeden yahut siyaset yapması önlenen geniş kesimleri de sembolik olarak temsil etme konumundadır.

Bu koşullarda Erdoğan'ın karşısına hangi adayların çıkacağını beklemeden emekçilerin, ezilenlerin ve en genel anlamıyla solun geniş kesimlerini seferber etmek üzere Selahattin Demirtaş etrafında bir kampanyanın inisiyatifini alarak ortak bir seçim kampanyasını başlatmak bizce en uygun seçenek olarak görünmektedir.

Kim olacağı hala belli olmayan bir sürpriz adayın peşinde sürüklenmekten kaçınmanın en etkili yolu da bu doğrultuda gecikmeden somut bir adayla seçim kampanyasına girişmektir. Bu kampanyanın hedef kitlesi aynı zamanda CHP ve HDP'nin kitlesini de kapsayacağı için, onları seferber etmeye yönelik böyle bir inisiyatifin gecikmeden alınması söz konusu partilerin seçim sürecindeki tutumlarını etkilemek için de en elverişli yoldur."

Hatırlamak gerekir ki şubat ayında henüz Demirtaş'ın adaylığı HDP tarafından dahi dile getirilmemişti.Hatta onun adaylığına HDP tarafından da sıcak yaklaşılmamaktaydı. Muhtemel ki reformist parlamentarist karakterinden ötürü, HDP'nin hesabı daikinci turda CHP'nin belirleyeceği ortak bir adaya destek isteyebilmek için Selahattin Demirtaş'tan daha iddiasız bir adayla seçimlere katılmaktı.

Sürecin sonunda her ne kadar Demirtaş aday olmuş olsa da siyaseten iddialı bir cumhurbaşkanlığı kampanyası örülmemesi HDP'nin İnce'ye yedeklenmesini kolaylaştırdı.

KöZ'ün daha şubat ayında solun ortak adayı olarak Demirtaş'ı önermesindeki beklentisi ise Demirtaş'ın cumhurbaşkanı olmasını sağlamak değildi kuşkusuz. Demirtaş'ın daha devrimci veya sosyalist olup olmaması da belirleyici değildi elbette.

Nitekim uzunca bir dönemdir Erdoğan'dan ancak bir halk seferberliği yoluyla kurtulmanın mümkün olduğunu ve bunun olanaklarının bulunduğunun altını çizdiğimizden bu beklenti abes olurdu.

CHP'nin muhtemel adayı olarak Abdüllatif Şener'den Abdullah Gül'e uzanan sağcı adaylar konuşulurken solda ortaya çıkan boşluğu doldurabilecek ve ikinci turda Erdoğan'ın karşısına çıkacak oy potansiyeline sahip tek aday Demirtaş'tı. Her şeyden önce bu çalışma baştan yenilgici olmayan bir seçim çalışması demekti.

İkincisi Demirtaş'ın seçimin ikinci turuna kalması ülkedeki tüm dengelerin değişmesi anlamına gelecekti. Ezilenler cephesinde bir sokak hareketliliği yaratılması ve aynı zamanda İYİ Partiden medet uman Erdoğan karşıtlarının dahi sola mecbur kalması sonucu ortaya çıkacaktı.

Ayrıca BHH ve başkaca sol güçler tarafından yapılacak olan Demirtaş'ın adaylığı yönünde bir çağrı Demirtaş'ın adaylığına sıcak yaklaşmayan ve asıl olarak CHP'nin hamlelerine gözünü dikmiş bekleyen HDP'yi inisiyatif almaya zorlayacaktı.

Solda olma iddiasını taşıyanların kendilerine HDP ve CHP küskünlerinden oluşan bir kitle yaratma gibi bir apolitik çaba yerine yapılacak böyle bir hamle anlamlı bir politik sonuç doğurabilecek yegâne fırsattı.

Fakat KöZ'ün bu önerisi şaşırtıcı bulmadığımız bir şekilde görmezden gelindi. Yahut "Kürt siyasetinin iç dengelerine" oynamamak gerektiği bahanesiyle savuşturuldu. Oysa öneminin altı sürekli çizilen bir seçim dönemecinde hangi kritik iç dengenin ezilenlerin ve emekçilerin çıkarlarından daha önemli olduğu iddia edilebilirdi?

Besbelli ki herkesin kendi kumunda oynaması gerektiğini düşünen, ülkedeki dinamiklere gözünü kapatmış ve kendi kitlesini yaratma derdine düşmüş dar grupçu anlayış o veya bu bahaneyle Demirtaş önerisini her koşulda duymazdan gelecekti.

Nitekim söz konusu toplantılar neticesinde BHH'nin arzu ettiği gibi sosyalistlerin bir ortak adayının çıkması söz konusu olmadı. Gerek bugüne kadar seçimlerde HDP'yi açıktan desteklememiş sol güçlerin bu sefer daha tereddütlü bir tutumda olması, gerekse hızlı gelişen süreç karşısında atıl kalmaları sebebiyle Birleşik Haziran Hareketi'nin bu önerisi de rafa kalkmış oldu.

Üstelik Birleşik Haziran Hareketi seçimlere dair bir tutum alamayarak ilerleyen süreçte felce uğradı. Seçimler bahis konusu olunca bu felç hali 1 Mayıs'tan sonraki sürece kadar sadece BHH ile sınırlı kalmadı. HDP de Abdullah Gül'ün adaylık sürecini bekledi ve CHP'den bağımsız bir inisiyatif almaktan kaçındı. Hatta seçimlere 2 aydan kısa bir süre önce yapılan 1 Mayıs'ta KöZ haricinde hiçbir akımın seçimleri gündem etmemesi solun içinde bulunduğu apolitik hali gözler önüne serdi.

Nihayetinde, baskın seçim kararının alınmasının ardından, ÖDP dışında kalan sol akımlar HDP'ye ve Demirtaş'a desteklerini çok geç bir tarihte ve ancak milletvekilliği listelerinde isimlerinin yer almasından sonra açıkladılar. Fakat "ortak sosyalist adayın" çıkarılmasının daha doğru olduğu yönündeki kanaatleri ise değişmedi.

KöZ ise solun seçimlere HDP ile sınırlı olmayan bir sol blok olarak girmesi gerektiğini, AKP'nin meclis çoğunluğunu yitirmesinin kritik olduğunu ve ülkedeki ana muhalefet boşluğunu ancak bu sol bloğun doldurabileceğini işaret etti.

Doğrusu KöZ bunu «Bin Umut Adayları»nın meclise taşınmasından beri söylemektedir. Solun birleşik potansiyelinin HDP'den daha geniş olduğuna, bunu HDP'ye indirgememek gerektiğine ve HDP'nin ağırlık merkezinde olup HDP'den ibaret olmayan bir seçim ittifakının eylemlilik bakımından daha güçlü ve etkili olacağına dikkat çekmekteydi.

Seçimlere yaklaşırken HDP'nin kapalı bir şekilde yürüttüğü aday pazarlıkları sonucunda Türkiye İşçi Partisinden Erkan Baş'ın, Halkevlerinden Oya Ersoy'un adaylığının açıklanmasıyla bu yapılardan da HDP'ye destek açıklamaları geldi. Fakat HDP'nin görece renkli bir aday profiliyle seçimlere katılmasıyla ana muhalefet rolüne talip bir sol blok olarak seçimlere katılması arasında nitelikli bir fark vardı.

HDP kamuya açık bir sol ittifak için çağrı yapmayı tercih etmedi. Oysa HDP, adaylarını kapalı toplantılarla belirlemek yerine kamuya açık bir şekilde seçimlerle sınırlı bir ittifak çağrısında bulunmuş olsaydı çok daha geniş sol kesimleri kapsayan bir ittifak kurabilir ve Erdoğan muhaliflerini Muharrem İnce'ye bel bağlamasındansa kendisinin odağında durduğu bir merkeze çekebilirdi.

Bir anlamıyla seçimlerde Selahattin Demirtaş'a destek veren sol güçler kendi adaylarını çıkaramadıkları koşullarda kerhen Demirtaş'a destek vermiş oldular. Hatta HDP'de dahil olmak üzere, Demirtaş'ın adaylığından ziyade Muharrem İnce'nin alacağı oya odaklanmış haldeydiler. Erdoğan'dan ancak parlamenter zeminde kurtulmanın mümkün olduğu ve bunun için de tek çarenin eninde sonunda CHP'nin kuyruğuna takılmak olduğu düşünüldüğünden bunda şaşırtıcı bir yanda yoktu.

ÖDP'NİN CHP İLE HDP ARASINDA BİNAMAZ POZİSYONU

ÖDP'nin seçimlere ilişkin tutumuna şüphesiz ayrı bir parantez açmak gerekir. Birleşik Haziran Hareketi'nin solun ortak adayını çıkarma projesi akamete uğrayınca, ÖDP seçimlerde açık seçik bir tutum almaktan kaçındı. Esas olarak seçimlere girmek üzerine kurulmuş bir legal parti olsa da, 7 Haziran 2015'te başaramadıkları gibi yasal yükümlülükleri yerine getiremeyerek parlamento seçimlerinde yer alamadılar.

ÖDP, "Hayır"ı tamamlayacağız diyerek kendi kitlesini hem HDP hem de CHP adaylarına oy vermeye davet etmiş oldu. Üstelik bu seçimlerde üç sebepten ötürü ÖDP'nin HDP'ye açık bir destek çağrısı sunması kendi açısından dahi gerekliydi.

Öncelikle HDP'nin meclise girmesi salt parlamenter hesaplar yönünden dahi kritik önemdeydi.

Ahmet Şık gibi kendilerinin cumhurbaşkanı adayı olarak göstermeyi tasarlayabilecekleri HDP adayları söz konusuydu.

Üçüncüsü ve önemlisi ise Birleşik Haziran Hareketi'nde birlikte yer aldıkları HTKP başkanı Erkan Baş da vekil adayıydı.

Buna rağmen ÖDPen azından BHH'li Erkan Baş için dahi bir kampanya yürütmedi. BHH'nin kendisi de Türkiye solundaki başarısız birlik girişimlerinden biri olarak tarihin çöp sepetine doğru bir adım daha atmış oldu.

Zira tüm bunlara rağmen ÖDP kendi mantığına dahi ters hareket edercesine HDP'ye ve Selahattin Demirtaş'a açıktan oy isteyemedi.

ÖDP'nin bu tutumu sosyal şovenizm izahına sığmayan başka bir çerçeveyle ancak anlaşılabilir. Her şeyden önce ÖDP, CHP ile yan yana gelinemedikçe Erdoğan'dan kurtulma mücadelesinin başarıya ulaşamayacağına inanmaktadır. En azından CHP içindeki "demokrat" unsurlar ile bağların koparılmaması gerektiğini ve onlara CHP içinde alan açılmasını Erdoğan karşısında başarıya ulaşmanın yolu olarak görmektedir.

Aslına bakılırsa seçimlerde HDP'yi desteklemiş sol güçlerin ve hatta HDP'nin kendisinin dahi asıl olarak beklenti içinde oldukları proje budur. Tam da bu sebeple kimse açıktan ÖDP'nin seçimlerdeki tutumuna itiraz yükseltememiş, ÖDP'nin tutumu saygıyla karşılanması gereken bir karar olarak ele alınmıştır.

Nihayetinde HDP'ye destek veren ve HDP listelerinden aday gösteren sol akımlar da aslında HDP ile CHP'nin yakınlaşmasının katalizörü olma misyonunu kendilerine biçmekteydiler. Bu sebeple ÖDP'nin açıktan HDP'ye destek çağrısı yapmadan HDP-CHP yakınlaşmasına dışarıdan destek sağlaması kabul edilebilir, eleştiriden azade tutulması gereken bir politik tutum olarak görülmekteydi.

KöZ ise bu yakınlaşmanın Türkiye'de ezilenler ve emekçiler lehine sonuçlar yaratmayacağının, HDP'nin kendi bindiği dalı kesmesi anlamına geleceğinin altını çizdi.Seçimlerde sola bu yaklaşıma göre bir strateji önerdi.

Zira arzulanan CHP-HDP ittifakının bir koşulunun HDP'ye destek veren ve sokak hareketliliğine yakın kesimlerin eve kapatılması olduğu bellidir. HDP'nin kendi kitlesine sansür uygulayan tarzda hareket etmesi olduğu açıktır.

Bununla birlikte solun da sokaktan uzak duran bir politik hatta hapsolması gerekir. Türkiye'deki Erdoğan karşıtı mücadelenin önderliğini yapması için CHP'ye göz dikildiği takdirde böyle bir tutumun benimsenmesi elzemdir.

ÖDP'nin seçimlerdeki tutumsuzluğu ise, aynı anda hem CHP'ye hem HDP'ye oy verme çağrısı yükselttiğinden tam tersi bir konumlanmadır.

ÖDP'nin tutumunun bir yanı CHP ve HDP arasında ayrım yapmadan bir yandan aradaki ortaklık zeminini (gerçekleşmeyen ikinci turda beklenen) teşkil etme kaygısıyla açıklanabilir.

Ama şüphesiz bir boyutuyla da kendi dar grupçu anlayışının ürünüdür. Nitekim CHP ve HDP yakınlaşması için gerekli çabaları tıpkı bu çabayı göstermiş ve HDP'ye oy istemiş başka güçler gibi açıkça HDP'ye oy verme çağrısında bulunarak da gerçekleştirebilirdi.

Fakat ÖDP'nin kendisi açısından(ve aynı zamanda BHH açısından) sezdiği asıl tehlike daha önce KöZ sayfalarında işaret edildiği üzere HDP'nin siyasete (kendi isteğiyle yahut nesnel şartların onu itmesiyle) damga vurduğu koşullarda ne ÖDP'ye ne de BHH'yesiyaset sahnesinde gerek kalmamasıydı.

Nitekim benzer bir durum 7 Haziran seçimlerinde de yaşanmıştı. "Seni Başkan Yaptırmayacağız!" çıkışıyla Erdoğan'a karşı aktif mücadelenin merkezi Demirtaş olmuştu. Bu da siyasal arenadaki iddiası esasında sert bir Erdoğan muhalifliği olan BHH'yi gereksiz hale getirmişti.

Kitlesel bir muhalefet odağı olma rolünü HDP'nin oynamadığı süreçlerde ise BHH öne çıkmış oldu. Aslında HDP projesinin kendisi, iktidar perspektifi olmayan kitlesel bir muhalefet hareketi örmek esasına dayandığı için ÖDP'ye, BHH'ye yahut solda aynı role talip türlü yasal kitle partilerine siyasal alan tanımamaktadır.

Kendi varlığını tehlikeye atmak istemeyen akımlarda (EMEP örneğinde başka bir şekliyle cereyan ettiği gibi) geçerli bir politik mazeretleri olmasa da HDP ile aralarına mesafe koymak istemektedirler.

Yoksa HDP ile bu akımlar arasında esaslı hiçbir programatik-stratejik farklılık bulunmamaktadır. Türkiye'deki siyasal sorunların parlamenter zeminde çözülebileceğine olan inançlarıyla ve devlet aygıtının zor yoluyla yıkılmasının şart olmadığı hususunda birleşmektedirler.

Nitekim yine seçimlerde HDP'ye destek vermiş olan TİP'in halihazırda bir programı dahi yoktur fakat buna rağmen kitleleri partiye davet etmektedir.

ÖDP'nin siyasal ufkunun ise HDP'den ileri olduğuna dair (kof ve nasıl başarılacağı belirsiz bir sosyalizm vurgusu dışında) herhangi bir emare yoktur. Böyle bir nesnellikte ÖDP'nin vizyonu ancak kendi dar örgütsel varlığını koruma çabasıyla sınırlı kalmaya mahkumdur. Birleşik bir mücadele zemininin yaratılıp ülkede Erdoğan karşısında biriken öfkenin bir sol blokta cisimleşmesine de kendi dar örgütsel çıkarları sebebiyle bizzat engel teşkil etmektedir.

ÖDP'nin bu siyasetsiz hali bir kenara, almış olduğu tutum dolayısıyla da Gezi Ayaklanması'nın ardından çağrıcılığını yaptığı Birleşik Haziran Hareketi de siyasal zemindeki varlığını fiilen yitirmiş oldu.

Birleşik Haziran Hareketi'nin siyaset arenasından silinmesi yukarıda açıkladığımız aynı nedenlerden ötürü KöZ'ün arkasında duran komünistler için şaşırtıcı olmadı. Nitekim HDP gibi kitle desteğine sahip gerçekçi bir yasal reformist sol odak dururken başkaca bir yasal reformist sol odağın siyasal varlığı mazeretsiz kalmaktaydı.

ÖNÜMÜZDEKİ YEREL SEÇİMLERDE SOL HDP İLE SINIRLI OLMAYAN BİR BLOK OLARAK BAĞIMSIZ HATTINI ÖRMELİDİR

Yerel seçimlerin erkene alınabileceğinin işaretleri belirince yerel seçimlerde alınacak tutum solun gündemine girmiş oldu. 24 Haziran seçimlerinde görüldüğü üzere muhtemel ki kendi dar kitlesini yaratma derdiyle hareket etmekten HDP ve CHP ittifakı kurulması için arabuluculuğa soyunmaya varan tutumlar solda şimdiden konuşulmaya başlandı.

24 Haziran seçimlerinde de esas olarak Muharrem İnce'nin 2. turda Erdoğan'ın karşısında görmeye kilitlenmiş olan, bu gerçekleşmediğinde de hayal kırıklığına uğrayan solun HDP ve CHP arasında işbirliği için katalizör olma rolüne soyunması şaşırtıcı değil.

KöZ'ün ise gerek 24 Haziran seçimlerinde takındığı tutum gerekse olası bir erken seçimde takip edeceği strateji HDP ile CHP'yi ortaklaştırmaya dönük değil tersine bir tutum olacak.

KöZ 24 Haziran seçimlerine HDP ile sınırlı olmayan bir sol blok olarak girilmesi yönündeki tutumu öne çıkarıyor. CHP'nin AKP'ye muhalefet etme kapasitesini yitirdiği koşullarda solun bu görevi üstlenebileceğine, Erdoğan karşısında harekete geçmeye hazır olan ve CHP'ye oy veren kesimleri de kazanabileceğine işaret ediyordu. Daha önce CHP'ye oy vermiş kesimlerin oylarını emanet oy olarak HDP'ye verdiğini iddia edenlerin aksine görülmesi gereken HDP'nin bugüne kadar CHP'ye oy vermiş kesimlerden çok daha geniş bir destek almasının mümkün olduğuydu.

HDP'nin bunu yapmasının ve CHP içindeki demokrat addedilen kesimleri kendine çekmesinin yolu da seçimlerde geniş bir sol ittifakın en büyük ve belirleyici bileşeni olarak yer almasından geçmekte.

Nitekim 24 Haziran seçimlerinden sonra CHP'ye oy verip İnce'ye bel bağlayanların yaşadığı hayal kırıklığı bunu gerçekleştirmenin önünü açtı.Dahası seçimlerden hemen sonra girdiği kurultay tartışmasının sonucunda CHP'nin parçalanması ihtimali belirmiş durumda. Sadece bu durum bile Türkiye'nin en büyük metropolünde HDP'nin ikinci parti haline gelmesini ihtimal dahiline sokabilir.

Bu noktada parlamenterist bir gözden bakıldığında merkezinde HDP'nin olduğu olası bir sol bloğun CHP'yi zayıflatma pahasına, onun rolünü ve halk desteğini elinden alarak güçlenmesinin Erdoğan karşıtı mücadeleye ne gibi bir katkısı olacağı sorulabilir. Nitekim bu tarz bir akıl yürütme Türkiye'de sağ kesimlerin desteğini almadan Erdoğan'dan kurtulmanın mümkün olmadığı, dolayısıyla solun öne çıktığı değil sağ güçlerle ittifak kurulabilecek bir zeminde durmanın gerekli olduğu sonucuna varır.

Oysa KöZ'ün arkasında duran komünistler bir rejim krizi halini almış siyasal bunalımın düzen içi yollarla çözülmesini beklememek gerektiğini vurgulamaktadır.Dolayısıyla seçimleri de düzen güçlerinden bağımsız bir halk seferberliği örmenin kaldıracı olarak kullanma gerekliliğinin altını çizmekteler.

Sol, CHP'yi karşı devrimci bir burjuva partisi olarak değil de ipliği pazara çıkarılabilecek bir reformist parti olarak gördüğü için CHP'nin kuyruğuna takılmakta beis görmemektedir. Oysa CHP kuruluşundan beri oynadığı karşı devrimci roller bir yana, 16 Nisan referandumundan sonra da 24 Haziran seçimlerinden sonra da Erdoğan karşısında doğabilecek her türlü sokak hareketinin önünü tıkamaya çalışacağını açıkça göstermiştir.

Dolayısıyla kitlelerin birleşik ve eylemli seferberliğinden yana olanların AKP karşısındaki muhalefeti asıl olarak CHP'nin belirleyiciliğine bırakmaları kendi ellerini kollarını bağlamaları anlamına gelecektir.

HDP ise her ne kadar düzenin sınırları içerisinde hareket etme perspektifinde olsa da gerek dayandığı kitleler itibariyle gerekse iddiaları ve bilhassa beslendiği nesnel dinamikler nedeniyle bir reformist düzen partisi olarak nitelendirilemez.

Öteden beri HDP'yi reformist ve parlamenterist olmanın yanısıra tasfiyeci bir yapı olarak tarif ettiğimiz bellidir. İçinde yer almayışımızın başlıca gerekçesi budur. Belki de aynı nedenden ötürü HDP'nin önündeki her türlü olanağa rağmen CHP'den ana muhalefet rolünü alacak bir şekilde hareket etmesi beklentisi içinde olmamak gerekir. Fakat içinden geçtiğimiz süreçte Erdoğan karşısında eylemli bir birleşik mücadele örmek isteyen devrimcilerin takipçisi olması gereken tutum HDP'nin önündeki bu olasılığa işaret etmek olmak durumundadır.

Bunun yanısıra ısrarla HDP'nin solun tüm bileşenlerini (Bin Umut Adaylarını meclise taşıyan platform kadar bile) kapsayan bir genişlikte olmadığını ve en etkili ve ağırlıklı bileşeni olsa bile HDP'den ibaret olmayan bir sol bloka olan ihtiyacı vurgulamaktan da geri durulmamalıdır.

Bu hattın takipçisi olarak KöZ'ün arkasında duran komünistler her platformda bir sol blok için çağrılarını yükseltmeye devam edeceklerdir.

Bu topraklardaki devrimci partiyi yaratmak isteyen ve bu sebeple de devrimci bir arayış içinde olanlarla buluşmak isteyen KöZ'ün arkasında duran komünistler, ancak somut siyasal sorunlara devrimci bir siyasal temelde yanıt üreterek bu kesimlerle buluşulabileceğinin bilinciyle hareket etmektedir. Önümüzdeki yerel seçimlere giderken de bu ödevlerinin bilinciyle tutum alacaklardır.

SAYFA 28'İN DEVAMI

temsilcisi olmuştu. Sonrasında da orada Bolşevik Partinin kabul gören bir sözcüsü olarak kalacaktı. Kuşkusuz bütün bu etkinlikler Bolşeviklerin işine yararken Okhrana'nın pek yararlanabileceği ilişkilere ulaşmıyordu.

Ne var ki Malinovski'ye parti tarafından verilen görev bu kadar da değildi.Rahat seyahat edebilmesi ve Rusya içinde de temas kurmakta zorlanmaması nedeniyle Malinovski'ye polisin devrimci örgütlere sızma yöntemleri üzerinde çalışmak üzere kurulan komisyonda bile görev verilmişti.

Hatta Lenin, onun o sıra Paris'te bulunan ve Okhrana ajanı Azev'i deşifre etmiş olması nedeniyle "Devrimin Scherlock Holmes'u" diye de anılan narodnik militan Vladimir Burtsev ile ilişkilenip birlikte çalışmalarını sağlamıştı. İşte bu Okhrana'nın işine gelebilecek önemli bir bağlantı olabilirdi. Zira devrimden sonra öğrenileceğine göre Burtsev'in de Okhrana içinde güvenilir bir ajanı vardı. Ama bu ajanın Malinovski'nin Okhrana ile ilişkisi hakkında bir istihbarata hiçbir zaman ulaşamadığı anlaşılıyor. Mamafih sonradan yazdıklarına bakılırsa, tedbirli Burtsev kendisinden Duma'dan istifa edinceye kadar şüphelenmemiş olsa da, bu "fazla meraklı Bolşevik"e bazı hassas bilgileri vermemeyi tercih etmişti.

MALİNOVSKİ YAVAŞ YAVAŞ KUŞKU UYANDIRMAYA BAŞLIYOR

1913'ün Kasım ayında Malinovski bir kez daha bu sefer Krakow'da Lenin'le buluştu. Bu görüşmede Lenin, kendisinden Duma'da Menşeviklerle uzlaşmayı reddeden bir konuşma yapmasını istedi. Ne var ki Okhrana'nın talimatıyla Malinowski bu konuşmayı yapmayacaktı. Bu görevi yerine getirmemiş olması tatsız bir durum yaratsa da bazı mazeretlerle tutumunu mazur göstermeyi başardı. Üstelik bu olaydan bir ay sonra Viyana'da toplanan merkez komitesi toplantısında Stalin'in adayı Şahumyan'a Menşeviklere karşı çok yumuşak olduğu gerekçesiyle itiraz edip, onun yerine kendisi gibi bir başka ajan olan Çernomazov'un Pravda editörleri arasına girmesini sağlayan da o oldu. Bununla birlikte Malinovski hakkında ihbar ve şikayetler de bu süreçte birikecekti.

Lenin'e 1913'te gönderdiği bir mektupla Malinovski'nin Okhrana'ya çalıştığını ihbar eden ilk kişi gençlik yıllarından beri yakın arkadaşı olan Menşevik Martov oldu. Lenin bunu Menşeviklerin Malinovski'nin etkili faaliyetini önlemek için akıl ettikleri bir oyun olarak gördü ve itibar etmedi. Hatta bunun ardından Stalin'in Martov'un kız kardeşi ve eniştesi Fedor Dan'ı Malinovski aleyhinde birtakım işler yapmaları halinde pişman olacaklarını söyleyerek tehdit ettiği de söyleniyor (Montefiori, Genç Stalin, Vintagebooks 2007).

Daha sonra kısa tutukluluğunun ardından Lenin'le bizzat görüşmeye gelen Buharin; Sverdlov, Stalin ve Orjonokidze'nin yanısıra Avrupa'dan Rusya'ya geçişinden kısa zaman sonra kendisinin de yakalanmasına yol açan Malinovski'nin bir Okhrana ajanı olduğu hakkındaki şüphelerini paylaşacaktı. Lenin bunların söylenti olduğunu ve böyle dedikodulara itibar edilmemesi gerektiğini söyleyerek Avrupa'da yetişmiş genç ve deneyimsiz bir Bolşevik olan Buharin'i tersledi. Sonrasında da Buharin ile hep mesafeli bir ilişkisi oldu.

LENİN MALİNOVSKİ'YE SONUNA KADAR SAHİP ÇIKIYOR

Açıkçası Lenin, Okhrana arşivleri açılıncaya kadar Malinovski hakkındaki ihbar ve söylentilere itibar etmedi. Onu Merkez Komitesine ısrarla önerenin kendisi olması bir yana, onun Duma'daki etkinliği sayesinde Bolşeviklerin legal çalışmayla illegal çalışmayı birleştirme noktasında önemli bir rolü olduğuna sahiden inanıyordu. Bilhassa likidatörlere karşı mücadelede Bolşeviklere önemli avantajlar sağladığı düşüncesini taşıyordu. Bu kanaatini herşeye rağmen sonuna kadar korudu. Doğrusu paradoksal biçimde Malinovski'nin rolü tam da Bolşeviklerin legal çalışma ile illegal çalışmayı tek bir illegal bünye ile yürütme konusundaki iddiaları bakımından paha biçilmez bir katkı sunmaktaydı.

Nitekim partinin Sverdlov gibi muazzam bir örgütçüsünün Malinovski marifetiyle yakalanıp tutuklanması örgütlenmeyi sekteye uğratan bir gelişme olmuş değildi. Bilakis Sverdlov'un,Bolşeviklerin en yetenekli örgütçülerini kah hapiste kah Sibirya'daki sürgün sırasında yetiştirip devşirdiği ve Bolşevik kadroları en iyi tanıyan örgütçü haline bu tutsaklık deneyimi sayesinde geldiği artık bir sır değil.

Öte yandan örneğin Stalin'in de Malinovski tarafından tutuklatılması onun da bir parçası olduğu konspiratif faaliyetler yürüten teşkilatın ortadan kalkmasına yol açmamıştı. Bu gelişmeler bilakis Bolşeviklerin örgüt olarak yetkinleşmesinin ve pekişmesinin önünü açan yeni ve tanınmamış birçok militanın ortaya çıkıp faaliyetin yükünü omuzlamasının önünü açmaktaydı. Beri yandan da bu "yer altı örgütü"nün fikirleri günü gününe Duma üzerinden ve legal propaganda kanalları üzerinden en geniş ölçekte yayılıyor ve hatta uluslararası sosyalist hareketin de izlediği bir mecrada propaganda ediliyordu.

Nitekim Lenin sonradan "Solculuk, Komünizmin Çocukluk Hastalığı" kitabında şöyle diyecekti:

"Öte yandan legal çalışmadan illegale hızla geçiş, her şeyin "gizlenmesini" ve özellikle partinin genelkurmayının, liderlerin gizlenmesini gerektirdiğinden, bizde bazan çok kötü sonuçlar da verdiği olurdu. Bu sonuçların en kötüsü, 1912'de, provokatör Malinovski'nin Bolşevik Merkez Komitesine girmesiyle oldu. O, en değerli ve en fedakâr arkadaşlarımızdan onlarca ve onlarcasını yakalattı ve onları hapishanelere attırarak içlerinden birçoğunun erken ölümüne neden oldu. Eğer Malinovski daha büyük bir kötülük yapamadıysa, bu legal çalışmayla illegal çalışma arasındaki ilişkiyi doğru tespit etmiş olmamızdandır. Güvenimizi kazanmak için, Malinovski, Partinin Merkez Komitesinin üyesi ve Duma'da milletvekili sıfatlarıyla bize legal günlük gazeteler yayınlama işinde yardımcı olmak zorundaydı. Bu gazeteler, çarlık düzeninde bile, Menşeviklerin oportünizmine karşı mücadele ediyor ve Bolşevizm'in temel ilkelerini üstü örtülü biçimde yayıyordu. Malinovski, bir eliyle Bolşevizm'in en iyi militanlarından birçoğunu hapishaneye ve ölüme gönderirken; öteki eliyle legal basın yoluyla on binlerce yeni Bolşevik'in eğitilmesine yardım etmek zorundaydı. İşte bu durum ki, gerici sendikalarda devrimci çalışmayı yürütmeyi öğrenmekle görevli bulunan Alman yoldaşlar (İngiliz, Amerikan, Fransız ve İtalyan yoldaşlar da) üzerinde uzun uzun düşünmelidirler.

Kimi ülkelerde, ki bunlara en ileri ülkeler de dâhildir, burjuvazi, komünist partilerine elbette ki provokatörler gönderecektir. Bu tehlikeye karşı savaşmanın yollarından biri, legal çalışmayla illegal çalışmayı akıllıca birleştirmektir."

Malinovski'nin merkez komitesine seçildiği Prag konferansında legal alandaki çalışmaları yönetenlerle illegal alandaki çalışmaları yönetenlerin birbirlerinden ayrılması ve birbirleriyle temaslarının olmaması doğrultusunda (açık oylama gizli sayım da dâhil olmak üzere) birtakım tedbirler alınmıştı. Yani bu tedbire göre legal alanın en tepesinde bulunan Malinovski'nin örgüt alanının detayları ve sorumluları hakkında bilgisi olmaması gerekiyor, öyle varsayılıyordu. Öyle olmadığı bilhassa Sverdlov ve Stalin'in tutuklanmasıyla ortaya çıkacaktı.

Buna karşılık ikili rolünü deşifre olmadan sürdürebilmek için Malinovski bir yandan Okhrana'nın istediklerini yerine getirirken beri yandan da çoğu Lenin tarafından kaleme alınmış konuşma metinlerini Duma'da okumak zorundaydı. Sonra da bu konuşma metinleri bildiri olarak basılıp Bolşevikler tarafından yaygın propaganda malzemeleri olarak kullanılıyordu. Kuşkusuz bazan çok sert bulunan metinlerin polis tarafından sansürlenip kendisine verildiği de oluyordu. Hatta emperyalist savaşın patlak vermesiyle Okhrana artık Malinovski'nin faydadan çok zarar vermekte olacağını fark edip onu sahneden çekmeye karar verecektir.

Zaten Malinovski'nin sansür edilmesinin bile bazan sağlanamadığını da öğreniyoruz. Tersinin olduğunu da öğreniyoruz. Duma'nın muhafazakar başkanı Rodzianko bir seferinde onun bir konuşmasından çok etkilenip kendisine ters geldiği halde sözünü kesmeden dinlemeye koyulduğunu sonradan itiraf edecekti. Mamafih ortaya çıkan bilgi ve belgelerden Okhrana'nın Malinovski'nin kendileri için çalıştığını Rodzianko'ya bildirdiğini de öğrenmiş bulunuyoruz.

MALİNOVSKİ BOLŞEVİK PARTİ TARAFINDAN HEM AKLANDI HEM DE UZAKLAŞTIRILDI

Lenin'in Malinovski hakkında şaşkınlığa uğraması için Okhrana arşivlerinin açılmasını beklediğini sanmak da yanlış olur.

Tam emperyalist savaş patlak verdiği zaman ve Duma'da bir Bolşevik hatibin en etkili olacağı noktada Malinovski'yi yöneten polis şefi Junkovski Bolşeviklerin radikal bozguncu fikirlerinin yayılmasına yol açacağından endişe ederek onun Duma'daki varlığının tehlikeli olacağını fark etti; derhal istifa etmesini emretti.

Malinovski'nin 1914 Mayıs'ında Rodzianko'ya istifasını bildirip Duma'yı terk etmesi Bolşevikler kadar Menşevikleri de şaşırtan bir gelişme oldu. Doğrusu kendisi de üzülmüş ve şaşırmıştı.

Krupskaya'nın aktardığına göre Lenin bu beklenmedik tutumun ilkin bir bunalım, sinir krizi gibi bir gelişmenin ürünü olduğunu düşündü ve bu kanaatini kendisiyle görüşene kadar muhafaza etti. Krupskaya bir seferinde Lenin'in kendisine "…ya söylentiler doğruysa…" diye tereddütle endişesini belirttikten sonra "yok öyle bir şey olamaz" deyip, Menşeviklerin ekmeğine yağ sürecek böyle bir kuşkuya meşruluk kazandırmamak gerektiğini vurgulayarak konuyu kapattığını anlatıyor. Hatta sonradan bu kanaatinin pekiştiğini de söylemek yanlış olmaz.

Zira Malinovski misyonunu tamamlayan pek çok ajan gibi ortadan kaybolmadı. Duma'dan ayrıldıktan sonra kaçıp gizlenmeyi seçmedi. Her ne kadar artık Okhrana ile işi bitmiş ve emekli sayılmış olsa da, daha önce de düzenli ve sık sık yaptığı gibi, Avrupa'ya geçerek partinin yöneticileriyle Galiçya'da temas etti. Sadece önceden olduğu gibi bizzat Lenin'le görüşmekle kalmadı.

Herkesi şaşırtan bu disiplinsizliği nedeniyle bir parti komisyonunun karşısında bu davranışının hesabını verdi. Lenin'le Zinoviev'in yer aldığı ve Polonya asıllı Bolşevik Ganetski'nin (Haniecki/Fürstenberg) başkanlığını yaptığı parti komisyonu tarafından uzun boylu sorgulandı. Bu sorgulama sırasında Lenin, bir ara kendisiyle birlikte çalışan narodnik kökenli Burtsev'in de tanıklığını istedi. Bu ünlü "ajan dedektifi" de, her ne kadar "tatsız bir kişilik" ve "sorumluluklarını yerine getirmeyen bir alçak" olsa da Malinovski'nin ajan olduğunu düşünmediğini söyleyecekti. Doğrusu Malinovski'nin asıl suçu da bu komisyonun ilgi alanında değildi.

Sonuçta komisyon Temmuz 1914'te Malinovski'nin savunmalarına ikna oldu ve ajan olduğu hakkındaki kuşku ve iddialarının reddine karar verdi. Oysa Malinovski 1918'deki yargılanması sırasında bu görüşmeye giderken gerçekleri Lenin'e anlatmayı düşündüğünü ama onun kendisine güvendiğini fark edince vazgeçtiğini söyleyecekti.

MALİNOVSKİ 1914'TE AKLANMADI

Bu sorgulamanın ardından Malinovski sadece bir bakıma aklandı. Bir bakıma; zira her şeye rağmen partiyle bütün ilişkileri kesilecekti. Bu bakımdan Malinovski'nin ajan olduğuna hükmedilmemiş olsa bile, aklandığı söylenemez. Aksine Duma'daki görevini üstelik en kritik dönemde bırakıp gitmesi nedeniyle "ağır bir disiplin suçu işlediğine ve örgütlü Marksistler arasında artık yer alamayacağına" karar verilmişti.

Dolayısıyla Uluslararası Sosyalist Büro'ya da Malinovski'nin artık kendilerini temsil etmediği ve yerine Litvinov'un atandığı bildirilecekti. Hatta Moskova'da partiyle ilişkili bir yayında çalışan eşi Stefania Malinovskaya'nın da ilişiği kesilecekti. Ayrıca Duma'daki Bolşevik Grubun başına yeni bir başkan seçilmesi ve Moskova'dan yeni bir Bolşevik vekil seçilmesi için hazırlık yapılmasına karar verildi. Tabii merkez komitede ondan boşalan yere yine Metal İşçileri Sendikasından bir işçi olan Kiselev kooptasyonla gelecekti.

Malinovski'nin disiplinsizlik nedeniyle partiyle tüm ilişkilerinin kesilmesinin ardından Duma grubunun yeni başkanı olan Petrovski'ye gönderilen telgrafta "Sorumsuz firarın sonuçlarını kararlı biçimde göğüsleyebilirsiniz …endişe edecek bir şey yok … siyasi intihar" yazılmıştı. Gerçekte bir intihar söz konusu olmasa bile Malinovski'nin ajan misyonu sona ermişti.

Sonrasında Lenin de "Görev kaçkınını acımasız biçimde yargılayıp cezalandırdık. Söylenecek bir şey yok. Konu kapanmıştır." diye yazacaktı. Menşevikler bakımından ise konu kapanmamıştı. Bu vesileyle Bolşeviklere karşı başlattıkları karalama kampanyasını sürdürüyorlar ve ister istemez konunun sert polemiklerle sürdürülmesine neden oluyorlardı.

Böylelikle artık Malinovski'nin ajan olarak üstlenebileceği bir misyon da kalmamıştı. Yani 1917 devriminin en kritik anlarında Bolşevik hareketin etkili bir mevkiinde Okhrana'nın bir elemanı (1905'te Gapon'un olduğu gibi örneğin) olmayacaktı. Kimileri Okhrana'nın böyle bir kritik dönemde elindeki böyle önemli bir elemanı emekliye ayırmakla kendi "ayağına sıktığını" düşündü. Oysa besbelli ki Okhrana'nın deneyimli şefi Junkovski savaş koşullarında Malinovski'nin Duma'daki varlığının kendisinden çok Bolşeviklerin propagandasına hizmet edeceğini farketmişti. Veyahut Bolşeviklerin Merkez Komitesinde yıllardır bir Okhrana ajanının bulunduğunun ortaya çıkmasının böyle bir kritik dönemde kendileri için daha zararlı olabileceğine hükmetmişti. Kaldı ki Azev yahut Gapon örneklerinde olduğu gibi nokta vuruşlarında işe yarayan ajanlardan farklı olarak ister istemez iki tarafın da kullandığı bir ajan olmak durumundaki Malinovski'nin, kendini gizlemek için bile olsa Bolşevikler tarafından kullanabilmesine sarsılmakta olan Çarlık rejiminin tahammülü olmadığını görüyordu.

HEM OKHRANA'DAN HEM BOLŞEVİK PARTİDEN UZAKLAŞTIRILAN MALİNOVSKİ NİHAYET KENDİ HAYATINI YAŞAMAYA KARAR VERİYOR

Doğrusu Malinovski'nin savaş koşullarında Duma'da başının belaya girmesinden korktuğunu düşünenler de az değildi. Belki bu nedenle işsiz kalan Okhrana ajanı sanki bunun aksini göstermek ister gibi sorgulamanın ardından Rus ordusuna katıldı; cepheye gitti. 1905 savaşından buna yabancı değildi. İlk fırsatta kasten Almanlara esir düştü. Magdeburg yakınındaki Altengrabow kampına kondu. Bu kampta geçirdiği süre boyunca Rus askerleri arasında devrimci/bozguncu bir propaganda faaliyetini başka Bolşevikler gibi sürdürdü. Esir askerlere ekonomi politik seminerleri, Erfurt programının eleştirisi üzerine seminerler vb. veriyor ve bunları da düzenli rapor ediyordu. Son mahkemedeki savunmasında, "Hayatımın en mutlu dönemi Alman esir kampında esir Rus askerleri arasında Bolşevizm propagandası yaptığım iki buçuk yıldır." diyecekti.

Cephedeyken ve esir kampındayken Lenin'le irtibatını da sürdürüyordu. Malinovski 1916'nın ilk yarısında Lenin'e beş mektup göndermişti. Lenin'in de yakınlarına yazdığı bazı mektuplarında Malinovski'nin yetenekleri konusunda yanılmadığını belirttiği ve bu faaliyetlerinden övgüyle bahsettiği görülüyor.

Doğrusu Lenin'in kişi olarak Malinovski'ye özel bir bağlılığı ve güveni olmasından ziyade onun zaafları ve meziyetleriyle kendi kafasındaki devrimci işçi tipini temsil ettiğine daima inandığını düşünmek yanlış olmaz.

Bu arada Malinovski'nin hayatının bu son epizodunda ilerlerken "ajan dedektifi" Burtsev de önce fazla ilgi göstermediği Malinovski ile daha yakından ilgilenmeye başlamıştı. Yeni araştırmaları sonucunda (ve Okhrana'daki ajanından elde ettiği verilerle de olsa gerek) kuşkuları arttıracak verilere ulaşmayı da başardı.

Nihayet Şubat Devrimi'nin patlak vermesinden beş hafta önce Burtsev, Malinovski hakkındaki olumsuz görüşünü kesinleştirip onun ajan olduğu hakkındaki yargısını bildirecekti. Ama o zaman da bu ifşaatın artık bir ehemmiyeti olmayacaktı.

Üstelik, ilginçtir, devrimin ateşi içinde alt üst olmuş ve kısmen tahrip edilmiş Okhrana arşivleri ele geçirilip incelendiğinde, ilk başta Malinovski ile ilgili bir bulgu da çıkmadı. Burtsev'in bulgusunu doğrulayan olgular sonradan ve bilhassa Malinovski'nin itiraflarıyla açıklığa kavuşacaktı.

Devrimin kesin zaferinden ve Okhrana'yla ilişkisinin kesin olarak ortaya çıkmasından kısa süre sonra ve Brest Litovsk anlaşmasını takiben Almanya esir askerleri serbest bırakmaya başladı. Malinovski de bunlar arasındaydı. Ama kaçıp kendini unutturacağı yerde serbest bırakıldıktan bir süre sonra 1918 yılında kendi ayaklarıyla Rusya'ya döndü. Mahkemede bu tutumunu "Rus devriminin dışında yaşamaya tahammül edemezdim." diyecekti.

Bir süre kendini tanıtıp tutuklanmaya çalıştıysa da kim olduğunu çoğu genç olan militanlara anlatamadı. Nihayet Petrograd'dan kendisini tanıyan Bolşeviklerden Gessen onu Çeka'ya teslim etti.

Malinovski kendisini yargılayan Devrim Mahkemesinde, "yaptıkları nedeniyle idamı hak ettiğini" savundu ve "çifte kişilikli yaşamı nedeniyle çok azap çektiğini" dile getirdi.

Mahkeme heyeti ve başkanı Krilenko bunu "affa uğramayı umud eden bir maceracının blöfü" olarak değerlendirip hem savcının, hem sanığın talep ettiği cezaya hükmetti. Birkaç saat sonra bu karar Kremlin Sarayı'nın avlularından birinde Malinovski'nin ensesine sıkılan bir kurşunla infaz edildi. (Bkz. Victor Serge, Bir Devrimcinin Anıları)

İlginçtir, iç savaş sırasında Kızıl Ordu'yu en çok zorlayan Beyaz Ordu komutanlarından biri olan ve sosyalist devrimcilerin yanısıra Bolşevikler dâhil birçok devrimcinin gıpta ettiği bir devrimci olarak bilinen Boris Savinkov da benzer bir şekilde bir gün Polonya sınırındaki bir Kızıl Ordu Karakoluna teslim olup aynı akıbete yürüyecekti (Bkz. Komünistlerin Gözüyle Siyasi Portreler, KöZ Yayınları).

Malinovski'nin tartışmasız bir sembol olarak damga vurduğu dönem aynı zamanda legal çalışmayla illegal çalışmayı mekanik biçimde birleştirmeye çabalayan sosyalist devrimcilerin de tıkandığı bir dönem olmuştu. SR'ler bir yanda legalist tasfiyeciliğe savrulan "Peşokonov"culara, öte yandan da köylüler arasında yuvalanmış amatör narodniklere dönüşüp ayrışmaktaydı. Bolşevikler kentlerde SR'lerin nispeten önünü kesmekle birlikte, köylüler arasında çalışma yürütmedikleri için bu popülist akımın kökünü kazıyamadıklarını bir bakıma Komünist Enternasyonalin üçüncü ve dördüncü kongrelerinde itiraf edip ders çıkaracaklardı.

* ***Bu portre için Lenin Toplu Eserleri ve Ralph Carter Elwood'un "Roman Malinovsky A Life Without A Cause", Oriental Research Partners Newtonville Massachusets 1977 biyografisinden yararlandık.***

KOMÜNİST KÖZ

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Bolşevik Partinin merkez komitesinde bir ajan: Malinovski *

Roman Vaslavoviç Malinovski, 1912-1917 arasında ismi en çok bilinen Bolşevik militanlardan biriydi. 1917'den itibaren de dünyanın en çok bilinen ajan-provokatörleri listesinin başında yer almaktadır. Bu bakımdan, Okhrana (Rus Çarlığının Gizli Polis Teşkilatı) kütüklerinde ve/veya Bolşevikler arasında "Ernest", "Terzi", "Tamirci", "Constantin" takma adlarıyla kayda geçen Malinovski bilhassa legal alanda tanındığı için daha çok kendi adıyla biliniyordu. Lakin onun gerçek hayat hikâyesi ancak 1917 Ekim Devrimi'nden sonra ele geçirilen Okhrana arşivlerine ve kendi itiraflarına bakılarak yazılabildi.

Roman Malinovski Polonya'nın Rusya işgali altındaki parçasında iyi halli bir köylü ailesinin çocuğu olarak 1876'nın Mart'ında doğdu. Ailesi Roma Katolik kilisesine bağlı olsa da kendisinin oldum olası dini inanç sahibi olmadığı hatta militan bir ateist olduğu anlatılıyor.

Çocukken geçirdiği çiçek hastalığının yüzünde bıraktığı izler ona hayatı boyunca dikkat çeken ve etkileyici bir yüz ifadesi vermişti. Malinovski hayatının sonunda çıkacağı Sovyet mahkemesinde hayat hikayesini anlatırken genç yaşta anne ve babasının ölümünü takiben daha çok oradan oraya gezen bir başıboş hayatı yaşadığını belirtti. Eğitimini de sürdürmemişti.

Hayatının bu döneminde özellikle evlenınceye kadar tecavüz ve küçük yaştaki çocuklara cinsel taciz gibi suçlara karıştığı ve sonradan Okhrana'nın kendisi üzerinde asıl buradan, yani özenle gizlemeye çalıştığı tüm bu kirli geçmişi üzerinden baskı kurduğu anlaşılıyor. Ancak hem Okhrana'nın hem de kendisinin en büyük sırrı olarak üzeri örtülü kalan bu vakalar asıl büyük suçunun ortaya çıktığı zaman bile öne çıkmadı.

Malinovski genç yaşından itibaren katıldığı iş hayatına çilingir olarak başlamıştı. Bu mesleğin inceliklerine hâkim olması sayesinde bazı soygunlar da yaptı. 1899'da bu nedenle tutuklandı; üç yıl hapse mahkûm oldu.

1902'de hapisten çıktığında Roman Vaslavoviç yeni bir hayata başlamayı düşünüyordu. Mamafih Malinovski'nin yeni hayatı hemen ve doğrudan doğruya işçi hareketi ve devrimci çevrelere yönelmekle başlamadı. Tersine tahliye olduktan sonra orduya girdi ve İzmailovski Muhafız Birliğine yazıldı. Benzer bir "paklanma" girişimini hayatının son evresinde birinci paylaşım savaşı sırasında da yapacaktı.

1905 devrimine yol açacak Rus-Japon savaşı sırasında Malinovski cephedeydi. Bu nedenle bu devrime ön gelen süreçte ve devrim sırasında onu devrimci hareket içinde gören, bilen yoktur. Asıl savaştan ve devrimden sonra bu çevrelere girecekti.

Savaşın ardından Petrograd'daki Langenzipen fabrikasında metal işçisi olarak işe girdi. İlk günlerden itibaren metal işçilerinin sendikalaşması için çalışmalara girişti ve bu sayede 1905 devriminin en canlı deneyimini taşıyan başta Putilov ve Lessner işçileri olmak üzere en politik işçi çevreleriyle tanışmaya başladı. Bu aynı zamanda kendi siyasallaşmasının başlangıcıydı.

Girişken tabiatı, iri kıyım yapısı, ona dikkat çekici bir ifade veren çiçek bozuğu yüzüyle ve cesaretli konuşma yeteneği ile kısa zamanda Petrograd proletaryası arasında militan bir işçi olarak nam saldı.

1906'dan itibaren Malinovski Petrograd'daki sendikal örgütlenmelerde ve onların yayınlarında (her ne kadar imzalı yazısı olmasa da) boy göstermeye başlamıştı. Malinovski işçi hareketinin içinde tanındıktan sonra da bir "sıra neferi" olarak kalmadı. İlk fırsatta 1 Mayıs 1906'da kurulmuş olan St. Petersburg Metal İşçileri Sendikasına kaydoldu. Kısa zamanda bu sendikanın yönetim kademesine sıçradı.1908-1910 yılları arasında bu sendikanın sekreteri olarak devrimci çevrelerde militan bir işçi önderi olarak giderek daha fazla tanınmaya ve ünlenmeye başladı. Bir eski Menşevik olan ve Petrograd metal işçilerinin tarihini yazan Bulkin (Semonov) o dönemden söz ederken Malinovski için "Sendikanın ruhu oydu; sendikalı genç işçi militanlar onun sayesinde yetişiyordu." diye söz edecekti. Bu tablo aynı zamanda Okhrana'nın dikkatini çekmesine de yol açıyordu.

Ne var ki Malinovski'nin ünlenmeye başladığı bu dönemde de çok parlak bir sicili olmadığı, sonradan kirli dosyaları açılınca ve tanıklıklarla itiraflar ortaya dökülünce anlaşılıyor. Her ne kadar ustalıkla gizlemiş olsa bile, sendika fonlarından zimmetine para geçirdiği ve bu kurumları kişisel çıkarları için kullandığı anlaşılıyor. Ne var ki işçilerden ve yoldaşlarından gizlemeyi başardığı bu işler de Okhrana ajanlarının dikkatinden kaçmamıştı. Bunlar da ileride Okhrana'ya çalışmak zorunda kalmasında kilit ögeler arasında olacaktı.

Bu dönemde Malinovski'nin RSDİP'in her iki kanadıyla da hiçbirine dahil olmadan teması oluyordu. O sıra Petrograd'daki Bolşevik faaliyetin başında olan Zinoviev ile kendisini yargılayan

devrim mahkemesinin başkanı olacak olan Krilenko sonradan onun o dönemde Menşevik olduğunu söyleyeceklerdi. Menşevikler ise "baştan beri inançlı ve sıkı bir Bolşevik" olduğunu söylüyordu. Lenin ise "…herkes biliyor ki, siyasi arka planı ve yetenekleriyle Malinovski herhangi bir siyasi örgütte önemli bir rol alabilirdi." diyecekti.

Ama o sendikal hareket içinde bütün sosyalistlerin itibar ettiği bir işçi militan olarak kalmayı sürdürdü. Herhangi bir siyasi örgüte bilfiil girmesi de kendi isteğiyle olmayacaktı. Bu Okhrana'nın kendisine verdiği ilk misyon olarak gerçekleşti.

Malinovski 1910 yılının 13 Mayıs'ında Moskova'da tek başına yolda yürürken Okhrana ajanları tarafından sebepsiz yere alındı. Bundan birkaç ay önce kasım ayında da tutuklanmış ve iki ay içerde kalmıştı. Malinovski'nin arama yapılan evinde herhangi bir suç unsuru çıkmadı. Ama bu gözaltı onun hayatındaki en büyük dönüm noktası oldu. En büyük cürmünü ondan sonra işleyecek, hayatının asıl pis işine o zamandan itibaren bulaşacaktı. Hayatına damga vuran asıl namını da böyle kazanacaktı: Roman Malinovski gizli örgüt çalışmasının ustalaşmış örneği olarak bilinen Bolşeviklerin Merkez Komitesine kadar yükselip bu örgüte en büyük zararı veren siyasi polis ajanı olarak tarihe geçti.

Bu planlanmış gözaltı ve sorgu boyunca Okhrana ajanı İvanov onun unutmak ve unutturmak istediği tüm kirli geçmişini önüne sererek kendilerine çalışması için üzerinde ağır baskı yaptı.

Bu gözaltı faslından sonra o vakte kadar "tamirci", "terzi" gibi lakapları; askerlik, metal işçiliği gibi meslekleri olan Roman Vaslavoviç o tarihten itibaren Okhrana'ya "Portnoi=Terzi" kod adıyla maaşlı bir ajan olarak bağlandı. Bir fabrika işçisinin ayda 70 ruble aldığı zamanda Malinovski'nin ilkin ayda 100 ruble, Duma'ya seçildikten sonra da ayda 500 rubleye hatta en son aşamada da 700 rubleye varan maaşlar aldığı kayıtlardan anlaşılıyor. Zaman zaman önceden de yaptığı gibi "Ernest" takma adıyla ıvır zıvır bilgiler sağlaması karşılığında parça başı 25-30 ruble alması da cabasıydı. O vakit RSDİP'in maaşlı çalışan bir parti sekreteri ayda 25 ruble alırdı. Sendika sekreteri olduğu zaman Malinovski'nin cebine indirdiği en büyük meblağın da 60 ruble olduğu anlaşılıyor.

Mamafih Malinovski bir alandaki rekoru kıramamıştır. Sosyalist devrimciler örgütünün içine sızan ve polis şefi Plehve ile Arşidük Sergey'e karşı başarılı provokasyon/suikastlerin yapılmasını sağlayan bir başka ünlü Okhrana ajanı Yevno Azef ayda 1000 ruble maaş alıyordu.

İlginçtir ne kendi itiraflarında ne de ortaya çıkan belgelerde ve hakkında yazılan biyografilerde sık sık işten atılıp işsiz gezdiği de sır olmayan Malinovski'nin eşi ve iki çocuğunun geçimini sağlamanın yanı sıra çok içki içmek, sık seyahat etmek ve daima şık giyinmek dışında göze çarpan bir masrafı görünmüyor. Okhrana'dan cebine indirdiği bu büyük miktarları ne yaptığı tam bir sır olarak kalmıştır. Bunların da onu Okhrana'ya bağlayan şantajlara konu olduğunu düşünmek yanlış olmaz.

MALİNOVSKİ OKHRANA'NIN VERDİĞİ İLK GÖREVİNE NASIL BAŞLADI?

Okhrana'nın Malinovski'den asıl istediği o zamana kadar nadir ve zayıf bir temas içinde olduğu RSDİP'in Bolşevik kanadına sızdırılmasıydı. Bunun hemen bir çırpıda olmadığı anlaşılıyor. Ama elbette Malinovski başka akımlar gibi Bolşevikler tarafından da tanınıyordu; hatta kimi ünlü Bolşeviklerle birlikte çalıştığı da olmuştu.

Örneğin Bolşevik Parti'nin Merkez Komite üyelerinden Nogin ile kooperatif hareketi içinde birlikte çalışmış hatta bir kez birlikte gözaltına da alınmışlardı. Sonradan ilk Sovyet Cumhuriyeti'nin ilk cumhurbaşkanı olacak olan metal işçisi Kalinin de onunla aynı sendikanın yönetiminde birlikte görev almıştı. Onunla çalışmış olan ve kendisinden övgüyle söz eden Bolşevikler az değildi. Bu mesai onu, kendisini merak eden Lenin'le tanışacağı Prag konferansına götürecekti

Malinovski Lenin ile 1912 Ocak'ında Prag'daki ünlü RSDİP konferansı vesilesiyle tanıştı. Doğrusu elbette Lenin'in bu ünlenmiş işçi militan hakkında önceden tafsilatlı bilgisi vardı. Konferanstan oldukça önce Moskova'dan bir Bolşevik militan olan Vera Lobova, Malinovski hakkında bilgi göndermiş ve yeni merkez komitesinde yer almasının yararlı olacağını önermişti. Yine Moskova'dan bir Bolşevik militan olan Cecilia Bobrovskaya'nın da onun hakkında olumlu mektupları vardı. Nihayet merkez komite üyelerinden Nogin, yakinen tanıdığı Malinovski'nin kooptasyonla Rusya bürosunda yer alması gerektiği konusunda daha 1910 Nisan'ında görüş bildirmişti. Öte yandan bilhassa Menşevikler de bu militan işçiyle ilgilenmekte, olumlu referanslar yaymaktaydı. Yani Malinovski Prag konferansına damdan düşer gibi gelmiş değildi. Okhrana'nın kendisinden beklediği misyonun başlama zamanı da gelmekteydi.

Önceden epeyi bir şöhreti olan Malinovski ile tanıştığında Lenin, Krupskaya'nın da anılarında söz ettiği gibi, ondan çok etkilenecekti. Hatta o zaman Bolşeviklerin Menşeviklerden kesinkes kopması gerektiği fikri henüz Bolşeviklerin tümü tarafından kesinkes benimsenmezken kendisiyle aynı fikri paylaştığını gören Lenin, Malinovski'nin Bolşevik Parti'nin Merkez Komitesine seçilmesinde ısrar edenlerin başında oldu. Ama Malinovski bir itirazla karşılaşmadan seçilecek değildi. Başlıca itiraz onun "parti çalışmasına uzak olduğunu, gizli Moskova örgütünün seçilmiş bir delegesi olmadığını ve konferansa delege olarak değil, rastgele, tesadüfen gelmiş olduğunu" öne süren Piatnitsky'den geldi. Delegelerin çoğu onun konferansa nereden, nasıl geldiğini anlamış değildi. Sonradan Voronsky'nin yazdıklarına göre delegelerin çoğunu bizzat Lenin ikna edecekti. Ona göre Malinovski'nin seçilecek kadar oy alması mümkün görünmüyordu.

"Sonuçta Lenin çoğumuzu ikna etti. Ama delegelerin çoğu için bu söz konusu değildi. Oylama gizli oy usulü ile yapılmış, orada benimsenen gizlilik esasına göre de kimlerin seçildiği de resmen ve açıktan ilan edilmemişti. Sonradan "fısıltı gazetesinde" Malinovski'nin Merkez Komiteye seçildiği duyulunca bu birçoklarını şaşırttı. Bazıları bu durumun Orjonokidze'nin yahut Goloşekin'in bir işi olduğunu düşünüyordu. Onların her ikisinin de bu durumla ilişkileri olmadığına yemin ediyorlardı." (Voronsky'nin kitabından, Tsiavlovski ve Rozanov'un arşivlerdeki yazılarından aktaran, Ralph Carter Elwood, age. s. 27)

O konferansa katılamayan Sverdlov da aynı usule göre gıyabında seçilerek ilk kez merkez komitede yer almıştı. Yine konferansa katılamayan Stalin, birkaç ay sonra kooptasyonla merkez komiteye alınacaktı.

Bolşevik Parti için likidatörlerle mücadelenin öne çıktığı dönemde gizli örgüt çalışmasının en büyük ustası olarak tarihe geçecek olan Sverdlov, legal çalışmanın adeta simgesi haline gelecek olan Malinovski ve daha çok konspiratif eylemlerle tanınan Stalin hemen hemen eş zamanlı olarak merkez komitede yer aldı. Bu görüntünün Lenin'in siyasi perspektifleri bakımından sembolik olmanın ötesinde bir anlamı olduğu şüphesizdi. Merkez komitede bir işçi önderinin yer alması da ayrı bir ısrar konusu oldu. Lenin kendi yoldaşlarını gizli örgüt ile legal çalışmanın yapılabileceğine ikna etmeyi ve likidatörlerin tezlerini böylece boşa çıkarmayı önemsiyordu.

Ama Malinovski'nin artık tamamen bağımsız bir parti haline gelecek olan Bolşeviklerin saflarına girmesi, Lenin'in örgütsel planları bakımından esaslı bir unsur olduğu kadar Okhrana'nın en tehlikeli gördükleri bu örgüte sızma planları açısından da büyük bir önem taşıyordu.

1910-1914 arasında Malinovski'nin toplam 80 kişiyi ihbar edip yakalattığı sonradan arşivler açılınca ve kendi itiraflarıyla öğrenildi. Malinovski 10 Şubat 1912'de Sverdlov'u, 23 Şubat 1912'de Stalin'i ve 14 Nisan 1912'de de Orjonokidze'yi ve aynı yıl Buharin'i de tutuklattı. Buharin serbest kaldıktan sonra onun hakkındaki kuşkuları dile getirmek üzere Lenin'le görüşmeye gidecekti.

Stalin'i partiye yardım toplamak için düzenlenen bir geceye gitmeye o ikna etmiş ve hatta o gece giymesi için bir ipek kravat dâhil kıyafetlerini de Malinovski sağlamıştı. Hatta tutuklandığı sırada Malinovski de Stalin'in yanındaydı ve parlamenter dokunulmazlık kisvesi altında paçayı kurtarırken mutlaka kendisini içeriden çıkaracağını haykırıyordu. Ama tam tersine Temmuz 1913'te Stalin ve Sverdlov'un firarını sağlamak üzere Bolşeviklerin yaptığı planı polise ihbar edip bunu önleyecek olan da Malinovski olacaktı.

MALİNOVSKİ'NİN DUMA'DAKİ PERFORMANSI

Prag konferansı esasen Bolşeviklerin çabalarıyla örgütlense de resmen Menşeviklerle bir arada bulundukları son kerte oldu. Bunun ardından fiilen ayrı durdukları Menşeviklerden kesin ve resmi olarak da kopacaklardı. Bu dönemeçten itibaren legal çalışmayla illegal örgüt çalışmasını bir arada götürebilen parti yapısı yerli yerine oturdu. RSDİP gibi melez bir yapıdan kesin ve tam olarak kopmanın zamanı da gelmiş oldu; orta yolcuların ve likidatörlerin de siyasi sermayesi tükendi. Bu akıbette Malinovski'nin varlığının ve Duma'da etkili bir vekil olarak çalışmasının da hatırı sayılır bir rolü olacaktı.

Prag konferansından birkaç ay sonra aynı yılın sonbaharında yapılan Dördüncü Çarlık Duma'sı Seçimleri sırasında Malinovski, Moskova'daki Langenzipen fabrikasında tornacı olarak çalışıyordu. Ekim ayındaki seçimlerin sonucunda başka Menşevik ve Bolşevik adaylarla birlikte Dördüncü Duma'ya seçildi. 1912 yılının Kasım ayı başında binlerce Moskovalı işçi Malinovski'yi tren garından başkente uğurladı.

En önemli seçim çevresi olan Moskova'da bir fabrika işçisinin Duma'ya seçilmesi büyük yankı yarattı. Bolşeviklerin Pravda'sı bu gelişmeyi "İlk kez işçilerin arasından çıkan tanınmış bir işçi önderi bizi Duma'da temsil edecek." sözleriyle büyük bir övgü ve gururla sayfalarına taşıdı. Hatta Menşevikler bile hasetle de olsa "İlk kez sendikal hareketin pratik faaliyetinden gelen biri Duma'ya giriyor." diye duyuracaktı.

Duma'daki RSDİP grubunun en etkili isimlerinden biri ve altı vekilden oluşan Bolşevik grubun yöneticisi Malinovskiolacaktı.Duma'nın en aktif vekillerinden biri olmuştu. Dördüncü Duma'nın birinci döneminde 22 kez söz almıştı; ki bu diğer Bolşevik vekillerin toplam söz alışlarından fazlaydı. İkinci dönemde de 38 kez söz alacaktı. Bu arada 54 soru önergesine imza atmış, beş tane yasa tasarısını bizzat sunmuştu. Küçük bir ayrıntı: Malinovski'nin konuşma metinlerinin çoğu Lenin tarafından kaleme alınmıştı.

Malinovski ilk adımlarından itibaren Duma'daki Menşevik vekilleri hatta otokrasiye karşı liberal bir çizgide olanları bile zaman zaman etkileyen bir performans gösterecekti. Menşevik vekillerden biri olan Cher, hitabet yeteneği nedeniyle onun için "Rusya'nın Bebel'i olabilir." demişti. Bu sözleri sarfettikten bir süre sonra Malinovski'nin marifetiyle tutuklanacak olanlardan biri oldu.

MALİNOVSKİ'DEN BOLŞEVİKLER NASIL YARARLANDI?

Öte yandan Malinovski'nin Duma'daki varlığını ve onun meclisteki konuşma ve müdahalelerini Bolşevikler çok etkili biçimde kullanmaktaydılar. Bu vesileyle yürüttükleri propaganda faaliyetleri pek çok yeni militanın Bolşeviklere katılmasını sağlayacaktı.

Nitekim Lenin kendisine Malinovski'yi ihbar eden Buharin'e itiraz ederken bu hususu vurguladı. "Çok değerli onlarca militanın ele verilmesine yol açmış olsa bile, bunlardan çok daha büyük sayıda yeni militanın Bolşevik saflara katılmasında Malinovski'nin belirleyici bir rolü olduğunun tartışmasız olduğunu" söylemişti. Bu görüşünü sonuna kadar korudu. Bu yüzden Malinovski'nin gerçek rolü meydana çıktıktan sonra yazdığı bir kitapta (Komünizmin Çocukluk Hastalığı) bile aynı olguya dikkat çekmesi tesadüf değildi.

Malinovski bir yandan doğrudan doğruya Okhrana tarafından denetleniyor ve zaman zaman da sansür ediliyor olsa bile Duma'da Bolşeviklerin çizgisinin savunulmasında ve bu sayede Bolşevik Partinin legal olarak yayınlamaya başladığı yayın organları olan Pravda sayesinde çok yaygın ölçekte bir propaganda faaliyetini besleyen başlıca kaynaklardan biri oldu.

Ama Bolşevik Parti ondan sadece bu legalitenin istismarı bağlamında yararlanmakla kalmıyordu. Zira bir yandan da parlamenter dokunulmazlığı sayesinde Malinovski sık sık Rusya dışına çıkabilmekte ve çoğunlukla Galiçya'da Lenin'le başbaşa buluşmakta ve ondan (herhangi bir örgütsel bilgi alamıyor olsa da) propaganda faaliyetinin çerçevesini belirleyen talimatları düzenli olarak alıp açığa çıkmama kaygısıyla yerine getirmekteydi.

O kadar da değil; bu Okhrana ajanı uluslararası sosyalist hareket nezdinde de tanınan ve itibarlı bir Bolşevik olarak görülüyordu. Onun bu şöhretinden Lenin,Bolşevikler RSDİP'ten kesin olarak koptuktan sonra Avrupa sosyalist hareketi içinde sekter bir örgüt olarak adeta tecrit edilmek istenen hareketin muhtelif örgüt ve çevrelerle temas etmesini sağlamak üzere yararlanmayı da ihmal etmiyordu. Bu maksatla bazan birlikte Avrupa'nın çeşitli yerlerine birlikte gitmekteydiler. Zira Duma'da RSDİP grubunun başkanı olmasından itibaren Malinovski aynı zamanda Uluslararası Sosyalist Büro nezdinde Rus sosyal demokratlarının